

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

D O M

Afsagt den 28. maj 2025 af Østre Landsrets 17. afdeling
(landsdommerne Jakob Friis Nolsø, Berit Holmelund og Mathias Eike (kst.)).

17. afd. nr. B-4484-12:

Statsborgerforeningen som mandatar for

- 1) Sagsøger 1
- 2) Sagsøger 2
- 3) Sagsøger 3
- 4) Sagsøger 4
- 5) Sagsøger 5
- 6) Sagsøger 6
- 7) Sagsøger 7
- 8) Sagsøger 8
- 9) Sagsøger 9
- 10) Sagsøger 10
- 11) Sagsøger 11
- 12) Sagsøger 12
- 13) Sagsøger 13
- 14) Sagsøger 14
- 15) Sagsøger 15
- 16) Sagsøger 16
- 17) Sagsøger 17
- 18) Sagsøger 18

19) Sagsøger 19 (Tidl. navn 1)

20) Sagsøger 20

21) Sagsøger 21

22) Sagsøger 22

23) Sagsøger 23

24) Sagsøger 24

25) Sagsøger 25 (Tidl. navn 2)

26) Sagsøger 26

27) Sagsøger 27

28) Sagsøger 28

29) Sagsøger 29

30) Sagsøger 30

31) Sagsøger 31

32) Sagsøger 32

33) Sagsøger 33 (Tidl. navn 3)

(advokat Christian F. Jensen, beskikket for alle)

mod

Udlændinge- og Integrationsministeriet (tidligere Justitsministeriet) (advokat Paw Fruerlund)

Indhold

1. Indledning og parternes påstande	4
2. Sagsfremstilling	5
3. Sagsøgerne og deres partsforklaringer	36
3.1. <u>Sagsøger 1</u>	36
3.2. <u>Sagsøger 2</u>	36
3.3. <u>Sagsøger 3</u>	39
3.4. <u>Sagsøger 4</u>	41
3.5. <u>Sagsøger 5</u>	41
3.6. <u>Sagsøger 6</u>	41
3.7. <u>Sagsøger 7</u>	41
.....	41

3.8. <u>Sagsøger 8</u>	42	3.9.
<u>Sagsøger 9</u>	43	3.10.
<u>Sagsøger 10</u>	43	3.11.
<u>Sagsøger 11</u>	43	3.12.
<u>Sagsøger 12</u>	43	3.13. <u>Sagsøger 13</u>
.....	44	3.14. <u>Sagsøger 14</u>
.....	45	3.15. <u>Sagsøger</u>
<u>15</u>	45	3.16. <u>Sagsøger</u>
<u>16</u>	46	3.17. <u>Sagsøger</u>
<u>17</u>	47	3.18. <u>Sagsøger</u>
<u>18</u>	47	3.19. <u>Sagsøger</u>
<u>19</u>	47	3.20. <u>Sagsøger</u>
<u>20</u>	47	3.21. <u>Sagsøger</u>
<u>21</u>	51	3.22. <u>Sagsøger</u>
<u>22</u>	52	3.23. <u>Sagsøger</u>
<u>23</u>	52	3.24. <u>Sagsøger</u>
<u>24</u>	54	3.25. <u>Sagsøger</u>
<u>25</u>	56	3.26. <u>Sagsøger</u>
<u>26</u>	59	3.27. <u>Sagsøger</u>
<u>27</u>	59	3.28. <u>Sagsøger</u>
<u>28</u>	59	3.29. <u>Sagsøger</u>
<u>29</u>	59	3.30. <u>Sagsøger</u>
<u>30</u>	59	3.31. <u>Sagsøger</u>
<u>31</u>	60	3.32. <u>Sagsøger</u>
<u>32</u>	60	3.33. <u>Sagsøger</u>
<u>33</u>	60	4. Vidneforklaringer
.....	60	5. Retsgrundlag
.....	81	5.1. 1961-
<i>konventionen</i>	81	5.2.
<i>Børnekonventionen</i>	85	

5.3. 1997-konventionen.....	86
6. Parternes anbringender	87
7. Landsrettens begrundelse og resultat	124

1. Indledning og parternes påstande

Denne sag vedrører spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerne, der har været statsløse, har krav på godtgørelse og erstatning for følger af forsinket erhvervelse af dansk indfødsret.

Sagen er den 10. juli 2012 anlagt ved Københavns Byret mod Udlændinge- og Integrationsministeriet (tidligere Justitsministeriet, tidligere Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, tidligere Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet) og forhenværende minister Person 1 og ved kendelse af 21. december 2012 henvist til behandling ved Østre Landsret i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1.

Civilstyrelsen har den 10. juli 2013 meddelt de 33 sagsøgere fri proces til at nedlægge påstand om, at de sagsøgte in solidum tilpligtes til sagsøgerne at betale et samlet beløb på 50.000 kr. med renter fra påstandens nedlæggelse i replik af 23. november 2012, til betaling sker.

Efter Højesterets dom af 20. juni 2018 i sag 18/2017, gengivet i U2018.3230H, der vedrører lignende krav fra 17 andre sagsøgere, tilbød Udlændinge- og Integrationsministeriet i nærværende sag den 6. december 2019 sagsøger 3) Sagsøger 3, og sagsøger 23) Sagsøger 23 hver en godtgørelse på 10.000 kr. for uretmæssigt forsinket opnåelse af dansk statsborgerskab. Dette blev afslået, idet sagsøgerne som nye anbringender gjorde gældende, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og artikel 14 var krænket, og at nærværende sag ikke er afgjort med U2018.3230H.

Den del af sagen, der vedrører sagsøgernes krav mod Udlændinge- og Integrationsministeriet, er ved kendelse af 29. juni 2020 udskilt til særskilt behandling og afgørelse, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2. Den del af sagen, der vedrører krav mod Person 1, er ved samme kendelse udsat på nærværende afgørelse.

Statsborgerforeningen som mandatar for sagsøgerne har i nærværende, udskilte sag nedlagt følgende påstand over for Udlændinge- og Integrationsministeriet:

”De sagsøgte tilpligtes in solidum at betale til sagsøgerne et samlet beløb på 50.000 kr. med renter fra påstandens nedlæggelse til betaling sker.”

Sagsøgte, Udlændinge- og Integrationsministeriet, har over for sagsøger 3) Sagsøger 3 og sagsøger 23) Sagsøger 23 påstået frifindelse mod betaling af 10.000 kr. Over for de øvrige sagsøgere har ministeriet påstået frifindelse, subsidiært mod betaling af et mindre beløb.

Uddrag af beretning afgivet af Statsløsekommissionen har været fremlagt som bilag for landsretten, og parterne har tilkendegivet, at den kan betragtes som dokumenteret i sin helhed. Ministeriet har under et retsmøde den 29. juni 2020 afgivet en proceserklæring, hvorefter Statsløsekommissionens beretning og konklusioner kan lægges ubestridt til grund ved landsrettens behandling af sagen.

2. Sagsfremstilling

Statsløsekommissionen afgav beretning den 17. august 2015. Om baggrunden for kommissionens nedsættelse hedder det i beretningen s. 35 og 36 blandt andet:

”Integrationsminister Person 1 orienterede i januar 2010 Folke-tingets Indfødsretsudvalg om, at Integrationsministeriet var blevet opmærksom på, at man havde behandlet ansøgninger fra personer omfattet af 1961-konventionen efter de almindelige retningslinjer for indfødsret. Ministeren oplyste, at der var givet afslag til en række ansøgere, og at deres sager ville blive genoptaget.

De fleste af disse ansøgere var blandt de 35 ansøgere omfattet af 1961-konventionen, der var optaget på lovforslag nr. L 38 om indfødsrets meddelelse, som integrationsministeren fremsatte den 28. oktober 2010. Optagelsen af ansøgere, der ikke opfyldte de almindelige betingelser for at få indfødsret, og den forudgående fejlagtige behandling af ansøgere i Integrationsministeriet gav anledning til debat i forbindelse med lovforslagets behandling i Folketinget. I januar 2011 blev sagen omtalt i medierne, og Person 1 blev indkaldt i samråd i Folketingets Indfødsretsudvalg med henblik på bl.a. at oplyse, hvad ministeriet havde gjort for at leve op til konventionen, og om der var givet in-struks fra ministre om at give afslag.

Sagen var efter samrådet den 9. februar 2011 fortsat genstand for megen opmærksomhed i medierne, og statsminister Person 2 meddelte på et tirsdagspressemøde den 22. februar 2011, at han havde bedt integrationsministeren om et notat om forløbet.

Den 7. marts 2011 afleverede Integrationsministeriet en redegørelse om ministeriets behandling af ansøgninger om indfødsret fra statsløse personer født i Danmark til statsministeren. Af denne redegørelse fremgik bl.a., at det var i februar 2008, at Integrationsministeriet havde opdaget fejlen, at der var givet 36 fejlagtige afslag, og at Folketinget burde have været orienteret på et væsentligt tidligere tidspunkt.

Den 8. marts 2011 meddelte statsministeren, at regeringen i lyset af de mange spørgsmål, sagen havde givet anledning til, havde besluttet at nedsætte en undersøgelseskommission. Det fremgik endvidere, at Person 1 fra-trådte som integrationsminister og kirkeminister.”

Kommissoriet er dateret den 25. maj 2011.

Beretningen indeholder s. 70-94 følgende resumé:

”Kommissionen har i kapitel 10 sammenfattet resultatet af sin undersøgelse. Sammenfatningen er søgt udarbejdet således, at den kan læses selvstændigt. Den har derfor fået et omfang, der gør, at kommissionen har valgt også at udarbejde dette resume. Det er vigtigt at gøre sig klart, at der er udeladt mange oplysninger i resumeet, og at andre oplysninger er gengivet uden stor præcision.

Resumeet indeholder en overordnet gennemgang af behandlingen af ansøgninger om indfødsret fra statsløse født i Danmark indgivet i perioden fra 1991 indtil 25. januar 2011 og dernæst en kronologisk gennemgang af forløbet inddelt i perioderne fra 1991 til 1999, fra 2000 til 2007 og fra 2008 til 2010 samt af kommissionens vurdering af forløbet.

Endelig redegør resumeet for kommissionens undersøgelse af to spørgsmål omfattet af kommissoriet, nemlig om man på et tidligere tidspunkt overvejede at orientere Folketingets Indfødsretsudvalg om sagen, og om Statsministeriet blev orienteret om sagen.

1.10.1 Behandlingen af ansøgninger om indfødsret fra statsløse født i Danmark

1.10.1.1 Nationale retsregler om indfødsret ved naturalisation

Den centrale bestemmelse om indfødsret er grundlovens § 44, der fastslår, at ”Ingen udlænding kan få indfødsret uden ved lov.” Bestemmelsen suppleres af indfødsretslovens § 6, stk. 1, der fastslår, at ”Indfødsret kan erhverves ved naturalisation i henhold til grundloven.”

Indfødsret ved naturalisation sker ved lov, og optagelse af ansøgere på lov-forslag foregår således, at det relevante ministerium (i praksis Indfødsretskontoret) administrerer ansøgninger om naturalisation efter visse retningslinjer, som er dannet ved politiske aftaler, som et flertal i Folketinget står bag. Der har i hele undersøgelsesperioden været fastsat sådanne ”gældende retningslinjer” eller ”almindelige betingelser” i indfødsretscirkulærer eller indfødsretsaftaler. Disse betingelser har angået bl.a. dansk kundskaber, vandel og økonomiske forhold. Retningslinjerne har dannet grundlag for Indfødsretskontorets beslutning om, hvorvidt ansøgere skulle optages på lovforslag om indfødsrets meddelelse, om de skulle have afslag herpå, eller om ansøgningerne skulle forelægges for Folketingets Indfødsretsudvalg, således at udvalget kunne afgøre, om de skulle optages på lovforslaget. Folketinget har herefter behandlet lovforslagene. De ansøgere, der af Indfødsretskontoret har fået afslag på indfødsret, har ikke fået deres ansøgning forelagt for Folketinget.

1.10.1.2 Folkeretlige forpligtelser

Danmark har tiltrådt FN's konvention af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed (1961-konventionen) og FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder (børnekonventionen). Efter disse konventioner er Danmark folkeretligt forpligtet til at give statsløse, der er født i Danmark, og som ansøger om indfødsret i alderen 0-17 år (børnekonventionen) eller 18-20 år (1961-konventionen), indfødsret på særligt lempelige betingelser.

Da Danmark i 1977 med Folketingets tiltrædelse ratificerede 1961-konventionen, kunne ansøgere omfattet af konventionen ligesom andre udlændinge, der opfyldte nogle krav om alder, ophold og bopæl i Danmark, få indfødsret ved at afgive erklæring herom til et statsamt. Ved ændringer i indfødsretsloven blev denne mulighed begrænset i 1999 og helt fjernet i 2004, således at ansøgerne kun kunne opnå indfødsret ved naturalisation. I forbindelse med disse lovændringer blev det i forarbejderne til lovene oplyst, at ansøgere, der opfyldte de betingelser, der var nævnt i konventionen, ville blive optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse, selv om de ikke opfyldte de gældende retningslinjer. Ved vedtagelsen af lovene tiltrådte Folketinget denne måde at implementere konventionen på. Implementeringen kom ikke til at fremgå af indfødsretsloven (kun af forarbejderne til loven) eller af de cirkulærer/aftaler om indfødsret, der var gældende i undersøgelsesperioden.

I forbindelse med at Folketinget i 1991 tiltrådte, at Danmark ratificerede børnekonventionen, blev det drøftet, hvordan man kunne sikre, at Danmark levede op til pligten til at give indfødsret til børn, der blev født statsløse i Danmark. Indenrigsministeren oplyste i den forbindelse til Folketinget, at der ved at indsætte en bestemmelse om forpligtelsen efter børnekonventionen i indfødsrets-cirkulæret på det nærmeste ville være sikkerhed for, at disse børn opnåede dansk indfødsret. Folketingets Indfødsretsudvalg tiltrådte herefter i 1992, at der blev optaget en sådan bestemmelse i cirkulæret, og der har været en sådan bestemmelse i hele undersøgelsesperioden.

1.10.1.3 Ansøgninger fra personer omfattet af konventionerne

I perioden fra 1991 til den 25. januar 2011 modtog de ministerier, der behand-lede ansøgninger om indfødsret, 758 ansøgninger fra personer, som var født statsløse i Danmark, og som var i alderen 0-20 år på ansøgningstidspunktet. Kommissionen har undersøgt behandlingen af disse ansøgninger.

Der var i de første år kun få ansøgninger fra personer omfattet af konventio-nerne. Således blev kun ca. 10 procent af ansøgningerne modtaget i perioden fra 1992 til 2007, mens de resterende ca. 90 procent blev modtaget i perioden fra 2008 til den 25. januar 2011.

De 758 sager kan inddeles i tre grupper, nemlig ansøgere omfattet af børne-konventionen på 0-11 år, ansøgere omfattet af børnekonventionen på 12-17 år og ansøgere omfattet af 1961-konventionen på 18-20 år. Den aldersmæssige inddeling af ansøgere omfattet af børnekonventionen har sammenhæng med, at der efter de almindelige betingelser ikke blev stillet krav om eksempelvis do-kumentation for danskunderskaber for børn i alderen 0-11 år, hvorimod børn, der var fyldt 12 år, skulle dokumentere danskunderskaber og i visse tilfælde og-så bestå en indfødsretsprøve.

De 0-11-årige udgør ca. 60 procent af det samlede antal ansøgninger, de 12-17-årige udgør godt 30 procent af det samlede antal ansøgninger og de 18-20-årige udgør knap 10 procent af de 758 ansøgninger.

1.10.1.4 Afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse

Af de 758 modtagne ansøgninger blev der givet afslag på optagelse på lov-forslag om indfødsrets meddelelse til 44 ansøgere. I seks af sagerne blev der givet to afslag, således at der blev givet 50 afslag i alt. 29 af afslagene blev gi-vet til ansøgere omfattet af 1961-konventionen og 21 til ansøgere omfattet af børnekonventionen.

Ansøgerne opfyldte alle de betingelser, der kunne stilles efter konventionerne, og afslagene var derfor i strid med Danmarks folkeretlige forpligtelser.

Afslagene blev givet, fordi ansøgerne ikke opfyldte de almindelige betingelser for at få indfødsret ved naturalisation. De af de almindelige betingelser, der ik-ke var opfyldt, var alder (syv sager), danskunderskaber (otte sager), indføds-retsprøve (ni sager), både danskunderskaber og indfødsretsprøve (fem sager), selvforsørgelse (to sager), tidsubegrænset opholdstilladelse (to sager) og sig-telse eller straf (16 sager). En ansøger var af Politiets Efterretningstjeneste vur-deret til at kunne være en fare for landets sikkerhed.

Bortset fra én sag har alle ansøgerne senere genansøgt om dansk indfødsret, og de har alle fået dansk indfødsret.

Bortset fra én sag har afslagene betydet, at ansøgerne er blevet optaget på lov-forslag om indfødsrets meddelelse senere, end de ville være blevet, hvis de var blevet optaget, når det i forbindelse med sagens behandling kunne konstateres, at de opfyldte de betingelser, som Danmark kunne stille efter konventionerne. Denne senere optagelse på lovforslag har i praksis betydet, at ansøgerne har få-

et indfødsret senere. Forsinkelsen har udgjort mellem seks måneder og seks år, i gennemsnit ca. 22 måneder.

Kommissionen har i kapitel 2, afsnit 2.2 og bilag 21 redegjort for retsvirkningerne af indfødsret og dermed generelt for de konsekvenser, som forsinkelsen med indfødsret kan have haft. Forskellen på, om en person med fast bopæl i Danmark har dansk indfødsret eller ikke har dansk indfødsret, er navnlig i den senere del af undersøgelsesperioden blevet mindre. Personer uden dansk indfødsret har dog også i den senere del af undersøgelsesperioden været afskåret fra vigtige rettigheder, f.eks. valgret og valgbarhed til Folketinget og til Europa-Parlamentet (medmindre de var statsborgere i en anden EU-medlemsstat) samt erhvervelse af et nationalitetspas. Endvidere hører det med i billedet, at udlændinges retsstilling eller generelle situation på flere områder er mere usikre end danske statsborgeres, idet udlændinge i forhold til flere love er afhængige af myndighedernes konkrete vurdering af, om der skal gribes ind med hjemsendelse eller udvisning mv., og om der på visse områder kan gives dispensation.

1.10.1.5 Sager hvor der ikke blev givet afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse

I de resterende 714 ud af undersøgelsens 758 sager blev der ikke givet afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse, der var i strid med Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen.

For så vidt angår de 18-20-årige blev sådanne ansøgninger i perioden fra 2004, hvor den første ansøgning blev modtaget, og indtil 2010 i det hele behandlet efter de almindelige betingelser. Disse ansøgere blev således kun optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse, hvis de opfyldte de krav om bl.a. dansk kundskaber, økonomi, vandel og indfødsretsprøve, som fremgik af den gældende indfødsrets aftale.

For så vidt angår de 12-17-årige har der været en forskellig opfattelse over tid og blandt de enkelte embedsmænd i Indfødsretskontoret med hensyn til, om de skulle opfylde krav om dansk kundskaber, indfødsretsprøve og vandel. Der har som følge heraf været en uens praksis med hensyn til, om de skulle opfylde disse krav. Fra april 2009 er alene vandelskravet blevet håndhævet.

For så vidt angår de 0-11-årige er ansøgerne optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse. Der har generelt for denne aldersgruppe ikke været stillet krav om dokumentation af dansk kundskaber eller opfyldelse af andre af de almindelige betingelser, og det er heller ikke konstateret i forhold til ansøgere omfattet af børnekonventionen.

I de sager, hvor ministerierne fremsatte krav, der var i strid med Danmarks folkeretlige forpligtelser, har det betydet, at behandlingen af sagerne er blevet forsinket. Forsinkelse i sagsbehandling har kun medført forsinkelse med indfødsret, hvis opfyldelse af et krav om dokumentation har betydet, at en ansøger blev optaget på et senere forslag til lov om indfødsrets meddelelse, end ansøgeren kunne være optaget på, hvis kravet ikke havde været fremsat.

Kommissionen kan kun med sikkerhed fastslå, at det har ført til, at ansøgere har fået indfødsret senere, end de kunne have fået, i seks tilfælde. Forsinkelserne er opstået i perioden fra 2004 til 2011 og har udgjort mellem 3 og 18 måneder, i gennemsnit 8½ måned.

Kommissionen kan ikke fastslå, om der også er ansøgere, der på grund af manglende vejledning om konventionerne har ventet med at søge om indfødsret, indtil de havde bestået en danskprøve eller indfødsretsprøven, eller indtil en sigtelse var afgjort eller en karensperiode på grund af idømt straf var udløbet. I én sag synes en ansøger i 2009 at have tilbagekaldt en ansøgning på baggrund af, at politiet fejlagtigt havde vejledt om, at ansøgerens straf og sigtelse var til hinder for indfødsret. Ansøgeren indgav ansøgning på ny i 2011.

1.10.1.6 Orientering af Folketingets Indfødsretsudvalg og opfyldelse af Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen

Folketingets Indfødsretsudvalg blev i januar 2010 underrettet om, at ansøgere, der opfyldte de krav, man kunne stille efter konventionerne, fremover ville blive optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse.

Kommissionens undersøgelse har vist, at de ansøgninger, som blev behandlet efter dette tidspunkt, er optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse i overensstemmelse hermed. Endvidere er sager med ansøgere, der tidligere havde fået afslag, genoptaget, og ansøgerne har med én undtagelse fået dansk indfødsret.

Der blev endvidere efter januar 2010 iværksat en række generelle tiltag af betydning for behandlingen af ansøgninger om indfødsret fra statsløse født i Danmark. Blandt andet blev der i 2010 givet vejledning til medarbejderne i Indfødsretskontoret om Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen samt udarbejdet skriftlige retningslinjer for sagernes behandling. Indfødsretskontoret tog ikke initiativ til at vejlede om 1961-konventionen på ministeriets hjemmeside i 2010, fordi det ikke vurderedes at være politisk "comme il faut" at reklamere for meget for reglerne. Efter at sagen havde været genstand for medieomtale i januar 2011, blev der gennemført flere tiltag. Integrationsministeriet vejledte i marts 2011 alle statsløse personer født i Danmark, der var i aldersgruppen 0-37 år, om konventionerne. Heraf blev 27 personer i alderen 21 til 37 år tilbudt at blive optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse i medfør af 1961-konventionen, fordi de kunne være blevet vejledt forkert om Danmarks forpligtelser efter konventionerne og derfor have undladt at indgive ansøgning rettidigt. Der blev i 2011 endvidere vejledt om Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen på Integrationsministeriets hjemmeside. I 2013 blev der indsat en bestemmelse om 1961-konventionen i indfødsretsaftalen og en ny bestemmelse om børnekonventionen, der mere detaljeret redegjorde for Danmarks forpligtelser efter konventionen.

Kommissionen har på baggrund heraf ikke fundet grundlag for at foreslå yderligere ændringer af love, administrative bestemmelser eller administrativ praksis.

1.10.2 Nærmere om perioden fra 1991 til 1999

Der blev i perioden fra 1991 til 1999 af Indfødsretskontoret givet afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse eller vejledt forkert i syv ud af de 18 sager med ansøgere omfattet af børnekonventionen, der blev behandlet i perioden, nemlig to i 1995 og fem i 1998. Afslagene/den forkerte vejledning var i strid med Danmarks forpligtelser efter børnekonventionen og med myndigheders pligt til at vejlede borgere.

De resterende 11 sager blev behandlet i overensstemmelse med konventionen.

Ansøgere omfattet af 1961-konventionen kunne i denne periode opnå indfødsret ved at afgive erklæring til statsamtene. Kommissionens undersøgelse omfatter ikke disse sager.

Kommissionen har ikke i sin gennemgang af dokumenter eller i sine afhøringer af vidner fundet tegn på, at der fra nogens side er givet instruks om eller fremsat ønske om, at embedsmændene skulle undlade at overholde børnekonventionen.

Kommissionen har vurderet, at der ikke forsætligt blev administreret i strid med børnekonventionen, men at afslagene og den forkerte vejledning skyldes manglende opmærksomhed og omhu i embedsmændenes behandling af sagerne.

Kommissionen har endvidere vurderet, at det faktiske forløb fra 1991-1999 allerede som følge af den tid, der nu er gået, ikke giver grundlag for, at det offentlige søger nogen embedsmænd draget til ansvar.

Med hensyn til ministrene med ansvar for indfødsret har kommissionen vurderet, at de på overordnet plan var bekendt med, at Danmark efter børnekonventionen var forpligtet til at give statsløse børn født i Danmark indfødsret.

Kommissionen har endvidere vurderet, at ministrene ikke har givet instruks om eller fremsat ønske om, at embedsmænd skulle undlade at overholde børnekonventionen, men at de tværtimod i flere tilfælde har forudsat, at sager om tildeling af indfødsret blev behandlet i overensstemmelse med Danmarks konventionsmæssige forpligtelser. De var heller ikke involveret i eller orienteret om behandlingen af de sager, hvor der er meddelt afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse eller vejledt i strid med Danmarks forpligtelser efter børnekonventionen. Der er således ikke oplysninger, der peger på, at ministrene var involveret i behandlingen af sagerne, eller at de på noget tidspunkt er blevet orienteret om sagerne.

1.10.3 Nærmere om perioden fra 2000 til 2007

1.10.3.1 Behandling af ansøgninger om indfødsret

Der blev i perioden fra 2000 til 2007 af Indfødsretskontoret givet afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse i syv ud af de 39 sager omfattet af 1961-konventionen eller børnekonventionen, der blev behandlet i perioden. I de syv sager blev der givet i alt ni afslag i strid med 1961-konventionen, nemlig et i 2004, to i 2005 og seks i 2007. To ansøgere omfattet af 1961-konventionen blev optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse, fordi de opfyldte de almindelige betingelser.

Sagerne omfattet af børnekonventionen er afgjort og i det væsentlige også behandlet i overensstemmelse med Danmarks forpligtelser efter konventionen. Der er dog i en række sager (12 ud af 14 ansøgere, der var fyldt 12 år) stillet krav om dokumentation af dansk kundskaber samt oplyst om, at der ville blive givet afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse, hvis dokumentationen ikke blev fremsendt. Ansøgerne har i de relevante sager opfyldt kravet, og de er herefter blevet optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse.

Kommissionen har ikke i sin gennemgang af dokumenter eller i sine afhøringer af vidner fundet tegn på, at der fra nogens side er givet instruks om eller fremsat ønske om, at embedsmændene skulle undlade at overholde 1961-konventionen eller børnekonventionen.

Tværtimod er der flere eksempler på, at Folketinget og den ansvarlige minister forudsatte, at sager om tildeling af indfødsret blev behandlet i overensstemmelse med Danmarks konventionsmæssige forpligtelser.

Kommissionen har vurderet, at den manglende overholdelse af 1961-konventionen skyldtes, at de embedsmænd, der skulle behandle ansøgninger fra personer omfattet af konventionen, ikke var tilstrækkeligt opmærksomme vedrørende Danmarks forpligtelser efter konventionen. Nogle embedsmænd var bekendt med, at ansøgere omfattet af konventionen var berettiget til at blive optaget på lovforslag om indfødsretsmeddelelse, selv om de ikke opfyldte de almindelige betingelser, men overså i den konkrete sagsbehandling, at ansøgerne var omfattet af konventionen. Andre embedsmænd havde slet ikke kendskab til denne forpligtelse efter 1961-konventionen.

Kommissionen har vurderet, at de embedsmænd i Indfødsretskontoret, der behandlede sagerne, burde have sikret sig, at de konkrete afgørelser blev truffet på et korrekt og fyldestgørende faktisk og juridisk grundlag. De burde således have undersøgt de relevante retsregler og have udvist en sådan omhu i sagsbehandlingen, at Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen blev overholdt. Afslagene til ansøgere omfattet af 1961-konventionen er udtryk for uagtsomme tjenesteforseelser, men kommissionen har vurderet, at forseelserne ikke har været af en sådan grovhed, at der er grundlag for, at det offentlige søger nogen draget til ansvar.

Kommissionen har vurderet, at den manglende opmærksomhed vedrørende 1961-konventionen i Indfødsretskontoret grundlæggende skyldtes, at der ikke var iværksat effektive sagsgange i kontoret med henblik på at identificere an-

søgninger fra personer omfattet af konventionen. Kommissionen har endvidere vurderet, at det har haft betydning, at der var meget få ansøgninger fra personer omfattet af konventionen, og at den manglende opmærksomhed sandsynligvis ville være undgået, hvis der havde været en regulering af retsstillingen for an-søgere omfattet af 1961-konventionen i infødsretscirkulæret/indfødsretsaf-talen, og/eller hvis der var givet vejledning, f.eks. på ministeriets hjemmeside, til de personer, der var omfattet af konventionen.

Kommissionen har anført, at kontorcheferne i Indfødsretskontoret har haft pligt til at tilrettelægge behandlingen af ansøgninger om indfødsret fra ansøgere om-fattet af 1961-konventionen og børnekonventionen således, at afgørelser i disse sager generelt ville blive truffet på et korrekt og fyldestgørende faktisk og juri-disk grundlag.

Kommissionen har vurderet ansvaret for kontorcheferne ansat i perioden 2000-2004. Den første ansøgning fra en ansøger omfattet af 1961-konventionen blev behandlet i Indfødsretskontoret, efter at disse embedsmænd ikke længere var chefer i kontoret. Kommissionen har ikke fundet grundlag for, at der søges an-svar gjort gældende mod nogen af disse. Kontorchefen ansat i perioden efter 2004 er ikke længere ansat i staten, og kommissionen har derfor ikke forholdt sig til hendes eventuelle ansvar.

Kommissionen har endvidere vurderet, at det havde været hensigtsmæssigt at medtage en bestemmelse om 1961-konventionen i indfødsretscirkulæ-ret/indfødsretsaf-talen, ikke mindst af hensyn til (generel) vejledning af perso-ner omfattet af konventionen, men kommissionen har ikke kunnet fastslå, at der har været en retlig pligt hertil.

De relevante ministerier har haft pligt til at yde (konkret) vejledning og bistand til personer, der rettede henvendelse om spørgsmål inden for ministeriernes sagsområde. Kommissionen har ved stikprøveundersøgelser konstateret, at em-bedsmænd i Indfødsretskontoret i strid hermed i en række konkrete sager ikke vejledte ansøgere, der fik afslag på indfødsret og som ikke selv var omfattet af konventionerne, om, at deres børn selvstændigt kunne søge om indfødsret, for-di de var omfattet af børnekonventionen.

Kommissionen har vurderet, at embedsmændene ikke forsætligt har tilsidesat pligten til at vejlede, og forseelserne har efter kommissionens opfattelse ikke været af en grovhed, der giver grundlag for, at det offentlige søger nogen dra-get til ansvar.

1.10.3.2 Embedsmænds rådgivning af ministre

Kommissionens undersøgelse har vist, at den manglende opmærksomhed ved-rørende 1961-konventionen og (til dels) børnekonventionen i perioden 2000-2007 har betydet, at embedsmænd i forbindelse med og rådgivning af ministre i fire tilfælde ikke har givet integrationsministrene Person 3 og Person 4 et korrekt og fyldestgørende faktisk og juridisk grundlag for at vur-dere spørgsmål af betydning for Danmarks opfyldelse af sine forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen.

Integrationsminister Person 3 fik således i juli 2003 i en konkret sag forelagt et udkast til brev til Københavns Kommune, hvor kravet om dokumentation af dansk kundskaber blev opretholdt over for en ansøger omfattet af børnekonventionen. I november 2003 fik Person 3 forelagt sagen med indstilling om, at ansøgeren skulle indkaldes til en samtale i ministeriet med henblik på, at ministeriet vurderede ansøgerens dansk kundskaber. Person 3 godkendte brevet og tiltrådte indstillingen. Det materiale, som Person 3 fik forelagt, indeholdt ikke oplysning om, at dokumentation af dansk kundskaber ikke kunne stilles som betingelse for indfødsret, fordi ansøgeren var født statsløs i Danmark og derfor omfattet af børnekonventionen.

Det er kommissionens opfattelse, at materialet ikke gav Person 3 et korrekt og fyldestgørende faktisk og juridisk grundlag for hans vurdering af, om han skulle godkende embedsmændenes forslag.

Integrationsminister Person 4 fik i juni 2006 forelagt udkast til brev af 7. juni 2006 til Institut for Menneskerettigheder, der var fremkommet med en række bemærkninger til indfødsrets aftalen fra 2005. Hun tiltrådte brevet, der også blev sendt til Folketingets Indfødsretsudvalg som svar på udvalgets anmodning om ministerens kommentar til instituttets henvendelse.

Kommissionen har redegjort for, at en oplysning i brevet om, at ministeriet i praksis ville optage personer omfattet af 1961-konventionen på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, når betingelserne i konventionen var opfyldt, ikke var i overensstemmelse med den måde, ministeriet havde behandlet sagerne på eller med den måde, som ministeriet efterfølgende behandlede dem på. Kommissionen har endvidere anført, at den forkerte oplysning indebar, at brevet ikke indeholdt et korrekt og fyldestgørende faktisk og juridisk grundlag for ministeren (og for Folketingets Indfødsretsudvalg) til at vurdere instituttets anbefaling af, at man udarbejdede en bestemmelse om ansøgere omfattet af 1961-konventionen.

Embedsmænd i Integrationsministeriet udarbejdede notat af 23. januar 2007 om "Udrøining om rækkevidden af De Forenede Nationers Konvention af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed." Notatet blev sendt til Person 4, der videresendte det til indfødsretsordførerne fra Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti.

Kommissionen har lagt til grund, at en oplysning i notatet om, at Danmarks forpligtelse efter 1961-konventionen var opfyldt ved en bestemmelse i indfødsrets aftalen, var urigtig. Der var på dette tidspunkt ikke nogen bestemmelse i indfødsrets aftalen om 1961-konventionen, og der var heller ikke iværksat andre tiltag med henblik på at opfylde konventionen.

I en konkret sag klagede en ansøger omfattet af 1961-konventionen i januar 2007 til Person 4 efter at have fået afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse. I overensstemmelse med embedsmændenes udkast til brev til ansøgeren fastholdt Person 4 i brev af 22. februar 2007, at ansø-

geren skulle bestå en indfødsretsprøve. Det fremgik ikke af det materiale, som Person 4 fik forelagt, at vedkommende var statsløs og født i Danmark og opfyldte de krav, der kunne stilles efter 1961-konventionen.

Kommissionen har vurderet, at Person 4 ikke fik et korrekt og fyldestgørende faktisk og juridisk grundlag til at vurdere, om hun skulle tiltræde udkastet til brev.

Kommissionen har i relation til ovennævnte rådgivning af integrationsministrene Person 3 og Person 4 vurderet, at ingen af de involverede embedsmænd forsætligt afgav urigtige eller vildledende oplysninger, men at der er handlet uagtsomt. Kommissionen har endvidere vurderet, at disse forhold ikke giver grundlag for, at det offentlige søger nogen af embedsmændene draget til ansvar.

1.10.3.3 Ministres kendskab til og involvering i behandlingen af ansøgninger fra statsløse født i Danmark

Med hensyn til ministre med ansvar for indfødsret har kommissionen vurderet, at justitsminister Person 5 og integrationsministrene Person 3 og Person 4 på overordnet plan var bekendt med, at Danmark efter 1961-konventionen og børnekonventionen var forpligtet til at give statsløse børn født i Danmark indfødsret.

Kommissionen har vurderet, at ministrene ikke har givet instruks om eller fremsat ønske om, at embedsmænd skulle undlade at overholde 1961-konventionen og børnekonventionen, men at de tværtimod i flere tilfælde har forudsat, at sager om tildeling af indfødsret blev behandlet i overensstemmelse med Danmarks konventionsmæssige forpligtelser.

De var heller ikke involveret i eller orienteret om behandlingen af de sager, hvor der er meddelt afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse eller vejledt i strid med Danmarks forpligtelser efter konventionerne. Der er således ikke oplysninger, der peger på, at Person 3 (en sag) eller Person 4 (syv sager) var involveret i behandlingen af sagerne, hvor der blev givet afslag. Der er heller ikke tegn på, at de, med nedennævnte undtagelse, efterfølgende blev orienteret om dem.

I en sag besvarede Person 4 en klage fra en ansøger, der havde fået afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse. Det fremgik ikke af det materiale, som hun fik forelagt, at ansøgeren var statsløs og født i Danmark og opfyldte de krav, der kunne stilles efter 1961-konventionen.

Kommissionen har vurderet, at Person 3 og Person 4 har givet oplysninger til Folketinget om ministeriernes behandling af ansøgere omfattet af konventionerne, der ikke har været korrekte eller fyldestgørende. Det drejer sig om sagen fra 2003, hvor Person 3 efterfølgende orienterede Folketingets Indfødsretsudvalg om, at man havde indkaldt en række børn til en sprogsamtale i Integrationsministeriet uden at oplyse, at en af ansøgerne var statsløs og født i Danmark. Der drejer sig endvidere om sagen, hvor Person 4 fremsendte

kopi af sit brev af 7. juni 2006 til Institut for Menneskerettigheder til Folketingets Indfødsretsudvalg. De er begge er omtalt i forrige afsnit.

Det fremgik ikke af – og kunne heller ikke udledes af – det materiale, som Person 3 og Person 4 havde modtaget, at oplysningerne til Folketingets Indfødsretsudvalg ikke var korrekte eller fyldestgørende.

1.10.4 Nærmere om perioden fra 2008 til 2010

1.10.4.1 Opdagelsen af, at Danmark ikke i praksis opfyldte 1961-konventionen

I februar 2008 kom souschef Person 6 og kontorchef Vidne 1, begge fra Integrationsministeriets Indfødsretskontor, i tvivl om, hvorvidt kontoret i praksis opfyldte 1961-konventionen i sin sagsbehandling. Efter nogle undersøgelser kunne de konstatere, at Indfødsretskontorets behandling af ansøgninger om indfødsret i praksis ikke var foregået i overensstemmelse med konventionen. Kontoret havde i forhold til ansøgere omfattet af konventionen stillet de samme betingelser for at blive optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse som til andre ansøgere.

På et møde i Indfødsretskontoret den 26. februar 2008 blev der orienteret om Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen. Alle kontorets medarbejdere fik en mail med et referat af mødet, hvoraf det fremgik, at ansøgerne havde retskrav på dansk indfødsret.

Indfødsretskontoret orienterede afdelingschef Vidne 2 om sagen ved et mavebælte (en skriftlig forelæggelse) af 8. april 2008. I juli 2008 undersøgte kontoret, hvor mange statsløse der var i Danmark, og 1961-konventionen blev sat på som et punkt på dagsordenen på et nordisk embedsmandsmøde om statsborgerskab i oktober 2008.

1.10.4.2 Orientering af integrationsminister Person 1

Ved et mavebælte af 4. august 2008 blev integrationsminister Person 1 orienteret om sagen.

Mavebæltet redegjorde klart og korrekt for Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen. I mavebæltet indstillede embedsmændene, at ministeriet med henblik på at efterleve 1961-konventionen skulle optage personer omfattet af konventionen på lovforslag, selv om de ikke opfyldte betingelserne i indfødsretsaftalen. Endvidere indstillede de bl.a., at man forud for optagelse på lovforslaget skulle orientere Folketingets Indfødsretsudvalg.

Kommissionen har lagt til grund, at Person 1 ikke var uenig i disse indstillinger, da hun læste mavebæltet og påførte det sine skriftlige bemærkninger.

Der blev afholdt et møde om sagen, sandsynligvis den 3. september 2008, og deltagerne var Vidne 3, Vidne 2, Person 7 og Person 1.

Person 1 spurgte på mødet til, hvordan fejlen var opstået, og hvordan kontoret pludselig var blevet opmærksom på konventionen. Derefter spurgte hun til, om man var sikre på den fortolkning, der fremgik af mavebæltet. Person 1 syntes ikke, at hun fik sine spørgsmål tilfredsstillende besvaret. På et tidspunkt oplyste Vidne 2, at konventionen skulle drøftes på det kommende nordiske embedsmandsmøde, og Person 1 ønskede herefter ikke at tage stilling til indstillingerne i mavebæltet, før Indfødsretskontoret havde undersøgt de andre nordiske landes praksis. Sagen skulle derfor afvente denne undersøgelse.

Der var ikke drøftelser om, hvorvidt man også skulle stille spørgsmål til andre myndigheder eller til andre lande end de nordiske. Kommissionen har vurderet, at hvis man mente, at der forelå en juridisk usikkerhed af en sådan styrke, at der var grundlag for indtil videre ikke at administrere i overensstemmelse med ordlyden af 1961-konventionen, kunne en drøftelse med de nordiske lande ikke stå alene.

Integrationsministeriet burde derfor sideløbende have hørt andre myndigheder, lande eller organisationer, eksempelvis UNHCR, Justitsministeriet og Udenrigsministeriet.

De tilstedeværende embedsmænd gav ikke udtryk for, at fortolkningen af konventionen ikke gav anledning til tvivl eller protesterede mod, at sagen skulle afvente den nordiske undersøgelse.

1.10.4.3 Berostillelse af sager

I perioden fra februar 2008 indtil medio september 2008 havde Indfødsretskontoret givet afslag til otte ansøgere omfattet af konventionerne, der ikke opfyldte de almindelige betingelser. Ingen af disse sager blev forelagt for Person 1.

Den 12. september 2008 eller umiddelbart herfor besluttede Vidne 1 og Vidne 2 at stille behandlingen af ansøgninger fra personer omfattet af 1961-konventionen i bero, således at Indfødsretskontoret ikke fortsatte med at give afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse til disse ansøgere, hvis de ikke opfyldte de almindelige betingelser. De var opmærksomme på, at der var i hvert fald én verserende sag med en ansøger omfattet af 1961-konventionen, men antallet af verserende sager blev ikke undersøgt på dette tidspunkt, ligesom det ikke blev undersøgt, i hvor mange sager ministeriet tidligere havde givet afslag i strid med 1961-konventionen. Ansøgere blev ikke orienteret om, at deres sager var stillet i bero.

Kommissionens undersøgelse har vist, at der på dette tidspunkt var syv verserende sager omfattet af konventionen, og at der var ti sager, som tidligere var afgjort i strid med konventionen.

Kommissionen har kritiseret beslutningen om at stille sagerne i bero. Kommissionen har lagt vægt på, at der efter kommissionens vurdering ikke var rimelig juridisk tvivl om Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionens artikel 1 set i forhold til de sager med personer omfattet af konventionen, som Integrationsministeriet havde afgjort eller som verserede i ministeriet. Kommissionen

har endvidere lagt vægt på, at embedsmændene ikke informerede og rådgav Person 1 forud for denne beslutning. Endelig har kommissionen lagt vægt på, at Folketinget ikke blev orienteret om, at Integrationsministeriet i modstrid med det, der fremgik af forarbejderne til 2004-loven, i (endnu) en pe-riode undlod at optage ansøgere omfattet af 1961-konventionen på lovforslag om indfødsrets meddelelse.

1.10.4.4 Forberedelse af ny forelæggelse for Person 1

I perioden fra september 2008 til sagen igen blev forelagt for Person 1 i januar 2009, undersøgte Indfødsretskontoret dels de andre nordiske landes praksis efter 1961-konventionen, dels ministeriets hidtidige behandling af ansøgninger fra personer omfattet af 1961-konventionen og børnekonventionen. Man blev i den forbindelse opmærksom på, at der også var truffet afgørelser i strid med Danmarks forpligtelser efter børnekonventionen.

Undersøgelsen af de nordiske landes praksis foregik ved, at embedsmænd fra Indfødsrets kontoret den 26. oktober 2008 deltog i et møde om statsborgerskab med embedsmænd fra de andre nordiske lande, hvor konventionen blev drøftet. Det fremgik af referatet af mødet, at der var tvivl om, hvorvidt landene havde implementeret konventionen korrekt, og at implementeringen burde revideres på et passende tidspunkt. Derefter indhentede Indfødsretskontoret i december 2008 mere præcise oplysninger fra landene om deres implementering af 1961-konventionen i lovgivning og praksis.

1.10.4.5 Forelæggelse for Person 1 i januar 2009

Ved mavebælte af 23. januar 2009 blev Person 1 igen orienteret om sagen. Kommissionen har i det væsentlige tilsluttet sig den gennemgang af sagens faktiske omstændigheder og af retsstillingen, der fremgik af mavebæltet. Mavebæltet var vedlagt et notat af 19. januar 2009 om Danmarks folkeret-lige forpligtelser og om behandling af sagerne. Det fremgik bl.a., hvor mange ansøgninger fra personer omfattet af 1961-konventionen, Indfødsretskontoret havde modtaget, og at nogle ansøgere havde fået indfødsret, at nogle ansøgere havde fået afslag, og at nogle sager endnu ikke var behandlet. Det fremgik ligeledes, at der var givet afslag til ansøgere omfattet af børnekonventionen. I mavebæltet gentog embedsmændene i det væsentlige indstillingerne fra mavebæltet af 4. august 2008 med den tilføjelse, at ministeriet skulle genoptage de sager, hvor der fejlagtigt var givet afslag. Mavebæltet var endvidere vedlagt udkast til breve til Folketingets Indfødsretsudvalg.

Om undersøgelsen af de nordiske landes praksis fremgik for så vidt angår Sve-rige, at adgangen for statsløse født i landet til at få indfødsret ved erklæring ud-løb ved det fyldte 20. år. Det fremgik endvidere, at Norge stillede det almindelige krav om sprogkunderskaber og vandel til statsløse. Sverige ville ifølge notatet vurdere, om aldersgrænsen skulle hæves til det fyldte 21. år for fuldt ud at opfylde konventionen, og også Norge ville undersøge, om landet fuldt ud opfyldte 1961-konventionen. Island havde ikke ratificeret konventionen, og i Finland fik børn, der ellers ville blive statsløse, automatisk finsk indfødsret ved fødslen.

Der blev efter ønske fra Person 1 afholdt et møde om sagen. Del-tagere i mødet var Vidne 3, Vidne 2, Person 7 og Person 1.

På mødet blev sagen drøftet på baggrund af de nye oplysninger om, hvordan de andre nordiske lande administrerede konventionen. Person 1 spurgte, hvilke betingelser de nordiske lande stillede, og hvad der var baggrunden for, at man stillede disse betingelser.

Embedsmændene fortalte, hvad Indfødsretskontoret havde gjort for at skaffe oplysningerne, og at de ikke havde flere oplysninger. Der var en diskussion af indstillingen i mavebæltet, og embedsmændene forklarede, hvorfor de var nået frem til indstillingen.

Person 1 besluttede på mødet, at hun selv ville drøfte sagen med sine nordiske kollegaer, og det blev besluttet, at dette skulle foregå på NSHF-mødet ("Den Nordiske Samrådsgruppe på højt niveau for Flygtningespørgsmål") i juni 2009.

Der var heller ikke på dette tidspunkt drøftelser om, hvorvidt man også skulle stille spørgsmål til andre myndigheder eller til andre lande end de nordiske.

Kommissionen har ikke kunnet fastslå, at der lå andre motiver bag Person 1's beslutning, end at hun fandt det relevant at få afklaret baggrunden for, at man stillede andre betingelser i de nordiske lande, og at hun var af den opfattelse, at dette mest hensigtsmæssigt kunne foregå ved, at hun selv drøftede sagen med ministre fra de andre nordiske lande. Kommissionen har endvidere fundet det mest sandsynligt, at det, som Person 1 ønskede undersøgt, var, om det inden for konventionernes rammer var muligt at stille flere betingelser for at få indfødsret ved naturalisation end de betingelser, der var redegjort for i mavebælterne fra august 2008 og januar 2009.

De tilstedeværende embedsmænd protesterede ikke mod, at undersøgelsen fortsatte indtil juni 2009 eller gav udtryk for, at fortolkningen af 1961-konventionen ikke gav anledning til tvivl.

Det kan ikke lægges til grund, at man på dette møde nåede at drøfte, hvad ministeriet skulle gøre i forhold til de afgjorte og verserende sager.

1.10.4.6 Beslutning om indtil videre at behandle sagerne efter de gældende retningslinjer

Person 7 har forklaret, at der ganske kort tid efter ovennævnte møde blev holdt endnu et møde, hvor han, Vidne 3, Vidne 2 og Person 1 deltog. På dette møde drøftede de behandlingen af de konkrete sager, og Person 1 besluttede, at ansøgninger fra statsløse personer født i Danmark ikke skulle stilles i bero, men at de skulle behandles efter de almindelige betingelser, mens undersøgelsen foregik.

Vidne 2 og Person 1 har afvist, at de har deltaget i en så-dan drøftelse.

Kommissionen har hverken kunnet lægge til grund, at der har været et sådan møde, eller afvise, at Person 7 har haft drøftelser med Person 1 om berostillelse i forhold til sager omfattet af denne undersøgelse.

Person 7 har om sin rådgivning af Person 1 forklaret bl.a., at han og Vidne 2 redegjorde for baggrunden for indstillingen i mavebæltet fra 23. januar 2009. Han sagde afvæbnende til ministeren, at hvis hun heller ikke kunne finde ud af det og komme dybere, end de kunne, ville det være sådan, at de ville være kommet til at træffe nogle afgørelser, hvor de stillede for man-ge betingelser. Det var derfor absolut nødvendigt, at sagerne blev noteret, så de kunne fremfindes igen og i givet fald genoptages umiddelbart efter mini-stermødet.

Kommissionen har på baggrund af Person 7's egen forklaring om mødet med Person 1 vurderet, at han med større styrke skulle have gjort det klart for Person 1, at der ikke var en rimelig tvivl om fortolkningen af 1961-konventionen set i forhold til de verserende sager.

Efter mødet omtalt i forrige afsnit blev Vidne 1 orienteret om, at Person 1 ønskede at drøfte sagen med sine nordiske kollegaer på mødet i juni 2009. Kommissionen har ikke kunnet lægge til grund, at Vidne 1 eller Vidne 2 havde kendskab til, at Person 1 – som forklaret af Person 7 - også skulle have truffet en beslutning om, hvordan de konkrete sager skulle behandles.

Vidne 1 og Vidne 2 drøftede herefter, hvad der skulle ske med de konkrete ansøgninger, som siden september 2008 havde været stillet i bero. De mente, at sagerne ville komme til at ligge for længe, hvis man ikke behandlede dem, og de udarbejdede herefter et mavebælte af 16. februar 2009, hvor de indstillede, at ansøgningerne skulle behandles som hidtil og indtil videre efter de gældende retningslinjer, hvilket ville betyde, at ansøgerne i nogle tilfælde vil blive meddelt afslag på dansk indfødsret.

Sidst i mavebæltet hed det, at Indfødsretskontoret var klar over, at det kunne være i strid med 1961-konventionen og børnekonventionen at stille krav om, at de pågældende ansøgere skulle opfylde kravene i retningslinjerne.

Kommissionen har lagt til grund, at både Vidne 1 og Vidne 2 var klar over, at det ville være i strid med Danmarks forpligtelser efter konventionerne, hvis man fulgte indstillingen i mavebæltet, og at mavebæltets sidste afsnit blev indsat som en advarsel for at få Person 1 til at ændre sin beslutning om at drøfte sagen med sine nordiske kollegaer.

Kommissionen har kritiseret, at embedsmændene indstillede (anbefalede), at man indtil videre skulle behandle sager omfattet af 1961-konventionen og børnekonventionen efter de gældende retningslinjer. En juridisk korrekt rådgiv-

ning ville efter kommissionens opfattelse have bestået i, at embedsmændene havde indstillet, at ansøgerne blev optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse, og at tidligere forkert afgjorte sager blev genoptaget og optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse.

Hvis embedsmændene havde den opfattelse, at Person 1 ønskede sagerne afgjort efter de gældende retningslinjer, skulle rådgivningen af ministeren have bestået i information om, at det efter embedsmændenes opfattelse ville være i strid med Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen samt om, at Folketinget skulle underrettes om sagen.

Mavebæltet af 16. februar 2009 blev ikke lagt videre til Person 1, idet Person 7 via Vidne 3 gav Indfødsretskontoret besked om, at det skulle ændres.

Den 19. februar 2009 blev der lagt et nyt mavebælte videre, der var udarbejdet af Person 8 og Vidne 1.

Mavebæltet var ændret således, at afsnittet om, at det kunne være i strid med 1961-konventionen og børnekonventionen, var fjernet. Det fremgik i stedet, at der i forhold til ansøgere, der fik afslag, kunne være et juridisk problem.

Mavebæltet af 19. februar 2009 blev heller ikke lagt videre til Person 1, idet Person 7 besluttede, at bl.a. også afsnittet om, at det kunne være et juridisk problem, skulle fjernes. Han har om baggrunden herfor forklaret bl.a., at mavebæltet var for omfattende.

Embedsmændene udarbejdede herefter et mavebælte af 20. februar 2009. Mavebæltet udgjorde den eneste skriftlige rådgivning af Person 1 om den betydning, som beslutningen om selv at ville drøfte sagen med sine nordiske ministerkollegaer efter Vidne 1's og Vidne 2's opfattelse havde for behandlingen af konkrete ansøgninger. Mavebæltet indeholdt i modsætning til mavebælterne fra den 16. og 19. februar 2009 ikke nogen advarsel om, at indstillingen indebar, at der ville blive truffet afgørelser i strid med Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen. Mavebæltet indeholdt heller ikke information om, at Folketinget skulle underrettes om beslutningen om, at ministeriet ikke ville optage ansøgere omfattet af konventionerne på lovforslag om indfødsrets meddelelse, medmindre de opfyldte de gældende retningslinjer.

Mavebæltet indeholdt efter kommissionens vurdering derfor ikke en juridisk korrekt rådgivning af ministeren, og kommissionen har kritiseret, at afsnittene om, at det kunne være i strid med konventionerne eller udgøre et juridisk problem at følge indstillingen, blev fjernet.

Person 1 tiltrådte den 23. februar 2009 indstillingen i mavebæltet.

1.10.4.7 Udførelse af beslutningen om at behandle sagerne efter de gældende retningslinjer

På et møde den 25. februar 2009 meddelte Vidne 1 medarbejderne i Indfødsretskontoret, at statsløse født i Danmark skulle behandles som hidtil og opfylde samtlige betingelser i retningslinjerne. På et møde den 1. april 2009 blev det korrigeret således, at ansøgere omfattet af børnekonventionen kun skulle opfylde vandelskravet.

I perioden mellem den 23. februar 2009 og indtil Person 1 igen fik sagen forelagt ved et mavebælte af 12. november 2009, blev der givet afslag til 22 ansøgere omfattet af 1961-konventionen eller børnekonventionen. 13 af ansøgerne var omfattet af 1961-konventionen og ni af ansøgerne var omfattet af børnekonventionen. Ansøgerne opfyldte de betingelser, der kunne stilles efter konventionerne, og afslagene var således i strid med Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen. De var endvidere i strid med den måde at implementere konventionerne på, der fremgik af forarbejderne til 2004-loven og beslutningen om ratifikation af børnekonventionen.

Ansøgerne blev ikke orienteret om, at Integrationsministeriet var i færd med at undersøge Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen, og at der var mulighed for, at deres sager senere ville blive genoptaget.

I alt syv fuldmægtige/teamledere fra Indfødsretskontoret var involveret i behandlingen af disse sager. Sagerne blev forelagt for Vidne 1, før der blev givet afslag.

I 2009 blev to sager med ansøgere omfattet af 1961-konventionen forelagt for Folketingets Indfødsretsudvalg, uden at det blev oplyst for udvalget, at ansøgerne var omfattet af konventionen, eller at ministeriet var ved at undersøge fortolkningen af konventionen. Udvalget gav dispensation fra de almindelige betingelser til den ene af ansøgerne. Den anden blev taget af lovforslag om indfødsrets meddelelse, fordi Politiets Efterretningstjeneste vurderede, at pågældende kunne være en fare for landets sikkerhed.

Da en borger i 2009 spurgte Integrationsministeriet, om en herboende statsløs person, som var født og opvokset i Danmark, skulle opfylde lempeligere krav i forbindelse med vedkommendes ansøgning om at få dansk indfødsret, oplyste embedsmændene om reglerne i indfødsretsaf-talen om de 0-17-årige, men de undlod at oplyse om de lempelige krav efter 1961-konventionen for de 18-20 årige.

1.10.4.8 Mavebælte med indstilling om ikke at opfylde konventionerne

Ved mavebælte af 12. november 2009 fik Person 1 forelagt sagen på ny, men nu med en indstilling om, at Integrationsministeriet skulle håndhæve det almindelige krav om vandel over for ansøgere omfattet af konventionerne. Det fremgik af indstillingen, at det betød, at Danmark ikke ”ganske” opfyldte konventionerne.

1.10.4.9 Beslutning om at overholde konventionerne

Person 1 reagerede på mavebæltet ved at meddele, at konventionerne skulle overholdes, og hun tiltrådte efterfølgende, at ansøgere omfattet af konventionerne blev optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse, selv om de ikke opfyldte de almindelige betingelser, og at tidligere forkert afgjorte sager blev genoptaget.

1.10.4.10 Ansvar for embedsmænd

Forløbet fra 2008 til 2010 har gjort det relevant for kommissionen at vurdere, om de involverede embedsmænd har opfyldt pligten til at overholde gældende retsregler og pligten til at informere og rådgive ministre.

Embedsmænd har pligt til at overholde gældende retsregler. Denne pligt skal sammenholdes med embedsmænds lydighedspligt, således at embedsmænd ikke ifalder ansvar for at udføre ordrer, som er ulovlige, hvis de blot ikke er klart ulovlige. Selv hvis en ordre ikke er klart ulovlig, har embedsmænd dog pligt til at rådgive og advare ministeren om den mulige ulovlighed. En sådan pligt foreligger allerede, hvis det retlige eller faktiske grundlag for ministerens politik forekommer tvivlsomt.

De afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse, der blev givet i perioden fra den 1. januar 2008 indtil februar 2009, er givet i en periode, hvor embedsmændene måtte forvente, at 1961-konventionen og børnekonventionen skulle overholdes i sagsbehandlingen. Kommissionen har i det væsentlige vurderet disse afslag på samme måde som afslagene givet i forløbet fra 2000 til 2007. De embedsmænd i Indfødsretskontoret, der behandlede sagerne, burde således have sikret sig, at de konkrete afgørelser blev truffet på et korrekt og fyldestgørende faktisk og juridisk grundlag. De burde have undersøgt de relevante retsregler og have udvist en sådan omhu i sagsbehandlingen, at Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen blev overholdt. Afslagene til ansøgere omfattet af 1961-konventionen og børnekonventionen er udtryk for uagtsomme tjenesteforseelser, men kommissionen har vurderet, at forseelserne ikke har været af en sådan grovhed, at der er grundlag for, at det offentlige søger nogen draget til ansvar.

Kommissionen har ikke kunnet fastslå, at afslagene givet efter Person 1's tiltrædelse af mavebælte af 20. februar 2009 var klart ulovlige efter dansk ret. Baggrunden for denne vurdering er bl.a. samspillet mellem folkeretlige forpligtelser på indfødsretsområdet og de nationale regler, hvor indfødsret i henhold til grundloven meddeles ved lov. Regeringen har efter grundloven særlige beføjelser i forbindelse med udarbejdelse af lovforslag, hvilket betyder, at beslutninger kan være lovlige, selv om de er i strid med folkeretlige forpligtelser. Betydningen heraf er, at udførelsen af beslutningen isoleret set efter kommissionens opfattelse ikke kan danne grundlag for, at det offentlige søger nogen af de involverede embedsmænd draget til ansvar for deres medvirken til ikke at optage ansøgere omfattet af konventionerne på lovforslag om indfødsrets meddelelse.

Kommissionen har dog vurderet, at Person 1 havde pligt til at inddrage eller i hvert fald orientere Folketinget om beslutningen om indtil vi-

dere at behandle ansøgere omfattet af konventionerne efter de almindelige retningslinjer.

Da afslagene var i strid med Danmarks folkeretlige forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen og blev givet uden at opfylde pligten til at orientere Folketinget, har kommissionen vurderet, om overordnede embedsmænd levede op til deres pligt til at rådgive og advare ministeren om denne situation.

Efter en samlet bedømmelse har kommissionen vurderet, at der i forhold til afdelingschef Vidne 2 og departementschef Person 7 er grundlag for, at det offentlige søger dem draget til ansvar.

I forhold til Person 7 har kommissionen navnlig lagt vægt på, at han i februar 2009 i relation til beslutningen om at fortsætte med at stille de almindelige betingelser efter kommissionens opfattelse ikke opfyldte sin pligt til som departementschef at rådgive og advare Person 1 om, at dette var i strid med Danmarks folkeretlige forpligtelser og om, at Folketinget skulle orienteres.

I forhold til Vidne 2 har kommissionen navnlig lagt vægt på, at han på visse punkter efter kommissionens opfattelse ikke opfyldte sin pligt som afdelingschef til at sikre, at der blev administreret i overensstemmelse med gældende retsregler samt sin pligt til at rådgive Person 7 og Person 1.

Der er ikke klare regler om forældelse af disciplinært ansvar, og vurderingen af, om en mulig forældelse er blevet afbrudt som følge af, at kommissionen har undersøgt bl.a. Vidne 2's og Person 7's forhold, bør ikke foretages af kommissionen, men af den myndighed, der skal tage stilling til, om embedsmændene skal søges draget til ansvar. Kommissionen har derfor ikke inddraget betydningen af den tid, der er gået siden de begåede forhold, i ovennævnte vurdering.

Kommissionen har ikke fundet grundlag for, at det offentlige søger andre embedsmænd draget til ansvar.

1.10.5 Integrationsminister Person 1's kendskab til og involvering i behandlingen af ansøgninger fra statsløse født i Danmark

Person 1 var ikke før august 2008 orienteret om eller involveret i, at Integrationsministeriet i praksis ikke overholdt Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen og til dels børnekonventionen.

Person 1 har forklaret, at da hun fik sagen forelagt i august 2008, resolverede hun, at Folketinget skulle underrettes, og hun gik ud fra, at dette skete. Hun gik også ud fra, at ansøgninger fra personer omfattet af 1961-konventionen fra da ville blive optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse i overensstemmelse med de indstillinger, der fremgik af mavebæltet. Hun mod-

tog ikke mavebælte af 23. januar 2009 med bilag, og da hun tiltrådte indstillingen i mavebælte af 20. februar 2009 om at behandle sagerne efter de ”gældende retningslinjer”, gik hun ud fra, at det betød gældende ret, herunder 1961-konventionen og børnekonventionen. Hun var ikke selv i tvivl om, hvordan 1961-konventionen skulle fortolkes, og det var ikke hende, men embedsmændene, der var optaget af at få oplysninger om de andre nordiske landes praksis. Det var først, da hun modtog mavebælte af 12. november 2009, at det gik op for hende, at sagerne ikke var behandlet efter konventionerne, og det var endnu senere, at hun blev klar over, at Folketinget ikke var blevet underrettet om sagen allerede i 2008.

Kommissionen har ikke kunnet lægge denne forklaring til grund. Kommissionen har i stedet lagt følgende til grund:

Person 1 blev ved mavebælter i august 2008 og i januar 2009 orienteret skriftligt om sagen. Mavebælterne redegjorde i det væsentlige korrekt og fyldestgørende for sagens faktiske og juridiske omstændigheder, herunder med omtale for forarbejderne til 2004-loven, hvoraf det fremgik, hvordan 1961-konventionen ville blive implementeret. Mavebælterne indeholdt i overensstemmelse med redegørelserne for retsgrundlaget indstillinger om, at ansøgere omfattet af konventionerne skulle optages på lovforslag om indfødsrets meddelelse, selv om de ikke opfyldte de almindelige betingelser, men alene opfyldte de betingelser, der kunne stilles efter konventionerne.

Kommissionen har lagt til grund, at Person 1 ikke tiltrådte indstillingerne. Indstillingen fra august 2008 blev ikke tiltrådt, fordi hun først ville have de andre nordiske landes praksis efter 1961-konventionen undersøgt. Indstillingen fra januar 2009 blev ikke tiltrådt, fordi hun selv ville drøfte sagen med sine nordiske ministerkollegaer med henblik på at klarlægge, hvad der var baggrunden for, at i hvert fald Norge stillede krav, der ikke fremgik af 1961-konventionen. Kommissionen har ikke kunnet fastslå, at der lå andre motiver bag disse undersøgelser, end ønsket om på denne måde at få det juridiske grundlag belyst bedre.

Det kan ikke lægges til grund, at nogen embedsmænd over for hende gav udtryk for, at det var overflødigt at undersøge retsstillingen yderligere, eller at de protesterede mod hendes beslutning herom.

Person 1's beslutning om at fortsætte de juridiske undersøgelser var årsag til, at Danmark i en periode fortsatte med ikke at overholde sine folkeretlige forpligtelser efter konventionerne.

Kommissionen har ikke kunnet fastslå, at hun var klar over, at den fortsatte undersøgelse havde den konsekvens, at Danmark ikke overholdt sine folkeretlige forpligtelser efter konventionerne.

For så vidt angår perioden fra august 2008 til januar/februar 2009 har kommissionen således ikke kunnet lægge til grund, at Person 1 vidste, at

der var sager vedrørende personer omfattet af konventionerne, som ville blive berørt af, at sagen skulle undersøges yderligere.

Den 23. februar 2009 besluttede Person 1 i overensstemmelse med en indstilling i mavebælte af 20. februar 2009, at ansøgninger fra personer omfattet af konventionerne skulle behandles i overensstemmelse med de retningslinjer for naturalisation, der fremgik af indfødsretsaftalerne, mens undersøgelsen foregik. Det fremgik ikke af mavebæltet, at embedsmændene mente, at dette kunne være i strid med konventionerne.

Den bevismæssige bedømmelse af om Person 1 da var klar over, at dette ville være i strid med Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen, er vanskelig. Vanskeligheden har navnlig sammenhæng med, at Person 1 ikke skriftligt blev rådgivet om de juridiske konsekvenser af at fortsætte undersøgelsen og af indtil videre at behandle sagerne efter de gældende retningslinjer.

Kommissionen har således ikke med den nødvendige sikkerhed kunnet fastslå, om Person 1 var bekendt med, at der som følge af tiltrædelsen af mavebæltet ville eller kunne blive givet afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse, der var i strid med Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen.

Ved mavebælte af 12. november 2009 fik Person 1 forelagt sagen på ny, men nu med en indstilling om, at Integrationsministeriet skulle håndhæve det almindelige krav omandel over for ansøgere omfattet af konventionerne. Det fremgik af indstillingen, at den betød, at Danmark ikke "ganske" opfyldte konventionerne. Person 1 reagerede ved at meddele, at konventionerne skulle overholdes, og hun tiltrådte efterfølgende, at ansøgere omfattet af konventionerne blev optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse, selv om de ikke opfyldte de almindelige betingelser, og at tidligere forklarede sager blev genoptaget.

Person 1 orienterede Folketingets Indfødsretsudvalg om sagen i januar 2010.

Efter at sagen havde givet anledning til spørgsmål fra Folketingets Indfødsretsudvalg og var blevet omtalt i medierne i januar 2011, deltog Person 1 aktivt i gennemførelsen af en række tiltag med det formål, at Danmark skulle opfylde sine forpligtelser efter konventionerne.

1.10.6 Integrationsministeriets overvejelser om tidligere orientering af Folketingets Indfødsretsudvalg

Folketingets Indfødsretsudvalg blev orienteret om sagen af Person 1 i januar 2010, hvilket var næsten to år efter, at embedsmænd i Indfødsretskontoret i februar 2008 havde konstateret, at Integrationsministeriet i praksis ikke overholdt Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen.

Person 1 blev orienteret om sagen ved mavebælter af 4. august 2008, 23. januar 2009, 12. november 2009 og 3. december 2009. Alle disse mavebælter, der var tiltrådt af bl.a. Vidne 1, Vidne 2 og Person 7, indeholdt indstillinger om, at Folketingets Indfødsretsudvalg – på forskel-lige måder – skulle orienteres om sagen. Person 1 skrev en på-tegning på det første mavebælte om, at Folketinget skulle orienteres.

Det kan således konstateres, at der var overvejelser om at orientere Folketingets Indfødsretsudvalg om sagen, før det faktisk skete i januar 2010.

I stedet for umiddelbart at tiltræde indstillingerne i mavebælterne fra august 2008 og januar 2009 om behandlingen af ansøgninger fra personer omfattet af konventionerne besluttede Person 1, at sagen skulle undersøges yderligere. Person 1 blev ikke af embedsmænd rådgivet om, at hun skulle orientere Folketinget om den fortsatte undersøgelse af sagen og baggrunden herfor samt om beslutningen om indtil videre at behandle ansøgere omfattet af konventionerne efter de almindelige retningslinjer.

Da der i november 2009 blev truffet beslutning om sagernes behandling, var der en drøftelse mellem Person 7 og Person 1 om, hvordan Folketingets Indfødsretsudvalg skulle orienteres om sagen.

Person 7 har forklaret, at han ikke syntes, at der forud herfor havde været noget at orientere Folketingets Indfødsretsudvalg om. Det skulle ske, når de var færdige med sagsbehandlingen.

Person 1 har forklaret, at hun gik ud fra, at Folketinget allerede var orienteret i overensstemmelse med hendes påtegning på mavebæltet af 4. august 2008. Kommissionen har ikke kunnet lægge denne forklaring til grund.

Kommissionen har vurderet, at Person 1 havde pligt til at orientere Folketinget om, at ministeriet ikke optog ansøgere omfattet af konventionerne på lovforslag om indfødsrets meddelelse, medmindre de opfyldte de almindelige betingelser for indfødsret. Kommissionen har endvidere vurderet, at Vidne 2 og Person 7 ikke i tilstrækkeligt omfang har opfyldt deres pligt til at rådgive hende herom.

1.10.7 Integrationsministeriets orientering af Statsministeriet

Kommissionen har ikke kunnet fastslå, at nogen i Integrationsministeriet i perioden mellem opdagelsen af fejlen i februar 2008 indtil den offentlige omtale af sagen i januar 2011 underrettede nogen i Statsministeriet om, at behandlingen af ansøgninger om indfødsret fra statsløse personer født i Danmark var foregået i strid med Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen.”

Om tiltag med henblik på at vejlede mulige ansøgere omfattet af 1961-konventionen og børnekonventionen i perioden fra 1999 til 2007 hedder det på s. 2472 og 2473:

”10.4.4 Tiltag med henblik på generelt at vejlede mulige ansøgere omfattet af 1961-konventionen og børnekonventionen

Som det fremgår i kapitel 2, afsnit 2.1.4.5.3, har embedsmænd pligt til i indfødsretssager at overholde god forvaltningsskik, medmindre ministeren klart har tilkendegivet andet. Ministre med ansvar for indfødsret har ikke i perioden 2000-2007 taget afstand herfra.

Det er ifølge Folketingets Ombudsmand god forvaltningsskik, at en myndighed i et vist omfang informerer borgerne om praksis på myndighedens område, f.eks. via internettet eller på anden lettilgængelig måde. En myndighed, der vælger at informere offentligheden om praksis via en hjemmeside, er i den forbindelse forpligtet til at sikre, at den offentliggjorte information er let tilgængelig, korrekt og tilstrækkelig detaljeret til, at den enkelte borger kan få kendskab til de muligheder, der er relevante for vedkommende.

Danmarks forpligtelser efter børnekonventionen har i hele perioden været beskrevet indfødsretscirkulæret eller indfødsrets aftalen. Det er heraf fremgået, at børn født statsløse i Danmark kunne optages på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, hvis de havde bopæl i landet, ligesom Integrationsministeriet i den tid, hvor man har haft en hjemmeside, på denne har lagt de relevante indfødsrets aftaler.

Det kan diskuteres, om en cirkulæreskrivelse med vedhæftet aftale på hjemmesiden kan anses som let tilgængelig information. I vedtagelse V 36 fra 1998, jf. afsnit 10.1.2, tales imidlertid om krav om ”offentlige ... regler” (fremhævet her), hvilket offentliggørelse på hjemmesiden af en cirkulæreskrivelse med vedhæftet aftale lever op til, og den nævnte aftale er ikke vanskeligt tilgængelig.

På den baggrund er det kommissionens opfattelse, at Justitsministeriet og Integrationsministeriet har givet tilstrækkelig generel vejledning for så vidt angår børnekonventionen.

Danmarks forpligtelser over for ansøgere omfattet af 1961-konventionen fremgik i perioden 2000-2007 ikke af indfødsretsloven eller af indfødsretscirkulæret/indfødsrets aftalen. Der blev heller ikke af Justitsministeriet eller Integrationsministeriet givet vejledning særskilt rettet mod personer omfattet af 1961-konventionen på ministeriernes hjemmeside, i pjecer eller på anden måde i perioden fra 2000-2007.

Kommissionen har i kapitel 2, afsnit 2.1.4.5.3 anført, at det først i forbindelse med Folketingets Ombudsmands udtalelse i 2008 i FOB 2008.238 kom til at fremstå som et tydeligt krav, at myndigheder havde pligt til at informere mere generelt om myndighedens praksis, f.eks. via internettet.

Denne del af vejledningspligten hørte således i perioden 2000-2007 til den mere uklare del af normen om god forvaltningsskik.

Da kommissionen skal udvise forsigtighed i sine retlige vurderinger, kan kommissionen ikke med den nødvendige sikkerhed fastslå, at det var i strid med god forvaltningsskik, at der ikke i perioden 2000-2007 blev givet en sådan generel vejledning.”

I kommissionens sammenfatning af tiltag i 2010 vedrørende statsløse født i Danmark anføres s. 2746 og 2747 blandt andet:

”10.13.5 Kommissionens sammenfatning af tiltag i 2010 vedrørende statsløse født i Danmark

I perioden fra orienteringen af Folketingets Indfødsretsudvalg den 27. og 28. januar 2010 og indtil der ultimo 2010/primus 2011 fra Folketingets side og i medierne blev stillet spørgsmål til Integrationsministeriets administration af ansøgninger fra statsløse født i Danmark, var de væsentligste tiltag følgende:

- nye ansøgninger fra personer omfattet af konventionerne blev optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse og fik indfødsret i overensstemmelse med Danmarks forpligtelser efter konventionerne.
- i 27 ud af 31 sager, hvor der tidligere var givet afslag i strid med konventionerne, og hvor sagerne ikke allerede var blevet genoptaget, skrev Integrationsministeriet til ansøgerne med vejledning om Danmarks forpligtelser efter konventionerne og med anmodning om, at de indgav en ansøgning om genoptagelse. 23 af ansøgerne indgav en sådan anmodning, blev optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse og fik indfødsret i 2010.
- Indfødsretskontorets medarbejdere modtog vejledning om sagernes behandling.
- Folketinget blev i forbindelse med forberedelsen af lovforslag om indfødsrets meddelelse orienteret om, hvilke personer på forslaget der var omfattet af 1961-konventionen, samt hvilke betingelser i de almindelige retningslinjer for naturalisation, som de pågældende personer ikke opfyldte.

Efter kommissionens vurdering burde navnlig følgende tiltag være undgået eller iværksat:

- Integrationsministeriet burde ikke have indhentet oplysninger om, hvilke betingelser i de almindelige retningslinjer for naturalisation, som personer omfattet af konventionerne ikke opfyldte, på en sådan måde, at ansøgerne måtte få det indtryk, at opfyldelsen af disse betingelser kunne være afgørende for, om de blev optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse.
- Integrationsministeriet burde have iværksat en udredning af Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen og børnekonventionen med henblik på at undersøge, om de betingelser, som man fortsat stillede til ansøgere om-

fattet af konventionerne, var i overensstemmelse med Danmarks folkeretlige forpligtelser.

- Integrationsministeriet burde have vejledt generelt, eventuelt på ministeriets hjemmeside, om Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen.

Det havde efter kommissionens vurdering været hensigtsmæssigt at medtage en bestemmelse om 1961-konventionen i indfødsrets aftalen, ikke mindst af hensyn til vejledning af personer omfattet af konventionen, men der har ikke været en retlig pligt hertil.

Kommissionen finder endvidere, at det havde været hensigtsmæssigt, at embedsmændene havde rådgivet ministeren om, at Folketingets Indfødsretsudvalg eller det flertal i Folketinget, der stod bag indfødsrets aftalerne, burde have lejlighed til at tage stilling til, om der skulle medtages en sådan bestemmelse i indfødsrets aftalen, men kommissionen kan ikke fastslå, at der skulle gælde en retlig pligt til at rådgive herom.”

Kommissionen anfører vedrørende perioden efter 1. januar 2011 om vejledning til statsløse personer født i Danmark, der kunne være vejledt forkert om deres rettigheder, og om vejledning på Integrationsministeriets hjemmeside s. 2752-2758:

”10.14.3 Vejledning til statsløse personer født i Danmark, der kunne være vejledt forkert om deres rettigheder

Det fremgår af mailkorrespondance fra den 11. januar 2011, at journalist Person 9 fra P1 Orientering havde spurgt Integrationsministeriet, om ministeriet ville give de ansøgere, som først efter de var fyldt 21 år, var blevet klar over, at de kunne søge statsborgerskab, mulighed for at søge nu.

Kontorchef Vidne 1 kommenterede spørgsmålet i en mail samme dag til afdelingschef Vidne 2 således, at hun mente, at det måtte være et politisk spørgsmål. Senere på dagen skrev hun til Indfødsretskontoret, at ansøgere, der var fyldt 21 år, ikke var omfattet af konventionen, selv om de først nu var blevet opmærksom på reglerne. Dagen efter korrigerede hun denne oplysning og meddelte, at ministeren havde besluttet, at det var muligt, at de kunne blive omfattet af konventionens regler.

Denne korrektion kom efter, at Person 1 i P1 Orientering den 12. januar 2011 blev spurgt af Person 9, om hun ville udvide muligheden for at unge, som ikke havde kendt deres rettigheder, kunne søge om indfødsret. Problemstillingen blev behandlet i et nyt interview den 14. januar 2011. Endvidere blev der af Folketingets Indfødsretsudvalg stillet spørgsmål hertil.

I Integrationsministeriets pressemeddelelse den 14. januar 2011 blev spørgsmålet nævnt som et af de spørgsmål, der skulle undersøges.

Den 3. marts 2011 besluttede Person 1, at 378 statsløse personer født i Danmark, der var i aldersgruppen 0-37 år, ved et brev skulle orienteres om konventionerne. Heraf var 27 personer i alderen 21 til 37 år, og de skulle tilbydes at blive optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse i medfør af 1961-konventionen, uanset at Danmark ikke efter konventionen var forpligtet hertil. Baggrunden var, at de kunne have undladt at søge, fordi de havde modtaget en forkert vejledning om deres rettigheder i henhold til de to konventioner. Ansøgningen skulle indgives senest den 1. marts 2012.

Integrationsministeriets hjemmeside kom til at indeholde en vejledning om denne overgangsordning.

Den 29. februar 2012 orienterede Person 10 Folketingets Indfødsretsudvalg om, at personer, der faktisk havde modtaget en forkert vejledning, ville blive optaget på et lovforslag, selv om de først søgte efter fristens udløb den 1. marts 2012. Dette skyldtes, at Danmark efter Justitsministeriets opfattelse havde en folkeretlig forpligtelse hertil.

10.14.4 Vejledning på Integrationsministeriets hjemmeside

Integrationsministeriets hjemmeside indeholdt primo januar 2011 ikke vejledning om den retsstilling, der gælder for personer omfattet af 1961-konventionen.

Hjemmesiden indeholdt et link til indfødsrets aftalen, der i § 17 henviste til børnekonventionen. Den indeholdt ikke i øvrigt vejledning om den retsstilling, der gælder for børn omfattet af børnekonventionen.

Person 1 fik i et mavebælte af 10. januar 2011 at vide, at journalisterne Person 11 og Person 12 fra Information ville skrive om sagen. Hun fik endvidere at vide, at ministeriets hjemmeside ikke indeholdt vejledning om statsløse personers mulighederne for at blive optaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse efter 1961-konventionen eller børnekonventionen, og at hun snarest ville få forelagt et udkast hertil.

Dagen efter, den 11. januar 2011 kl. 7.04, sendte Person 1 en mail til kontorchef Vidne 3 og departementschef Person 7, hvor hun skrev:

”MO N IKKE VI SKAL LÆGGE EN VEJLEDNING PÅ HJEMME-SIDEN
OMGÅENDE

JEG TROEDE EGENTLIG, DER VAR RYDDET OP, SOM JEG HAVDE
BEDT OM?? ??”

Kl. 7.26 skrev Person 1:

”jeg skal ha en besked på hjemmesiden om, hvordan statsløse får indfødsret. Punktum!! Medmindre I har vægtige indvendinger.

Konventioner kommer før DF”

Det fremgår af mailkorrespondance fra den 11. januar 2011, at souschef Person 8 og Vidne 1 udarbejdede en vejledning, som kl. 14.25 blev sendt i udkast til bl.a. ministersekretær Person 13 og Vidne 2. Vejledningen blev lagt på ministeriets hjemmeside den 12. januar 2011.

I forbindelse med ministeriets udredning af forløbet og i forbindelse med kommissionens afhøringer er der fremkommet en række udsagn om, hvorfor der ikke blev vejledt på hjemmesiden på et tidligere tidspunkt.

Souschef Person 6 skrev i sit udkast til notat om undersøgelse af 26. januar 2011 bl.a., at der ”ved en beklagelig fejl” ikke var oplyst om statsløse personers særlige retsstilling efter 1961-konventionen på ministeriets hjemmeside.

Vidne 1 fik forelagt dette udkast og skrev hertil den 27. januar 2011 i en mail til Person 6:

”Vedr. den manglende information på hjemmesiden, så skyldes det ikke en beklagelig fejl, men et ønske andetsteds i ministeriet om, at vi ikke skulle reklamere med disse regler, fordi det ikke var politisk comme il faut. Men det kan jeg jo ikke bevise.”

Samme dag skrev Vidne 1 i mail til Vidne 2 om ministeriets vejledningspligt bl.a. følgende:

”Ja, der er vejledningspligt ... Vi har jo tidligere drøftet spørgsmålet, men til Person 12 er der ikke andet at sige, at det skyldes en beklagelig fejl – eller forglemmelse – at der ikke i forbindelse med orienteringen af Folketinget i januar 2010 blev oplyst om reglerne både hvad angår Børnekonventionen og konventionen om begrænsning af statsløshed på hjemmesiden.”

Dagen efter, den 28. januar 2011, vendte Vidne 1 tilbage til spørgsmålet, idet hun skrev til Person 6:

”I øvrigt vil jeg lige spørge dig, om afsnittet om hjemmesiden er ønsket ændret fra Vidne 2's side – i hvert fald er han ikke overbevist om, at det skal anses som en egentlig fejl, at vi ikke har haft det på hjemmesiden, ligesom han har stillet spørgsmålstejn ved, om vi har en vejledningspligt. Jeg prøvede i går aftes at komme med nogen bemærkninger for og imod. Hvis ikke han selv har ændret formuleringen – en beklagelig fejl – så synes jeg, at du skal tale med ham om det.”

Formuleringen ”en beklagelig fejl” blev gentaget i det notat om undersøgelsen, som Person 1 modtog den 31. januar 2011. Senere i notatet hedder det:

”I lyset af den uk larhed, der tilsyneladende har været om statsløses ret-tigheder, havde det været hensigtsmæssigt, at hjemmesiden var blevet opdateret i januar 2010, efter at Folketingets Indfødsret blev orienteret om problemstillingen.”

I en redegørelse af 15. februar 2011 fra Vidne 1 til Person 7 gentog hun forklaringen om, hvorfor der ikke var blevet orienteret på hjemmesiden i 2010:

”At der efter genoptagelsen af sagerne i februar 2010 ikke blev orienteret om mulighederne for statsløse født i Danmark for at erhverve indfødsret på hjemmesiden skyldes dette også, at det på det tidspunkt ikke ansås for politisk comme il faut at gøre for meget opmærksomhed på de særlige rettigheder for denne gruppe.”

Person 8 har forklaret, at hvis der i januar eller februar 2010 har været nogle drøftelser om, at man ikke skulle vejlede på hjemmesiden, var det ikke noget, hun var involveret i. De havde ikke i 2010 tænkt over, at der skulle lægges en vejledning på hjemmesiden, og ministeren havde, så vidt vidnet ved, heller ikke på noget tidspunkt bedt om, at der blev lagt en vejledning på hjemmesiden.

Vidne 1 har forklaret, at eksterne vejledninger eller hjemmesiden ikke var en af de ting, der stod først på sedlen. De havde så småt drøftet, om det var en god idé at få det på hjemmesiden. Det, hun husker, er, at det ikke gjorde noget, at man ventede lidt med det, fordi, som hun skrev i sin redegørelse, som er udtryk for hendes egen opfattelse, man ikke ønskede at reklamere for meget med disse regler. Det var hendes egen filosofi, at det ikke var comme il faut. Et ønske om at gyde lidt olie på vandene eller tage det lidt med ro. Det behøvede ikke absolut at blive skreget ud på hjemmesiden med det samme. Når det heller ikke var så nødvendigt, skyldtes det, at i de politikredse, hvor den største koncentration af statsløse palæstinensere boede, var de udmærket klar over, hvordan disse sager skulle behandles. Som hun husker det, var det med Vidne 2, hun drøftede hjemmesiden. Hun er ikke bekendt med, om Person 1 var involveret i overvejelser i 2010 om hjemmesiden.

Vidne 2 har forklaret, at han ikke erindrer, at der skulle have været en bevidst overvejelse om ikke at informere på hjemmesiden. Han opfattede ikke ministerens resolutioner fra den 20. november 2009 sådan, at det var noget, de skulle putte med.

Vidne 3 har forklaret, at han husker, at ministeren var overrasket og vred over, at der ikke var vejledt ordentligt på hjemmesiden. Det siger han ikke noget, at det ikke skulle være ”comme il faut” at vejlede på hjemmesiden.

Person 7 har forklaret, at han gik ud fra, at kontoret foretog sig alt det fornødne. Alt det fornødne var her at lægge praksissen fremover, at få genoptaget de sager, som skulle genoptages, og at justere vejledninger og bekendtgørelser, hvis der var behov for det. Det var kontorets faglige ansvar at følge op på en

sag af denne karakter. Han har ikke fået kendskab til, at der var truffet en beslutning om, at der ikke skulle vejledes på hjemmesiden. Vidne 1's mail af 27. januar 2011 siger ham ikke noget overhovedet. Efter at sagen kom op mediemæssigt i januar 2011, var ministeren meget utilfreds og vred over, at kontoret ikke havde gjort det, hun havde regnet med, nemlig justeret hjemme-sider og vejledninger.

Person 1 har forklaret, at hun tog det som en selvfølge, at hjemmesiden var blevet opdateret. Hun havde ikke selv været inde og tjekke den, men hun har bemærket sig, at der var nogen, der sagde, at det ikke var comme il faut oppefra, og det var i hvert fald ikke fra hende. Hun troede, at det var i orden. Foreholdt at der var "comme il faut" - mailen og en mail mere, hvor man kunne få det indtryk, at der var nogen, der kunne have truffet en bevidst beslutning og forespurgt, om det siger hende noget, har Person 1 forklaret, at det har hun med sikkerhed aldrig hørt. Det ville hun have slået hårdt ned på.

Kommissionen lægger i overensstemmelse med Vidne 1's forklaring og skriftlige udsagn til grund, at det var med vilje, at hun i 2010 ikke tog initiativ til, at Integrationsministeriet vejledte om retsstillingen efter 1961-konventionen på Integrationsministeriets hjemmeside.

Kommissionen lægger endvidere til grund, at årsagen til, at Vidne 1 ikke tog dette initiativ, var, at det var hendes opfattelse, det ikke var "politisk comme il faut" at reklamere for meget for de særlige rettigheder for statsløse født i Danmark.

Vidne 1 har givet udtryk for, at det var et ønske "andetsteds i ministeriet", at de ikke skulle reklamere for reglerne, og hun har forklaret, at det var Vidne 2, hun drøftede hjemmesiden med.

Vidne 2 har heroverfor forklaret, at han ikke har kendskab til, at det var en bevidst beslutning ikke at sætte en orientering på hjemmesiden.

Vidne 1's forklaring om, at hun i 2010 havde drøftet vejledning på hjemmesiden med Vidne 2, forekommer ikke usandsynlig, og den har en vis støtte i den refererede korrespondance fra januar 2011. Hun har imidlertid en interesse i at forklare, at denne undladelse blev besluttet eller godkendt af en overordnet, og hendes forklaring underbygges ikke af andre vidneforklaringer eller af andre oplysninger i sagens dokumenter end dem, hun selv har skrevet.

På den baggrund kan kommissionen ikke fastslå, at Vidne 2 over for Vidne 1 gav udtryk for eller på anden måde tilsluttede sig, at der ikke skulle lægges en vejledning på Integrationsministeriets hjemmeside om den retsstilling, der gælder for personer omfattet af 1961-konventionen.

Person 1 havde i oktober 2010 i forbindelse med behandlingen af lovforslag nr. L 38/2010 om indfødsrets meddelelse skrevet på et mavebælte "Forslag udbedes til reklame for betingelserne så vi minimerer helt overflødige

sager” . Denne påtegning kan læses således, at Person 1 var klar over, at der ikke var vejledning om betingelserne efter 1961-konventionen, men den kan også læses således, at hun blot ønskede at få den – formodede – eksisterende vejledning udfærdiget således, at man undgik ansøgninger fra personer, der ikke opfyldte betingelserne. I ovennævnte mail af 11. januar 2011 til Person 7 og Vidne 3 skrev Person 1, at hun troede, at der var ryddet op, og hun gav udtryk for, at der skulle en vejledning på hjemmesiden omgående, og at konventioner kom før Dansk Folkeparti.

Herefter og efter forklaringerne fra Vidne 3, Person 7 og Person 1 lægger kommissionen til grund, at den manglende vejledning på hjemmesiden ikke skyldtes ordrer eller tilkendegivelser herom fra Person 7 eller Person 1.

Kommissionen har i kapitel 2, afsnit 2.1.4.5.3. redegjort for, at det følger af god forvaltningsskik, at en myndighed i et vist omfang er forpligtet til at informere borgerne om praksis på myndighedens område, f.eks. via internettet eller på anden lettilgængelig måde. Det er her anført, at forpligtelse til i et vist omfang at informere mere generelt om myndighedens praksis, f.eks. via internettet, kom til at fremstå som et tydeligt krav fra ca. 2008, hvor Folketingets Ombudsmand afgav udtalelsen FOB 2008.238 (Metock-sagen).

Danmarks forpligtelser over for ansøgere omfattet af 1961-konventionen fremgik i 2010 ikke af indfødsretsloven eller af indfødsrets aftalen. Der blev heller ikke af Integrationsministeriet vejledt særskilt rettet mod personer omfattet af 1961-konventionen på ministeriernes hjemmeside, i pjecer eller på anden måde.

Det er kommissionens vurdering, at det var i strid med god forvaltningsskik i 2010 ikke at vejlede, eksempelvis på ministeriets hjemmeside, om Danmarks forpligtelser efter 1961-konventionen.”

Kommissionsberetningen indeholder også andre bemærkninger om den generelle vejledningspligt, herunder blandt andet s. 2822 og s. 2824 vedrørende Vidne 2.

Sagsøgerne har særligt fremhævet blandt andet, at Jyllands-Posten i en artikel af 7. december 2010 under overskriften ”Palæstinensere mest kriminelle” citerede daværende integrationsminister Person 1 for: ”De skulle simpelthen aldrig have været her. Det er afviste asylansøgere. Man skulle aldrig have gennemført den særlov”. Videre anførtes det i artiklen, at ministeren mente, at kulturforskelle er en af forklaringerne på, at mænd af mellemøstlig herkomst er øverst i statistikken, og ministeren citeredes videre for: ”De indvandrere, vi har, kommer fra meget forskellige kulturer, og det er klart, at nogle af kultu-

terne også vil smitte af på kriminalitetsbilledet”. Lignende artikler blev bragt af Berlingske, DR Indland og B.T.

Sagsøgerne har tillige fremlagt et artikelinterview med Vidne 1 bragt af Altinget den 23. oktober 2020. Artiklen har titlen: ”Tidligere kontorchef får deja-vu, når hun overværer Person 14-afhøringerne”. Der er vedrørende artiklen endvidere fremlagt citatuddrag af en podcast herom, og sagsøgerne har også afspillet dele af podcasten for landsretten.

Sagen har tidligere været hovedforhandlet den 13., 14. og 17. december 2021 samt den 17. januar og den 28. september 2022, men blev – efter at sagen var optaget til dom – fordelt til andre dommere i landsretten som følge af inhabilitet. Sagen har herefter været hovedforhandlet på ny den 31. marts samt den 2. og 3. april 2025.

3. Sagsøgerne og deres partsforklaringer

Der er afgivet partsforklaring af sagsøgerne 2) Sagsøger 2, 12) Sagsøger 12, 13) Sagsøger 13, 17) Sagsøger 17, 20) Sagsøger 20, 24) Sagsøger 24 og 25) Sagsøger 25.

3.1. Sagsøger 1) Sagsøger 1

Denne sagsøger er født den Dato 1 1986. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 22. april 2002. På det tidspunkt var han statsløs.

Indfødsretskontoret skrev den 30. januar 2004 blandt andet følgende til ham:

”I forbindelse med behandlingen af din ansøgning om dansk indfødsret har Integrationsministeriet konstateret, at du endnu ikke er fyldt 18 år. Personer under 18 år kan normalt ikke få dansk indfødsret, medmindre én af forældrene samtidig søger og opfylder betingelserne for at blive optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, jf. § 1 og § 18 i cirkulæreskrivelse nr. 55 af 12. juni 2002 om retningslinier for optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse. Cirkulæreskrivelsen vedlægges

Ministeriet har derfor udsat behandlingen af din ansøgning.

Sagen vil automatisk blive taget op til endelig behandling, når du er fyldt 18 år og du vil herefter få besked fra ministeriet.

...

Integrationsministeriets afgørelse er truffet efter ovennævnte retningslinier, som Folketinget har fastlagt. Integrationsministeriet kan ikke dispensere fra disse retningslinier.”

Indfødsretskontoret anmodede den 23. juni 2004 Sagsøger 1 om at do-kumentere sine danskkundskaber m.v. ved at indsende bevis for en nærmere angivet prøve.

Den 19. august 2004 skrev Indfødsretskontoret således til ham:

”De kan ikke blive dansk statsborger nu.

For at blive dansk statsborger skal man have bevis for en af de prøver i dansk m.v., der er anført på vedlagte gule informationsark.

...

Ministeriet kan ikke dispensere fra kravet om, at ansøgere om dansk indfødsret skal dokumentere danskkundskaber m.v.

...”

Den 27. september 2004 meddelte Indfødsretskontoret ham, at ministeriet genoptog behandlingen af ansøgningen.

Indfødsretskontoret meddelte den 20. april 2005 Sagsøger 1 afslag på ansøgningen om dansk indfødsret med følgende begrundelse:

”De kan ikke blive dansk statsborger nu.

Beslutningen er truffet af Folketingets Indfødsretsudvalg.

Indfødsretsudvalget har således ikke fundet, at der på det foreliggende grundlag i Deres tilfælde kan dispenseres fra kravet om dokumentation for dansk-kundskaber m.v. i retningsliniernes § 25, jf. vedlagte cirkulæreskrivelse nr. 55 af 12. juni 2002.

Integrationsministeriet kan oplyse, at Indfødsretsudvalgets afgørelse ikke kan påklages til anden myndighed.

...”

Den 15. februar 2010 anmodede Indfødsretskontoret Sagsøger 1 om at udfylde og indsende en ”genoptagerpakke” til brug for vurderingen af, om behandlingen af hans ansøgning skulle genoptages. Indfødsret blev meddelt ham med virkning fra den 28. december 2010.

3.2. Sagsøger 2) Sagsøger 2

Denne sagsøger er født Dato 2 1991. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 28. april 2009. På det tidspunkt var hun statsløs. I forbindelse med ansøgningen betalte hun et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsretskontoret skrev den 5. maj 2009 blandt andet følgende til Sagsøger 2:

”Integrationsministeriet har behandlet Deres anmodning om dansk indfødsret.

De kan ikke blive dansk statsborger nu.

Begrundelsen herfor er, at De ikke har indsendt bevis for bestået indfødsretsprøve, jf. § 24, stk. 2, i cirkulæreskrivelse nr. 61 af 22. september 2008 om retningslinjer for naturalisation.

Endvidere fylder De 18 år den Dato 2 2009 og kan derfor ikke omfattes af retningslinjernes § 17 i vedlagte cirkulæreskrivelse, som alene vedrører børn under 18 år.”

Indfødsretskontoret modtog den 1. februar 2010 bevis for, at Sagsøger 2 havde bestået en indfødsretsprøve.

Den 23. februar 2010 meddelte kontoret hende, at hun ville blive optaget på det lovforslag om indfødsrets meddelelse, som forventedes fremsat i Folketinget i slutningen af oktober 2010. Indfødsret blev meddelt hende med virkning fra den 28. december 2010.

Sagsøger 2 har under hovedforhandlingen den 14. december 2021 forklaret blandt andet, at hun ansøgte om dansk statsborgerskab, da hun var 17 år. Hun hørte rygter om, at statsløse palæstinensere under 18 år havde ret til at få dansk statsborgerskab. Et par måneder forinden ringede hun til Indfødsretskontoret, men hun fik ikke nogen hjælp. No-

gen i hendes familie ansøgte om dansk statsborgerskab, og hun gik derfor til politiet og indgav sin ansøgning. Hun kan godt huske, at hun fik et afslag. Hun var den eneste i sin familie, der fik afslag. Da hun ringede til Indfødsretskontoret, fik hun oplyst, at hun blev behandlet som 18-årig og derfor skulle opfylde de almindelige krav, herunder bestå indfødsretsprøven. Det værste var, at hun reelt havde krav på dansk statsborgerskab. Hun bestod efterfølgende indfødsretsprøven. Hun var ikke nervøs for ikke at bestå prøven, men det var stressende for hende at gå til prøve, fordi hun samtidig skulle passe sin skole. Når hun tænker tilbage, kan hun godt huske, at hun var ked af forløbet. Hun følte sig uværdigt behandlet af det danske samfund, hvor hun er født og opvokset. Hun stolede blindt på systemet. Oplevelsen har gjort, at hun har fået en mistillid til det danske retssamfund.

Hun kan huske, at hun var den eneste i sin gymnasieklasse, der ikke havde stemmeret. I gymnasiet stemte de om, hvor de skulle rejse hen på studietur, og der var risiko for, at hun ikke kunne komme med, fordi det var for besværligt at få indhentet de nødvendige papirer. De endte med at rejse til Rom, så der var ikke noget problem. I folkeskolen talte de også om, at hun ikke havde dansk pas. Det gjorde hende ikke noget på daværende tidspunkt, men det var en form for mobning. Hun kan huske, at hun i forbindelse med et ophold i Li-banon i 2006 fik at vide, at hun ikke skulle regne med at blive evakueret, hvis der udbrød krig, fordi hun ikke var dansk statsborger. Hun kom dog med den pågældende færgе, men det tog hårdt på hende psykisk. Hun husker avisartiklerne om kriminelle statsløse palæstiensere, og hun husker, at hun skulle forsvare sig imod artiklerne i skolen. Avisartiklerne gjorde hende utryg, men hun stolede fortsat på systemet og regnede med at få dansk statsborgerskab. Hun har ikke oplevet at blive diskrimineret af hverken politiet eller Indfødsretskontoret.

3.3. Sagsøger 3) Sagsøger 3

Denne sagsøger er født Dato 3 1991. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 19. december 2008. På det tidspunkt var hun statsløs.

Indfødsretskontoret skrev den 13. februar 2009 blandt andet følgende til Sagsøger 3:

”In tegrationsministeriet har den 8. januar 2009 modtaget Deres ansøgning om dansk indfødsret. Når ministeriet har behandlet Deres ansøgning, vil De mod-tage skriftligt svar.

...

Ministeriet kan endvidere oplyse, at næste lovforslag om indfødsrets meddelelse forventes fremsat i Folketinget i oktober 2009, og at lovforslaget forventes vedtaget i januar 2010.

Da De er født Dato 3 1991 og dermed er fyldt 18 år inden loven stad-fæstes, vil De ikke kunne optages på et lovforslag om indfødsrets meddelelse i medfør af cirkulæreskrivelsens § 17, og Deres ansøgning vil derfor blive be-handlet efter de almindelige retningslinj er.”

Indfødsretskontoret meddelte den 11. juni 2009 Sagsøger 3 afslag på ansøgningen om dansk indfødsret med følgende begrundelse:

”Integrationsministeriet har behandlet Deres anmodning om dansk indfødsret.

De kan ikke blive dansk statsborger nu.

Begrundelsen herfor er, at De ikke har indsendt bevis for bestået indfødsrets-prøve, jf. § 24, stk. 2, i vedlagte cirkulæreskrivelse nr. 61 af 22. september 2008 om retningslinjer for naturalisation.

...

Ministeriet kan ikke dispensere fra retningslinjerne.

...”

Indfødsretskontoret modtog den 4. januar 2010 bevis for, at Sagsøger 3 havde bestå-et en indfødsretsprøve. Indfødsretskontoret modtog herefter den 12. januar 2010 en an-modning fra Sagsøger 3 om genoptagelse af ansøgningen om dansk indfødsret. Ved brev af 26. januar 2010 meddelte Indfødsretskontoret, at hun fortsat ikke kunne blive dansk statsborger, fordi hun ikke havde indsendt dokumentation for danskkundskaber i originalt eksemplar eller bekræftet kopi.

Den 15. februar 2010 anmodede Indfødsretskontoret Sagsøger 3 om at udfylde og inds ende ”genoptagerp akken ”. Indfødsret blev meddelt hende med virkning fra den 28. december 2010.

3.4. Sagsøger 4) Sagsøger 4

Denne sagsøger er født Dato 4 1999. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 19. december 2008. På det tidspunkt var han statsløs. I forbindelse med an-søgningen blev der betalt et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 4 med virkning fra den 23. december 2009.

3.5. Sagsøger 5) Sagsøger 5

Denne sagsøger er født Dato 5 1997. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 29. oktober 2008. På det tidspunkt var hun statsløs. I forbindelse med ansøg-ningen blev der betalt et gebyr på 1.000 kr. Ved brev af 26. februar 2009 udbad Indføds-retskontoret sig en skoleudtalelse vedrørende hendes danskkundskaber og kendskab til danske samfundsforhold samt dansk kultur og historie. Skoleudtalelsen blev ved brev af 4. marts 2009 fremsendt til Indfødsretskontoret.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 5 med virkning fra den 23. december 2009.

3.6. Sagsøger 6) Sagsøger 6

Denne sagsøger er født Dato 6 1995. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 29. oktober 2008. På det tidspunkt var hun statsløs. I forbindelse med ansøgningen blev der betalt et gebyr på 1.000 kr. Ved brev af 10. februar 2009 udbad Ind-fødsretskontoret sig en skoleudtalelse vedrørende hendes danskkundskaber og kendskab til danske samfundsforhold samt dansk kultur og historie. Indfødsretskontoret modtog skole-udtalelsen den 9. marts 2009.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 6 med virkning fra den 23. december 2009.

3.7. Sagsøger 7) Sagsøger 7

Denne sagsøger er født Dato 7 1993. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev mod-taget den 14. maj 2009. På det tidspunkt var han statsløs. I forbindelse med ansøgningen blev der betalt et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 7 med virkning fra den 23. december 2009.

3.8. *Sagsøger 8)* Sagsøger 8

Denne ansøger er født Dato 8 1989. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 4. juli 2006. På det tidspunkt var han statsløs. I forbindelse med ansøgningen blev der betalt et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsretskontoret skrev den 16. november 2006 blandt andet følgende til ham:

”Husk følgende:

Det er en betingelse for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at ansøgeren dokumenterer dansk kundskaber ved bevis for en nærmere angiven prøve, ligesom ansøgeren skal dokumentere kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie ved bevis for en særlig indfødsretsprøve. Dokumentation for dansk kundskaber skal ske ved bevis for danskuddannelsernes Prøve i Dansk 3 eller en af de i aftalens bilag 3 angivne prøver.”

Sagsøger 8 indsendte i forlængelse heraf bevis for folkeskolens afgangsprøve som dokumentation for sine dansk kundskaber og bevis for bestået indfødsretsprøve, som er stempelt modtaget i indfødsretskontoret den 25. maj 2007.

Den 1. juni 2007 meddelte kontoret ham, at han ville blive optaget på det lovforslag om indfødsrets meddelelse, som forventedes fremsat i Folketinget i slutningen af oktober 2007.

Indfødsretskontoret skrev den 18. januar 2008 blandt andet følgende til ham:

”Ved brev af 1. juni 2007 meddelte Integrationsministeriet, at De var optaget på det lovforslag om indfødsrets meddelelse, som forventedes fremsat i Folketinget i oktober 2007.

Hele lovforslaget bortfaldt ved udskrivningen af folketingsvalget den 24. oktober 2007.

I forbindelse med færdiggørelsen af et nyt lovforslag er det imidlertid konstateret, at De den 14. november 2007 er sigtet for overtrædelse af straffeloven.

De kan derfor ikke blive dansk statsborger nu.

Ansøgere, der er sigtet for en lovovertrædelse, kan ikke optages på et lov-forslag om indfødsrets meddelelse. Der henvises til § 19, stk. 5, i aftalen om nye retningslinjer for naturalisation.

Ministeriet kan ikke dispensere fra retningslinjerne.”

Sagsøger 8 anmodede ved brev modtaget i Indfødsretskontoret den 4. april 2008 om genoptagelse af hans ansøgning om dansk indfødsret og oplyste, at politiet havde opgivet sigtelsen mod ham.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 8 med virkning fra den 23. december 2009.

3.9. *Sagsøger 9) Sagsøger 9*

Denne sagsøger er født Dato 9 1991. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 29. maj 2000. På det tidspunkt var han statsløs.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 9 med virkning fra den 3. januar 2004.

3.10. *Sagsøger 10) Sagsøger 10*

Denne sagsøger er født Dato 10 1996. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 29. maj 2000. På det tidspunkt var hun statsløs.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 10 med virkning fra den 3. januar 2004.

3.11. *Sagsøger 11) Sagsøger 11*

Denne sagsøger er født Dato 11 1993. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 29. maj 2000. På det tidspunkt var han statsløs.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 11 med virkning fra den 3. januar 2004.

3.12. *Sagsøger 12) Sagsøger 12*

Denne sagsøger er født Dato 12 1994. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 4. maj 2009. På det tidspunkt var hun statsløs. I forbindelse med ansøgningen blev der betalt et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 12 med virkning fra den 23. december 2009.

Der er vedrørende Sagsøger 12 fremlagt generel helbredsattest af 23. maj 2022 samt referat af møde af 1. marts 2018 i Greve Kommunes rehabiliteringsteam.

Sagsøger 12 har under hovedforhandlingen den 14. december 2021 forklaret blandt andet, at hun ansøgte om dansk statsborgerskab, da hun var 15 år, fordi hun skulle på studietur til Tyskland med skolen. Hun kunne ikke komme med på studietur uden pas. Hun tog sammen med sin far til politiet, og hun husker, at politiet undrede sig over, at hun ikke allerede havde statsborgerskab, fordi hendes far havde haft statsborgerskab i længe tid. Hun følte sig mindreværdig, og hun følte sig holdt udenfor, fordi hun ikke kom med på turen. Hun blev behandlet anderledes end alle andre, og hun havde det hårdt i skolen. Hendes far bemærkede også, at hun ikke havde det godt. Hendes storesøster fik først statsborgerskab som 19-årig. Det har traumatiseret dem. De frygtede at blive udvist. Hendes ældste søster fik på et tidspunkt at vide, at hun ville blive udvist.

Hun har haft det dårligt i fire til fem år og har blandt andet fået diagnosen depression. Hun har det heller ikke godt blandt andre mennesker. Hun har gået til en privat psykolog i et par år og er først nu begyndt at få det bedre. Det er minderne fra folkeskolen, der påvirker hende. Hun har også været sygemeldt fra sit arbejde som klinikassistent i fire års tid. Hun er ikke kommet tilbage på arbejde endnu.

Hun blev glad, da hun fik sit statsborgerskab, men alle sorger forsvandt ikke. Hun er ikke blevet diskrimineret af politiet, og hun husker ikke kontakten til Indfødsretskontoret.

3.13. Sagsøger 13) Sagsøger 13

Denne sagsøger er født Dato 13 1995. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 4. maj 2009. På det tidspunkt var hun statsløs. I forbindelse med ansøgningen blev der betalt et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 13 med virkning fra den 23. december 2009.

Sagsøger 13 har under hovedforhandlingen den 14. december 2021 forklaret blandt andet, at hendes far ansøgte om dansk statsborgerskab til hende i maj 2009. Hun oplevede mange problemer i skolen, fordi hun ikke havde dansk statsborgerskab. Blandt andet kunne hun ikke komme med på en studietur, og hun fik det dårligt over, at hun ikke kunne komme med og få de samme oplevelser sammen med klassekammeraterne. Hun følte sig anderledes, og hun turde ikke fortælle, at hun ikke havde dansk pas. Hun var bange for at blive mobbet. Klassekammeraterne troede, at hun ikke måtte rejse for sine forældre. Hun tænker hele tiden på det. Det påvirkede også deres far. Hun husker, at hendes far tog hende med til politiet, hvor hun skulle vise, at hun kunne tale dansk. Politiet undrede sig over, at hun kom til samtale, fordi hun talte flydende dansk. Politiet hjalp hende også med sagen. Hun husker ikke, om hun har haft kontakt med Indfødsretskontoret. Hun er i dag selvstændig og har en tøjbutik.

3.14. Sagsøger 14) Sagsøger 14

Denne sagsøger er født Dato 14 1994. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 10. juli 2006. På det tidspunkt var han statsløs. I forbindelse med ansøgningen blev der betalt et gebyr på 1.000 kr.

Ved brev af 16. november 2006 udbad Indfødsretskontoret sig en skoleudtalelse vedrørende hans danskundskaber og kendskab til danske samfundsforhold samt dansk kultur og historie. Det er ikke oplyst, hvorvidt en sådan skoleudtalelse blev indhentet.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 14 med virkning fra den 13. juni 2007.

3.15. Sagsøger 15) Sagsøger 15

Denne sagsøger er født Dato 15 1987. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 18. august 2005. På det tidspunkt var han statsløs. I forbindelse med ansøgningen blev der betalt et gebyr på 1.000 kr.

Den 17. oktober 2005 skrev Indfødsretskontoret blandt andet således til ham:

”Integrationsministeriet har modtaget Deres ansøgning om dansk indfødsret. Når ministeriet har behandlet Deres ansøgning, vil De modtage skriftligt svar. **Det må forventes, at der vil gå 12-16 måneder, før Deres sag er behandlet af ministeriet.**

...

Husk følgende:

Det er en betingelse for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at ansøgeren dokumenterer dansk kundskaber og kendskab til danske samfunds-forhold, dansk kultur og historie ved bevis for en af flere nærmere angivne prøver. Der henvises til vedlagte gule informationsark.”

Den 27. marts 2007 skrev Indfødsretskontoret således til ham:

”I Deres ansøgning om dansk indfødsret har De ikke erklæret, at De er indstillet på at give afkald på Deres hidtidige statsborgerskab.

Efter retningslinier fastlagt af Folketinget kan der kun meddeles dansk indfødsret til personer, der er indforstået med at give afkald på deres hidtidige stats-borgerret.

Hvis De ønsker, at Integrationsministeriet skal fortsætte behandlingen af Deres ansøgning om dansk indfødsret, skal De datere og underskrive vedlagte erklæring samt sende den tilbage hertil inden 8 dage.

...”

Sagsøger 15 underskrev og indsendte erklæringen, der er stemplet modtaget i Indfødsretskontoret den 2. april 2007. Udlændinge- og Integrationsministeriet har under sagen ikke bestridt, at han på ansøgningstidspunktet var statsløs.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 15 med virkning fra den 13. marts 2008.

3.16. Sagsøger 16) Sagsøger 16

Denne sagsøger er født Dato 16 2001. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 22. november 2005. På det tidspunkt var han statsløs.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 16 med virkning fra den 13. marts 2008.

3.17. *Sagsøger 17) Sagsøger 17*

Denne sagsøger er født Dato 17 1998. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 9. august 2001. På det tidspunkt var han statsløs.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 17 med virkning fra den 13. marts 2008.

Sagsøger 17 har under hovedforhandlingen den 14. december 2021 forklaret blandt andet, at hans far søgte om dansk statsborgerskab den 11. juli 2001 til ham og hans brødre. Han var dengang 3 år gammel. Han fik først dansk statsborgerskab i 2008, da han var 10 år gammel. Han ved ikke, hvorfor der gik så lang tid. Mens han gik i skole, gik det op for ham, at han måske ikke kunne komme med sin klasse ud at rejse, fordi han ikke havde dansk pas, hvilket påvirkede ham. Han blev også mobbet i skolen og holdt udenfor, fordi han ikke var rigtig dansk. Han tænker ikke så meget over spørgsmålet om statsborgerskab i dag, og det påvirker ham ikke. Det har givet ham meget glæde at få dansk statsborgerskab, fordi han kan rejse frit. Han har besøgt 20 forskellige lande. Han er i dag bu-tikschef.

3.18. *Sagsøger 18) Sagsøger 18*

Denne sagsøger er født Dato 18 1999. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 9. august 2001. På det tidspunkt var hun statsløs.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 18 med virkning fra den 13. marts 2008.

3.19. *Sagsøger 19) Sagsøger 19*

Denne sagsøger er født Dato 19 1992. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 15. februar 2000. På det tidspunkt var hun statsløs.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 19 med virkning fra den 22. april 2002.

3.20. *Sagsøger 20) Sagsøger 20*

Denne sagsøger er født Dato 20 1990. I anledning af sin ansøgning blev hun afhørt af politiet den 18. marts 2010. Af Københavns Politis rapport herom fremgår under ”A flørin-ge ns resultat” , at hendes ansøgning om dansk indfødsret blev indgivet den 14. november

2008. Det fremgår endvidere, at hun er født og opvokset i Danmark, og at hun er statsløs. Politiet vejledte hende under afhøringen om, at hun for at kunne opnå optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse skulle bestå en særlig indfødsretsprøve. I forbindelse med ansøgningen betalte hun den 14. november 2008 et gebyr på 1.000 kr. Hun var til-meldt indfødsretsprøve i december 2008 og i december 2009.

Sagsøger 20 kontaktede den 15. august 2009 per e-mail Udlændingesservice med nærmere angivne spørgsmål om opholdstilladelse og indfødsret. Udlændingesservice vide-resendte den 18. august 2009 mailen til Indfødsretskontoret. Af hendes mail fremgår blandt andet:

”Hej udlændingesservice.

Jeg skriver på vegne af min søster, Sagsøger 21 og mig selv.

Mit spørgsmål på vegne af min lillesøster:

Min søster er 15 år gammel og er født og opvokset i Danmark. Hun har rejse-dokument og er statsløs palæstinenser.

Mit spørgsmål er så, hvilket ansøgningskema skal hun udfylde ?

Hendes opholdstilladelse udløb den 27. juni 2009, skal hun forny opholdstilladelsen før hun kan søge om indfødsret?

...

Mit spørgsmål på vegne af mig selv:

Jeg har et andet spørgsmål angående mig selv: Jeg bestod ikke indfødsretsprøven så jeg ville gerne høre om jeg behøver at vedlægge kopi af mit pas, og opholdstilladelse osv. igen når jeg skal udfylde genoptagerpakken?”

Den 16. februar 2010 skrev kontoret således til hende:

”Ved e-post af 15. august 2009 har De anmodet Udlændingesservice om at oplyse nærmere om proceduren i forbindelse med indgivelse af ansøgning om dansk indfødsret (statsborgerskab).

De har oplyst, at De og Deres lillesøster begge påtænker at ansøge om dansk indfødsret, at De er født i 1990, at Deres lillesøster er født i 1994, og at De og Deres lillesøster begge er statsløse palæstinensere.

...

Ministeriet har efterfølgende den 4. januar 2010 modtaget en anmodning om genoptagelse af Deres ansøgning om dansk indfødsret (genoptagerpakken) ved-lagt bevis for bestået indfødsretsprøve ved prøveterminen i december 2009 samt bevis for Folkeskolens 10.-klasse-prøve.

Ministeriet kan oplyse, at ministeriet ikke tidligere ses at have modtaget en an-søgning om dansk indfødsret fra Dem eller Deres lillesøster.

Ministeriet kan derfor henvise Dem og Deres lillesøster til at indgive ansøg-ning om dansk indfødsret ved naturalisation til politidirektøren i den politi-kreds, hvor De og Deres lillesøster bor. Ved ansøgningens indgivelse betales et gebyr på 1.000 kr. Ansøgningskemaet indgives på et særligt ansøgnings-ske-ma, der vedlægges i to eksemplarer.

Ministeriet returnerer samtidig Deres genoptagerpakke bilagt bevis for bestået indfødsretsprøve samt bevis for Folkeskolens 10.-klasse-prøve. De bør i for-bindelse med indgivelse af Deres ansøgning til politiet vedlægge de fornævnte bilag som dokumentation for Deres danskkundskaber m.v. De bør endvidere om muligt vedlægge kopi af Deres pas og Deres opholdstilladelse.

...

De opfylder således kravet om danskkundskaber m.v., da De har bestået Folke-skolens 10.-klasse-prøve med et karaktergennemsnit på 10 (efter 13-skalaen), ligesom De har bestået indfødsretsprøven ved prøveterminen i december 2009.

Ministeriet kan for så vidt angår Deres lillesøster oplyse, at såfremt en ansøger er mindreårig, følger det af retningslinjernes § 18, at et barn kun kan optages selvstændigt som hovedperson – i overensstemmelse med retningslinjernes al-mindelige regler – på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, hvis barnet ikke har mulighed for at blive optaget på et lovforslag som biperson til én af foræl-drene. ...”

Det er oplyst, at Sagsøger 20 efterfølgende har opnået dansk indfødsret med virk-ning fra den 28. december 2010.

Sagsøger 20 har under hovedforhandlingen den 14. december 2021 forklaret blandt andet, at hun første gang ansøgte om dansk indfødsret i november 2008. Hun havde fået oplyst, at hun ikke kunne ansøge om dansk indfødsret, før hun var fyldt 18 år. Det har nok været Udlændingesservice, der har oplyst det. Hun gik ud fra, at det var rigtigt. Det var en fejl, at hun var registreret som egyptisk statsborger. Hun har altid været statsløs palæsti-nenser, indtil hun fik dansk statsborgerskab. Hun blev stillet en række spørgsmål i forbin-delse med sin ansøgning, og det havde hun det fint med. Hun har ikke noget at skjule, så

hun svarede på det, hun blev bedt om. Hun lagde ikke så meget i det. Spørgsmålet om selvforsørgelse kunne dog godt give hende indtryk af, at statsborgerskabet var noget, hun skulle gøre sig fortjent til. Spørgsmålene gjorde, at hun følte sig anderledes og ikke følte sig værdig. Det ligger fortsat dybt i hende.

Hun var forhindret i at rejse til Jordan, hvor en stor del af hendes familie bor, fordi hun ikke var dansk statsborger og ikke kunne rejse til Jordan på det rejsedokument, hun var omfattet af. Hendes mor har jordansk pas, men det kostede for mange penge for hende at få jordansk pas. Det var først, da hun var 20 år, at hun fik en relation til sin familie i Jordan. Hun har været forhindret i at deltage i bryllupper, fødselsdage osv. i familien, og det har været hårdt for hende. Da hun skulle på studietur til Serbien, kunne hun godt få visum, men hun skulle blandt andet oplyse, hvor de skulle overnatte. Hun betalte for turen, men efterfølgende stillede det serbiske politi krav om, at skolen skulle stille økonomisk garanti for hende. Det kunne eller ville skolen ikke, så hun kom ikke med. Det var frustrerende for hende at være udelukket fra fællesskabet. Da hun var på studietur med sin klasse til London, oplevede hun også, at hun skulle afgive fingeraftryk og afhøres for at komme ind i landet. Hun var usikker på, om hun kunne komme ind i landet, og det ødelagde noget af turen for hende. Hun følte sig kriminel.

I november 2008 ansøgte hun om indfødsret hos Udlændingesservice, men hun udfyldte den forkerte ansøgning, som hun fik retur. Hun blev vejledt om, hvordan hun skulle ansøge igen, hvilket hun gjorde. Hun mener, at hun også sendte denne ansøgning til Udlændingesservice. Det var vist i slutningen af 2008 eller i begyndelsen af 2009. Hun bestod ikke indfødsretsprøven første gang. Hun var ikke blevet vejledt om, at hun kunne forberede sig på prøven ved at læse en bog. Hun regnede heller ikke med, at hun skulle igennem prøven. Hun blev vejledt om genoptagelsespakken, tilmeldte sig på ny og bestod prøven.

Hun husker, at hun prøvede at fortrænge de avisartikler om statsløse palæstinensere, som fremkom i december 2010. Det påvirkede hende i forhold til hendes ansøgningsproces. Hun kunne ikke klare at læse artiklerne.

Hun har haft et godt forløb med politiet, og hun har ikke dårlige oplevelser med Indfødsretskontoret. Hun har derimod ikke følt, at Udlændingesservice har optrådt professionelt.

Hendes lillesøster, Sagsøger 21, indgav også ansøgning om dansk indfødsret i 2008 samtidig med hende. Sagsøger 21 har Downs syndrom og opfyldt derfor ikke sprogkrav m.v. Sagsøger 21 kunne heller ikke rejse til familien i Jordan, og det udløste mange svære følelser hos Sagsøger 21, at deres mor skulle rejse. Sagsøger 21 er tæt tilknyttet deres mor. Sagsøger 21 lider også af autisme og har derfor behov for meget faste rammer. Hun kan gå i panik, råbe op og være ked af det.

3.21. Sagsøger 21) Sagsøger 21

Denne sagsøger er født Dato 21 1994.

Sagsøger 21 kontaktede ved sin søster, Person 15, den 3. marts 2010 Indfødsretskontoret pr. mail. Af mailen fremgår blandt andet:

”Jeg rin gede til jer i dag ang. min søster Sagsøger 21 (cpr.: [...]), som har Downs syndrom.

Vi fik at vide, at vi bare skulle skrive til jer om hun har tidsbegrænset opholds-tilladelse for at sagen kunne komme videre: ja hun har tidsbegrænset opholds-tilladelse.

For at hun kunne søge om dansk indfødsret, blev hun bedt om først at forny sin opholdstilladelse for derved at søge om dansk indfødsret. Det er derfor I endnu ikke har modtaget en ansøgning om dansk indfødsret, som I skriver I jeres brev: ”Ministeriet kan oplyse, at ministeriet ikke tidligere ses at have modtaget en ansøgning om dansk i ndfødsret fra Dem”

Det er siden september måned vi sendte hendes pas (opholdstilladelsen er i passet). Det kan ikke være rigtigt at det tage r så lang tid!”

Af telefonnotat af 8. marts 2010 fra Indfødsretskontoret fremgår, at Person 15 samme dag blev vejledt om muligheden for at indgive ansøgning om dansk indfødsret for sin lillesøster, der er 15 år og lider af Downs syndrom, at hun blev vejledt om retningslin-jernes § 17 og § 18, og at det aftaltes, at ministeriet herefter ikke foretog sig yderligere i anledning af hendes henvendelse af 3. marts 2010.

Sagsøger 21's ansøgning om dansk indfødsret blev indgivet den 27. maj 2010. I for-bindelse med ansøgningen betalte hun et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 21 med virkning fra den 28. december 2010.

3.22. *Sagsøger 22) Sagsøger 22*

Denne sagsøger er født Dato 22 2000. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 19. december 2008. På det tidspunkt var han statsløs. I forbindelse med ansøgningen blev der betalt et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 22 med virkning fra den 23. december 2009.

3.23. *Sagsøger 23) Sagsøger 23*

Denne sagsøger er født Dato 23 1991. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 14. marts 2007. På det tidspunkt var han statsløs. I forbindelse med ansøgningen betalte han et gebyr på 1.000 kr.

Den 25. juni 2007 skrev Indfødsretskontoret således til ham:

”Integrationsministeriet har modtaget Deres ansøgning om dansk indfødsret. Når ministeriet har behandlet Deres ansøgning, vil De modtage skriftligt svar. **Det må forventes, at der vil gå 12-16 måneder, før ministeriet påbegynder behandlingen af Deres sag.**

...

Ministeriet kan oplyse, at det blandt andet er en betingelse for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at

- De dokumenterer danskkundskaber ved bevis for en nærmere angiven prøve, og
- at De dokumenter kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie ved bevis for en særlig indfødsretsprøve.

...”

I et brev af 14. oktober 2008 til Sagsøger 23's far er blandt andet anført følgende:

”Integrationsministeriet har behandlet Deres søn Sagsøger 23's ansøgning om dansk indfødsret.

Deres søn kan ikke blive dansk statsborger nu.

Grunden er, at Deres søn ikke har bopæl her i landet.

For at blive optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse skal Deres søn have tidsubegrænset opholdstilladelse og bopæl her i landet. Der henvises til §§ 5 og 18, jf. vedlagte cirkulæreskrivelse nr. 9 af 12. januar 2006 om nye retningslinjer for naturalisation.

Det fremgår af Deres søns sag, at han har bopæl i Libanon.

Ministeriet kan ikke dispensere fra retningslinjerne.”

Sagsøger 23 anmodede den 14. april 2009 om genoptagelse af sin an-søgning om dansk indfødsret. Ved brev af 16. april 2009 anmodede Indfødsretskontoret ham om at udfylde og indsende ”genoptagerpakken” og bemærkede, at det var en betingelse for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at de erklæ-ringer, der var indeholdt i ”genoptagerpakken” , blev underskrevet.

Indfødsretskontoret meddelte den 7. maj 2009 på ny Sagsøger 23 afslag på ansøgningen om dansk indfødsret med følgende begrundelse:

”...

De kan ikke blive dansk statsborger nu.

Grunden er, at De ikke har tidsubegrænset opholdstilladelse.

For at blive optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse skal De have tidsubegrænset opholdstilladelse. Der henvises til retningslinjernes § 5, jf. ved-lagte cirkulæreskrivelse nr. 61 af 22. september 2008 om retningslinjer for na-turalisation.

Det fremgår af Deres sag, at De er meddelt en tidsbegrænset opholdstilladelse, der er gyldig til den 22. april 2012.

Ministeriet kan ikke dispensere fra retningslinjerne.

...”

Sagsøger 23 anmodede den 16. oktober 2009 atter om genoptagelse af sin ansøgning om dansk indfødsret. Indfødsretskontoret meddelte den 27. november 2009 atter afslag på ansøgningen, denne gang med følgende begrundelse:

”...

De kan fortsat ikke blive dansk statsborger.

Begrundelsen herfor er, at De ikke opfylder de gældende krav om dokumentation for danskkundskaber, ligesom De ikke har indsendt bevis for, at De har bestået indfødsretsprøven ved en senere prøvetermin end juni 2008.

...

Ministeriet kan ikke dispensere fra retningslinjerne.

...”

Den 15. februar 2010 anmodede Indfødsretskontoret Sagsøger 23 om at udfylde og indsende en ”ge noptag erpakke” til brug for vurderingen af, om behandlingen af hans ansøgning skulle genoptages. Indfødsret blev meddelt ham med virkning fra den 28. december 2010.

3.24. *Sagsøger 24) Sagsøger 24*

Denne sagsøger er født Dato 24 1990. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 20. januar 2011. På det tidspunkt var hun statsløs. I forbindelse med ansøgningen betalte hun et gebyr på 1.000 kr.

Den 25. marts 2011 meddelte Indfødsretskontoret hende, at hun ville blive optaget på det lovforslag om indfødsrets meddelelse, som forventedes fremsat i Folketinget i slutningen af oktober 2011.

Det er under sagen ikke nærmere oplyst, hvornår dansk indfødsret blev meddelt hende, men parterne er enige om, at det skete i januar 2012.

Sagsøger 24 har under hovedforhandlingen den 14. december 2021 forklaret blandt andet, at hun første gang henvendte sig til politiet for at ansøge om dansk statsborgerskab i sommeren 2008. Det var tre måneder inden, hun fyldte 18 år. Hun fik dengang at vide, at

hun skulle vende tilbage, når hun var fyldt 18 år og havde fået permanent opholdstilladelse. Det fortalte politiet hende. Hun er ellers født i Aalborg som statsløs. Hun husker ikke, at hun fik noget på skrift fra politiet dengang. Hun gik derefter til indfødsretsprøve tre gange, som hun dumpede alle tre gange. Hun modtog efter hver prøve et afslag fra Indfødsrets-kontoret. Det påvirkede hende meget. Det har været en kamp for hende.

Det har også været hårdt for hende ikke at kunne komme på ferie med sine veninder. Hun har skullet søge visum for at komme på ferie. Hun har oplevet ikke at kunne komme ind i Tyskland, fordi hun ikke havde sin egen opholdstilladelse. Hun var afsted med sin far, men fordi hun stod på sin mors opholdskort, blev hun afvist og sendt tilbage. Hun husker ikke, hvornår det var, men det var før 2009. Der har været både dødsfald og bryllup i familien i Berlin, som hun ikke har kunnet deltage i.

Hun følte sig anderledes, fordi hun skulle søge om at blive dansk statsborger. Til hverdag var hun dansk; hun gik i skole, gik på arbejde osv., men det var alligevel nødvendigt for hende at gå til eksamen for at blive dansk. Hendes forældre kom til Danmark i 1989 med fire børn. Hun og hendes familie har altid skullet yde en ekstra indsats; de skulle sørge for at være de bedste i klassen, sørge for at få et fritidsjob, og de skulle altid være eksemplari-ske. Det er gode ting, men det var også hårdt for dem. På trods af, at de kunne begå sig i det danske samfund, var der altid noget ekstra, de skulle kunne.

Hun er stolt over at have sit danske pas i dag. Hun er glad for, at der er blevet rettet op på fejlen med de statsløse palæstinensere. Det påvirker hende at tænke tilbage på, hvordan hun og hendes brødre har haft det, men hun tænker ikke over det i dagligdagen. Det påvirkede hende, da hun ikke havde dansk statsborgerskab.

Hun blev kontaktet af en journalist og Person 16 omkring december 2010 eller januar 2011, og hun ansøgte herefter om dansk statsborgerskab. Hun sagde til politiet, at hun ikke behøvede at bestå indfødsretsprøven, men politiet tvivlede på, at det var rigtigt. Selvom hun ikke skulle opfylde de almindelige krav, skulle hun blandt andet oplyse, om hun havde begået kriminalitet, om hun havde gæld m.m. Det undrede hende, at hun skulle oplyse om de forhold, fordi det var spørgsmål af personlig karakter. Hun oplyste det af respekt, men hun ville helst have undladt at oplyse det.

Hun kan godt huske de negative udtalelser om statsløse palæstinensere, og hun mener ikke, at de er rigtige. Hun kan slet ikke genkende det fra hendes egen familie og omgangskreds. At hun som 18-årig blev spurgt, om hun var kriminel, betragter hun som en stikpille. Hun blev også spurgt til, om hun var i et parforhold, herunder med en person med dansk eller udenlandsk baggrund. Hun følte, at der blev stillet spørgsmål til hende, fordi hun var udlænding. Når hun har kontaktet Indfødsretskontoret telefonisk, har hun altid fået at vide, at der var lang ventetid.

3.25. *Sagsøger 25*) Sagsøger 25

Denne sagsøger er født Dato 25 1990. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 17. januar 2008. På det tidspunkt var hun statsløs. I forbindelse med ansøgningen betalte hun et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsretskontoret meddelte den 11. marts 2009 Sagsøger 25 afslag på ansøgningen om dansk indfødsret med følgende begrundelse:

”Integrationsministeriet har behandlet Deres anmodning om dansk indfødsret.

De kan ikke blive dansk statsborger nu.

For at blive dansk statsborger skal ansøger dokumentere kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie ved bevis for en særlig indfødsretsprøve. Der henvises til retningslinjernes § 24, stk. 2 i vedlagte cirkulæreskrivelse nr. 9 af 12. januar 2006 om nye retningslinjer for naturalisation, der finder anvendelse på Deres ansøgning.

Ministeriet har ikke modtaget bevis for, at De har bestået indfødsretsprøven.

...

Ministeriet kan ikke dispensere fra retningslinjerne.

...”

Sagsøger 25 indsendte i forlængelse heraf anmodning om genoptagelse vedlagt bevis for bestået indfødsretsprøve, som er stemplet modtaget i Indfødsretskontoret den 11. januar 2010.

Den 23. februar 2010 skrev Indfødsretskontoret således til hende:

”Integrationsministeriet har den 11. januar 2010 modtaget Deres anmodning om genoptagelse af Deres ansøgning dansk indfødsret. De har i Deres anmodning om genoptagelse anført, at De er statsløs.

Ministeriet er blevet opmærksom på, at De er registreret som libanesisk statsborger i Det Centrale Personregister (CPR).

Det bemærkes, at Deres moder, Person 17, er registreret som libanesisk statsborger i CPR, medens Deres fader, Person 18, er registreret som statsløs.

Ifølge de for ministeriet foreliggende oplysninger om libanesisk statsborger-lovgivning, erhverver et barn født uden for Libanon af en libanesisk mor og en statsløs far ikke libanesisk statsborgerskab.

Da De således efter ministeriets opfattelse er fejlagtigt registreret som libanesisk statsborger i Det Centrale Personregister, skal ministeriet anmode Dem om snarest at kontakte Folkeregistret i Deres bopælskommune for at få dette ændret til en registrering som statsløs med virkning fra Deres fødselstidspunkt.

Ministeriet anmoder Dem om at give ministeriet besked inden for 30 dage, når De har været i kontakt med kommunen, og kommunen har taget stilling til, om Deres statsborgerskab kan eller skal rettes i CPR.

Har ministeriet ikke hørt fra Dem inden for 30 dage, vil Deres sag blive behandlet på det foreliggende grundlag.

...”

Udlændinge- og Integrationsministeriet har under sagen ikke bestridt, at Sagsøger 25 på ansøgningstidspunktet var statsløs. Hun erhvervede dansk indfødsret med virkning fra den 28. december 2010.

Sagsøger 25 har under hovedforhandlingen den 14. december 2021 forklaret blandt andet, at hun ansøgte om dansk statsborgerskab i januar 2008, da hun var knap 18 år. Det var først på dette tidspunkt, at hun blev orienteret om, at hun havde ret til at blive dansk statsborger. Hun havde også fået at vide, at man blandt andet skulle bestå en indfødsretsprøve. Hun er født og opvokset i Danmark som statsløs. Hun har aldrig været libanesisk statsborger. Som barn følte hun sig dansk og tænkte ikke nærmere over det. I gymnasiet begyndte

hun at høre ord som indvandrere, opholdsgrundlag og statsborgerskab. Hun begyndte at føle sig anderledes og mindre værd. Hun havde ikke de samme rettigheder som andre danskere. Hun kunne f.eks. ikke stemme, og hun havde derfor heller ingen interesse for politik.

I marts 2009 fik hun afslag på sin ansøgning om dansk statsborgerskab, fordi hun ikke bestod indfødsretsprøven. Hun blev meget ked af det. Hun ansøgte igen, men dumpede igen prøven. Hun bestod tredje gang. Det var meget stressende at skulle gå op til og bestå en indfødsretsprøve. Hun har betalt tre gebyrer for de tre prøver, og hun har ikke fået pengene retur. De tre prøver blev aflagt inden for et års tid. Forløbet har påvirket hende psykisk. Hun har følt sig meget anderledes. Hun var den eneste i sin familie, der ikke var dansk statsborger på det tidspunkt.

Det fyldte meget, at hun ikke kunne rejse pga. det manglende statsborgerskab, og det har også påvirket hendes studieture med klassekammeraterne. Under en mellemlanding i Budapest på en studietur til Grækenland fik myndighederne mistanke om, at hun var illegalt i landet. De kontaktede derfor de danske myndigheder, og flyet blev forsinket på grund af hende. Det glemmer hun aldrig. Det var meget pinligt for hende. Hun var 16-17 år, og hun brød fuldstændig sammen. Hun har også familie i USA og Dubai, som hun ikke kunne besøge, fordi hun ikke havde dansk pas. Familien måtte derfor samles i Libanon.

I ansøgningsskemaet oplyste hun, at hun var sigtet for overtrædelse af straffeloven. Det var en sigtelse for vold mod tjenestemand. Hun blev senere frifundet for forholdet. Hun brød sig ikke om at oplyse det, fordi det måske kunne påvirke hendes sag. Hun var nervøs for at få afslag pga. det.

Hun husker ikke de konkrete avisartikler om statsløse palæstinensere, som fremkom i december 2010, men hun genkender den form for udtalelser. Hun føler sig dog ikke ramt af kritikken, der går på mænd, ikke kvinder, og hun lader sig ikke påvirke af det. Hun har ikke oplevet udtalelser af denne karakter, når hun har kommunikeret med politiet eller Indfødsretskontoret. Hun har ringet mange gange til Indfødsretskontoret, der konsekvent oplyste, at hendes sag var under behandling, og at hun måtte vente. Hun er glad for sit danske statsborgerskab, som hun blev tildelt i december 2010.

3.26. *Sagsøger 26) Sagsøger 26*

Denne sagsøger er født Dato 26 1994. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 12. marts 2009. På det tidspunkt var hun statsløs. I forbindelse med ansøgningen betalte hun et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 26 med virkning fra den 23. december 2009.

3.27. *Sagsøger 27) Sagsøger 27*

Denne sagsøger er født Dato 27 1996. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 12. marts 2009. På det tidspunkt var hun statsløs. I forbindelse med ansøgningen betalte hun et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 27 med virkning fra den 23. december 2009.

3.28. *Sagsøger 28) Sagsøger 28*

Denne sagsøger er født Dato 28 2000. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 12. marts 2009. På det tidspunkt var han statsløs. I forbindelse med ansøgningen betalte han et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 28 med virkning fra den 23. december 2009.

3.29. *Sagsøger 29) Sagsøger 29*

Denne sagsøger er født Dato 29 1998. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 12. marts 2009. På det tidspunkt var hun statsløs. I forbindelse med ansøgningen betalte hun et gebyr på 1.000 kr.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 29 med virkning fra den 23. december 2009.

3.30. *Sagsøger 30) Sagsøger 30*

Denne sagsøger er født Dato 30 1990. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 20. juni 1997. På det tidspunkt var han statsløs.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 30 med virkning fra den 27. december 1999.

3.31. Sagsøger 31) Sagsøger 31

Denne sagsøger er født Dato 31 1988. Hans ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 20. juni 1997. På det tidspunkt var han statsløs.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 31 med virkning fra den 27. december 1999.

3.32. Sagsøger 32) Sagsøger 32

Denne sagsøger er født Dato 32 1987. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 20. juni 1997. På det tidspunkt var hun statsløs.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 30 med virkning fra den 27. december 1999.

3.33. Sagsøger 33) Sagsøger 33

Denne sagsøger er født Dato 33 1991. Hendes ansøgning om dansk indfødsret blev modtaget den 10. oktober 1995. På det tidspunkt var hun statsløs.

Indfødsret blev meddelt Sagsøger 33 med virkning fra den 3. juli 1998.

4. Vidneforklaringer

Der er afgivet forklaring af Vidne 4, Vidne 2, Vidne 5, Vidne 3 og Vidne 1.

Vidne 4 har i Østre Landsrets sager B-2146-11 og B-3406-11 (optrykt i U2018.3230H) forklaret blandt andet, at:

”... hun startede som fuldmægtig i Indfødsretskontoret i marts 2006. Som led i oplæringen fik man udleveret et notat om lov om dansk indfødsret. Som hun husker det, stod der ikke noget om FN’s konvention fra 1961 om begrænsning af statsløshed i notatet. FN’s konvention fra 1989 om barnets rettigheder var

reguleret i cirkulærets § 17. Efter at have fulgt en sagsbehandler i en uge, blev hun overreferent på sagerne.

Forevist afgørelser af 10. marts 2009 og 27. maj 2009 forklarede hun, at sagsbehandleren angivet med initialer på afgørelserne enten var en kontorfuldmægtig eller en juridisk fuldmægtig, der havde forberedt sagen og lagt den til hende med en indstilling. Afgørelserne er truffet på et tidspunkt, hvor de var bekendt med de igangværende undersøgelser om fortolkning af konventionerne, men hvor de med kontorchefens viden traf afgørelserne efter de hidtil gældende kriterier. Der kom mange forskellige udmeldinger på kontormøderne med hensyn til, hvilke betingelser der kunne stilles.

Sagerne omfattet af FN's konvention fra 1989 om barnets rettigheder blev stillet i bero i 2008. Det var på et tidligere tidspunkt end berostillelsen af sagerne omfattet af FN's konvention fra 1961 om begrænsning af statsløshed. Disse sager blev lagt til hende i september 2008 med henblik på berostillelse. Sagerne blev lagt i tre bunker. Den første bunke vedrørte sager, hvor ansøgeren var under 18 år på tidspunktet for den kommende lovs vedtagelse. Den anden bunke omfattede sager, hvor ansøgerne var mellem 18 og 21 år. I den tredje bunke lå ansøgninger fra de ansøgere, der var under 18 år på tidspunktet, hvor de søgte, men som nåede at blive 18 år, inden de havde taget stilling til ansøgningen.

I løbet af 2007 udarbejdede hun kontorets sagsbehandlermanual. Uanset at betingelserne for tildeling af statsborgerskab til de statsløse mindreårige, der var født i Danmark, var korrekt gengivet i visdomsfanerne, kom det til at stå forkert i sagsbehandlermanualen. Hun kan ikke huske, hvordan det kom til at stå forkert. Manualen blev godkendt af Vidne 1."

Vidne 4 har under denne sag under hovedforhandlingen den 14. december 2021 supplerende forklaret blandt andet, at hun i sin tid blev ansat som overreferent. I 2006/2007 fik hun titel af teamleder, men hun varetog de samme opgaver. Som overreferent har man underskriftkompetence. I begyndelsen havde de HK'ere til at sagsbehandle. I slutningen af 2006 eller starten af 2007 blev der ansat jurister til at sagsbehandle, fordi reglerne blev mere komplicerede. Hun havde ca. otte til ti medarbejdere i sit team. Det var meget svindende, hvor mange ansatte der var i Indfødsretskontoret. Der har nok i gennemsnit været omkring 40 ansatte i den periode, hun var ansat. Hun stoppede i Indfødsretskontoret i oktober 2013 og rokerede til Udlændingestyrelsen, hvor hun er ansat i dag.

Der blev slet ikke skelet til statsborgerskab eller mangel på samme, når de behandlede ansøgninger om indfødsret. Det er korrekt, at der kunne være en frustration over, at nogle ganske få statsløse opnåede statsborgerskab, selvom de havde begået grov narkokriminali-

tet eller lignende, mens andre ansøgere, der havde gjort alt for at blive danske statsborgere, fik afslag på grund af mindre ting, f.eks. gæld til det offentlige. Det forekom ikke rimeligt.

Foreholdt mailkorrespondance mellem Vidne 3 og Vidne 2 (Statsløsekom-missionens beretning s. 1492) har hun forklaret, at hun ikke kan genkende den form for kommunikation fra Indfødsretskontoret.

Vidne 1 henvendte sig til hende i februar 2008 for at høre, hvordan hun behandlede sager med statsløse, og hun hørte til den gruppe, der mente, at der ikke skulle stilles de almindelige krav for at opnå dansk indfødsret til statsløse. Samtlige ni afslag, som hun har skrevet under på, er meddelt efter den interne udmelding om, at statsløse skulle behandles efter de almindelige regler. Hun havde det ikke godt med at underskrive disse afslag, og hun noterede på sagerne, at det var Vidne 1, der havde truffet afgørelsen. I bagklog-skabens lys burde de ikke have skrevet afslagene under, men hun tænkte, at det var hendes job, og hun gjorde derfor en note på sagen om den overordnede beslutning. Hun ved ikke, hvem der havde truffet beslutningen om, at sagerne skulle behandles efter de almindelige regler.

Alle ansøgere fik på daværende tidspunkt et standardbrev, hvoraf de almindelige betingelser for at opnå dansk indfødsret fremgik. Der blev som nævnt ikke skelet til, hvilket statsborgerskab ansøgeren havde, heller ikke når standardbrevene blev sendt ud. Det er korrekt, at der var nogle særlige persongrupper, som de behandlede straks. Det var blandt andet børn. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid varierede. Hvis alle oplysninger forelå, kunne det tage en times tid at "straksbehandle" en sag, og vedkommende var herefter klar til at blive optaget på det kommende lovforslag. Eftersom de havde over 10.000 verserende sager, blev det besluttet at lægge alle sager på arkiv, hvorfra de kunne hentes i den rækkefølge, de var indkommet. Sagerne til "straksbehandling" blev ikke lagt på arkiv. Betingelserne i statsløsekonventionen var meget enkle i forhold til de almindelige betingelser for at opnå dansk statsborgerskab. Hvis det var blevet drøftet på teamledermødet den 26. februar 2008, ville det derfor have stået i mødereferatet. Det er korrekt, at hun den 1. september 2008 har været med til at meddele afslag til tre statsløse børn, fordi de ikke var opmærksomme på, at de var statsløse. Der var som nævnt ikke nogen, der på daværende tidspunkt var opmærksomme på ansøgernes statsborgerskab.

Det bølgede frem og tilbage, om de skulle stille krav eller ej, og hun oplevede Vidne 1 som forvirret. Vidne 1 talte ikke om eventuelle politiske perspektiver i sagerne, og hun mener heller ikke selv, at der var politiske perspektiver i sagerne. Hun kender ikke til drøftelser om regeringens parlamentariske grundlag og sagsbehandlingen. Hun er ikke bekendt med, at nogen medarbejder i Indfødsretskontoret behandlede statsløse palæstinen-sere ringere end andre ansøgere.

Vidne 2 har i Østre Landsrets sager B-2146-11 og B-3406-11 (optrykt i U2018.3230H) forklaret blandt andet, at:

”...han fra august 2006 var afdelingschef i Udlændingefdelingen i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, hvilken stilling han bestred, frem til ministeriet blev nedlagt i 2011. I september eller oktober 2011 blev Udlændingefdelingen overført til Justitsministeriet, hvor han gjorde tjeneste indtil udgangen af 2015. Derefter indgik han aftale om at flytte tjenestestedet til Udlændingestyrelsen, hvor han i dag er kommitteret og tilknyttet Center for Asyl. Der blev ikke indledt en tjenestemandssag mod ham i anledning af Statsløsekommissionens beretning.

Han kan fortsat henholde sig til det, der er anført i udtalelse af 18. marts 2015 og supplerende udtalelse af 9. april 2015 udarbejdet på hans vegne af Advokat 1, i forbindelse med at Statsløsekommissionen da havde fremsendt udkast til redegørelse. Således fastholder han, at Vidne 1's bemærkning om hans holdning til konventionerne og deres fortolkning i en mail af 15. februar 2011 ikke er korrekt, hvilket Vidne 1 også erkendte i forbindelse med sin forklaring for kommissionen. Han er fortsat uenig i den kritik, der rejses mod ham i Statsløsekommissionens beretning.

Det var først i april 2008, at han blev bekendt med problemstillingen om fortolkning af FN's konvention fra 1961 om begrænsning af statsløshed og FN's konvention fra 1989 om barnets rettigheder. Det var kontorchefen, Vidne 1, og souschefen, Person 6, i Indfødsretskontoret, der forelagde sagen for ham. Kontoret var sekretariat for Indfødsretsudvalget, og det var cheferne i kontoret, der besad ekspertisen på området. Generelle sager om indfødsret blev nævnt for ministeren, mens de konkrete sager af kontoret blev forelagt for Indfødsretsudvalget.

Han var bekendt med de to konventioner, men han havde ikke fået forelagt sager inden for konventionernes område tidligere end i april 2008. Da han fik nævnt sagen i april 2008, var han på et helt overordnet niveau bekendt med, at statsløse født i Danmark havde en bedre retsstilling end andre, der søgte om indfødsret i Danmark.

I forbindelse med at kontorchefen og souschefen forelagde sagen for ham, var de enige om, at der var noget galt. De var også enige om, at de skulle få rettet op på fejlene og entydigt fastlægge, hvad der kunne stilles af krav. Det var hans indtryk, at det drejede sig om få sager. De drøftede ikke en initiativpligt til vejledning over for de statsløse.

Indfødsretscirkulæret er en politisk aftale indgået af Folketingets partier. Ved sagsbehandlingen skulle man iagttage god forvaltningsskik.

Han kan ikke erindre, om der i marts 2008 var en vejledning til medarbejderne i kontoret om behandling af sager vedrørende statsløse. Ligeledes er han ikke bekendt med, om ledelsen havde modtaget en forespørgsel fra medarbejdere om udarbejdelse af en sådan vejledning, eller om det på ledelsesniveau blev drøftet, om der skulle udarbejdes en vejledning om statsløses rettigheder.

Ministeriet var i foråret 2008 ved at finde sine ben med hensyn til vejledningspligt på de elektroniske medier. I takt med at borgerne benyttede internettet mere og mere, fik de løbende udarbejdet vejledninger på de forskellige sags-områder. Der var kommet udtalelser fra Ombudsmanden, hvorefter vejledningspligten rakte videre, end de umiddelbart havde forestillet sig. De overvejede ikke i april 2008 at udarbejde en vejledning om de statsløses rettigheder efter konventionen. Deres fokus var på det tidspunkt på at få rettet op på de fejl, der var sket i sagsbehandlingen. Han kan i bagklogskabens lys se, at det ville have været hensigtsmæssigt at udarbejde og offentliggøre en vejledning på hjemmesiden tidligere, end de gjorde.

Vedrørende Vidne 1's udtalelse i mail af 27. januar 2011 om, at det ikke var politisk »comme il faut« at reklamere for de regler, der fulgte af konventionerne, kan han ikke genkende den holdning.

Om mailkorrespondancen med Vidne 3 den 22. oktober 2009 oplyste han, at ministeriet da netop havde modtaget en undersøgelse, der viste, at der var udbredt kriminalitet blandt palæstinenserne i Danmark. Hans udtalelse om, at man burde ophæve de internationale forpligtelser i relation til palæstinenserne, var foranlediget af den undersøgelse. De arbejdede i døgndrift, og hans udtalelser skal ses på den baggrund sammenholdt med tidspunktet for mailkorrespondancen, der fandt sted omkring kl. 22. Det var en løsreven bemærkning og ikke noget, som de drøftede med ministeren, Person 1. Der var efter hans opfattelse ikke det område på udlændingeområdet, som ikke var ømtåleligt. Alt var politisk sprængstof.

I relation til den kritik, der rejses i Statsløsekommissionens beretning om, at han burde have sørget for, at der ikke gik næsten fire måneder, fra han blev orienteret, indtil ministeren i august 2008 blev orienteret, bemærkede han, at han er uenig i kritikken. Da han fik forelagt sagen i april 2008, havde kontoret forestillet sig at gå i Indfødsretsudvalget og redegøre for, at der var sket fejlbehandling. Henset til sagens karakter resolverede han imidlertid, at det var nødvendigt at forelægge sagen for ministeren, idet ministeren øjeblikkeligt ville

blive kaldt i samråd, når det kom frem, at der var sket fejlbehandling af sagerne. Han bad kontoret udarbejde et mavebælte, hvilket forelå i juli 2008. Han havde nogle rettelser og bemærkninger, der skulle indarbejdes, inden det kunne forelægges for ministeren. På grund af ferien blev mavebæltet først forelagt ministeren i august 2008. Deres plan var at forelægge mavebæltet for ministeren, få ændret praksis og få forelagt sagerne for Indfødsretsudvalget inden lukkedagen for lovforslag, der var i oktober 2008, idet det ikke var muligt at nå det inden lukkedagen for lovforslag i august 2008. Da de skulle være sikre i den rådgivning, som de gav til ministeren, er han uenig i kritikken af, at de fire måneders sagsbehandling var for lang tid.

Med hensyn til den kritik, der rejses mod ham for ikke at have sikret sig, at der blev iværksat tiltag i forhold til de allerede modtagne sager, forklarede han, at han forsøgte at sikre sig, at allerede modtagne sager blev behandlet i overensstemmelse med konventionerne. Efter hans opfattelse var det imidlertid nød-vendigt, at mavebæltet blev forelagt for ministeren, førend sagerne med den ændrede praksis blev forelagt Indfødsretsudvalget. Han har ingen erindring om de konkrete sager. Det er korrekt, at der gik nogen tid, men det er hans opfattelse, at de behandlede sagerne så hurtigt, som det var muligt. Det var hans vurdering, at de i første omgang måtte acceptere, at ministeren ønskede at undersøge de andre nordiske landes fortolkning af konventionerne, uagtet at han mente, at retsstillingen var klar. Det er ikke hans opfattelse, at ministeren kunne være i tvivl om retsstillingen på området. Han mente, at de havde skåret det ud i pap for ministeren og havde rådgivet ministeren fuldt tilstrækkeligt. Han mener ikke, at han kunne have gjort mere. Det er således hans opfattelse, at hans rådgivningsforpligtelse var opfyldt ved mavebæltene.

Da han kom tilbage fra ferie, orienterede kontorchefen ham om, at ministeren havde oversiddet deres advarsel. Det var meningen, at sagerne skulle stilles i bero, således at de kunne behandle sagerne korrekt, når ministeren havde besluttet sig.

Han opfattede sagen som stærkt problematisk.

Da ministeren grundet sygdom måtte melde fra til det nordiske ministermøde i juni 2009, deltog kontorchefen på vegne af ministeren. De øvrige nordiske ministre var ikke bekendt med problemstillingen, og kontorchefen var meget frustreret efter ministermødet.”

Vedrørende vidnets mailkorrespondance med Vidne 3 den 22. oktober 2009 har vidnet for Statsløsekommissionen forklaret blandt andet, at:

”...han kan se, at det var noget, han skrev kl. 21.37. Han synes, at det løsrevet ud af en sammenhæng ser tosset ud. Det var en helt anden sag, men når han læser den nu, er han ret sikker på, at den første del af sætningen er ”Hullo Vidne 3 det kan ikke lade sig gøre mand, hvad snakker du om”. For så vidt angår ret-tigheder for statsløse palæstinensere er de en helt særlig gruppe af statsløse. De

har et særligt beskyttelsesmandat fra FN's side, UNRWA. De har en helt særlig retsstilling i forhold til andre statsløse. Det var blot en bemærkning, som løse-ved ud af sammenhængen ser åndssvag ud. Foreholdt at der er en sur smiley, så det virker som om, der er holdning med i det, og at der står "hvad vi burde gøre på visse dele af indfødsretsområdet", forklarede vidnet, at der er en gruppe, som har nogle særlige rettigheder i forhold til andre statsløse. De er stillet helt anderledes. I forhold til den sure smiley var det, fordi han kl. 21.37 sagde, "har du ikke noget bedre at komme med". De talte om noget, som var fuldstændig uden gang på jorden. Forespurgt om hvad han mente med "al drig tiltænkt pali'erne", om det var, fordi han mente, at de havde andre rettigheder, forklarede vidnet, at de har andre rettigheder. De er en særlig gruppe i forhold til statsløse generelt. Det var en konstatering af det. Forespurgt om det havde været til diskussion, om de er omfattet af konventionen, og at de udgør langt hovedparten af den personkreds, der er i denne sag, forklarede vidnet, at det er en generel konvention, som dækker de statsløse, og der er de omfattet, men de har nogle særlige rettigheder, fordi de falder under UNRWA. Forespurgt om det var til diskussion, at de er omfattet af den konvention, som kommissionen undersøger, forklarede vidnet, at det har han ikke sagt. Det er kun var en konstatering af, at denne gruppe har en særlig status. Så vidt han kan se, var det en sag, der handlede om socialt bedrageri og muligheden for at frakende dansk indfødsret i visse nærmere definerede tilfælde. Han bekendt var det en helt anden sag. Forespurgt om hvilke konventioner der var til hinder for at frakende dansk indfødsret, forklarede vidnet, at det kan han ikke huske på stående fod. Forespurgt om ikke 1961-konventionen var til hinder for det, hvis man derved fremkaldte statsløshed, forklarede vidnet, at der er flere konventioner, der regulerer det. Hvis man slår op i indfødsretslovens § 8 a og b, er det reguleret i forskellige situationer. Forespurgt om det ikke var 1961-konventionen, han sigtede til her, forklarede vidnet, at dette var en sag, der handlede om noget helt andet. Løse-ved ud af en sammenhæng ser det tosset ud. Foreholdt at tanken om, at man måske burde gøre det for visse dele af indfødsretsområdet, ligner noget af det, der står i mavebæltet af 12. november 2009, forklarede vidnet, at for ham var der ingen sammenhæng i det. Det kan han sige helt klart.

Forespurgt af Advokat 1 om han kan knytte nogle kommentarer til udtrykket "pali'erne", forklarede vidnet, at det var en generel jargon, som blev brugt på Slotsholmen. Det var en forkortelse for statsløse palæstinsere. Der var ikke noget værdiladet i det."

Vidnet har vedstået sin forklaring for landsretten og for Statsløsekommissionen og har under denne sag under hovedforhandlingen den 17. januar 2022 supplerende forklaret blandt andet, at han fortsat er ansat i Udlændingestyrelsen, hvor han er vicedirektør. Han er ikke blevet mødt med en tjenestemandssag. Han er fortsat ikke enig i konklusionerne i Statsløsekommissionens beretning, og det er fortsat hans opfattelse, at han ikke har begået noget ansvarspådragende. Han accepterede at blive forflyttet i stedet for at føre en tjenestemandssag, fordi han ikke ville løbe procesrisikoen.

Han var det faglige bindeled i Indfødsretskontoret og alle sager, der skulle forelægges ministeren, gik igennem ham. Han vil tro, at der var andre statsløse end palæstinensiske statsløse, men han kendte ikke nærmere til det. Ministeren udtrykte mistillid til embedsværket, og samtlige sager, der vedrørte tilknytningskravet, skulle forelægges ministeren. Udtrykket ”palierne” var et almindeligt udtryk, der blev anvendt. Han opfatter ikke forkortelsen som negativ. Statsløse palæstinensere har en bedre retsstilling i forhold til andre statsløse, fordi de per se anses for at have et beskyttelsesbehov, hvis de forlader UNRWA-områderne. Det var, hvad han udtrykte i mailkorrespondancen med Vidne 3 den 22. oktober 2009.

Han opfattede spørgsmålet om at overholde konventionerne som en ekspeditionssag, men da de forelagde ministeren spørgsmålet, ønskede ministeren ikke at resolve på sagen. Ministeren ønskede iværksat en undersøgelse af praksis i de øvrige nordiske lande. Som han husker det, mente ministeren, at der var mulighed for at stramme op. De drøftede spørgsmålet med ministeren, men de kunne ikke overbevise hende. Ministeren ønskede fortsat yderligere undersøgelser af spørgsmålet. Han tror ikke, at ministeren henviste til den politiske situation på det tidspunkt. Det husker han ikke. Der kom ikke nogen ændringer i deres indstilling efter undersøgelserne af praksis i de øvrige nordiske lande. Ministeren troede fortsat ikke på det, og hun ville derfor drøfte spørgsmålet med sine nordiske kolleger i Nordisk Ministerråd.

Han erindrer, at ministeren på et tidspunkt under deres drøftelser gav et eksempel med en bombemand, som alene var sigtet for sin forbrydelse. Ministeren ville have undersøgt til bunds, om der efter konventionerne var pligt til at meddele indfødsret til vedkommende. Denne overvejelse var blandt andet baggrunden for hans bemærkning på mavebælte af 12. november 2009, hvor han anfører: ”her er vist en konvention som tiden er løbet fra!!” .

Han kan ikke forklare, hvorfor statsløse palæstinensere tilsyneladende blev behandlet anderledes end de personer fra Sydslesvig, som han blev spurgt om, da han afgav forklaring for Statsløsekommissionen.

Det var hans opfattelse, at politiet blot var en postkasse i relation til ansøgning om dansk indfødsret, og det gav derfor ingen mening, at politiet skulle vejledes om de særlige ret-

tigheder for statsløse. De skulle ikke lægge flere opgaver over på politiet, hvis de kunne undgå det. Han mener ikke, at det var politiets opgave at sagsbehandle. Den opgave lå i Indfødsretskontoret. Politiet skulle blot tjekke, at ansøgningen indeholdt de nødvendige oplysninger.

Han mener ikke, at fejlene i forbindelse med behandlingen af ansøgninger fra statsløse palæstinensere var udtryk for diskrimination.

Vidne 5 har i Østre Landsrets sager B-2146-11 og B-3406-11 (op-trykt i U2018.3230H) forklaret blandt andet, at:

”...han blev ansat som fuldmægtig i Indfødsretskontoret den 1. november 2007, hvor han bortset fra nogle måneder i 2011 har arbejdet siden.

Der er fortsat praksis i kontoret, at der altid er to sagsbehandlere på en sag. I september 2008 blev det besluttet at sætte nogle af sagerne i bero, men det var først for alvor i februar 2009, at de blev opmærksomme på, hvilke krav der kunne stilles efter FN's konvention fra 1989 om barnets rettigheder. Han var på det tidspunkt ikke opmærksom på FN's konvention fra 1961 om begrænsning af statsløshed. De fik på et kontormøde af deres kontorchef besked om, at ministeren havde resolveret, at de skulle behandle sagerne efter de hidtidige retningslinjer, mens fortolkningen af konventionerne blev nærmere undersøgt. Han var ikke tæt på ledelsen og kan ikke udtale sig nærmere om denne beslutning.

Det er hans opfattelse, at man i regeringen på daværende tidspunkt var varsom med at træde sit parlamentariske grundlag over tærne.”

Vidnet har vedstået forklaringen og har under denne sag under hovedforhandlingen den 17. januar 2022 supplerende forklaret blandt andet, at han fortsat er ansat i Indfødsretskontoret. I de første år, hvor han var ansat, behandlede de også sager med andre statsløse end statsløse palæstinensere. Det var almindeligt kendt, at der skulle tages hensyn til regeringens parlamentariske grundlag. Det påvirkede dog ikke sagsbehandlingen. Han var da ung fuldmægtig og ikke så tæt på beslutningsprocessen. Hans kontorchef var Vidne 1. Han fik sidemandsoplæring, da han blev ansat i Indfødsretskontoret, og de havde en sagsbehandlermanual og nogle visdomsfaner. Der var eksempler på, at der var uoverensstemmelser mellem sagsbehandlermanualen og visdomsfanerne, hvilket medførte forskellig praksis, hvilket var uheldigt.

De fik mavebælterne lagt i deres dueslag til orientering. De blev i første halvdel af 2009 orienteret om, at sagerne skulle behandles efter de almindelige regler, mens forholdene blev undersøgt nærmere. Han var lettet over, at der var blevet truffet en beslutning, så ansvaret ikke længere var hans. Det var svært at identificere personer omfattet af 1961-konventionen, fordi konventionen ikke var nævnt i cirkulæret. Han forsøgte ikke at identificere disse personer, før han blev gjort opmærksom på problemet. Han erindrer ikke, hvad han tænkte, da han læste mavebæltet af 20. februar 2009. Han undrede sig ikke over forholdene på daværende tidspunkt.

Han mener ikke, at fejlene i forbindelse med behandlingen af ansøgninger fra statsløse palæstinensere var udtryk for diskrimination.

Vidne 5 har under hovedforhandlingen den 2. april 2025 vedstået sine tidligere afgivne forklaringer og har supplerende forklaret blandt andet, at han før sin ansættelse i Indfødsretskontoret den 1. november 2007 var jurist i Civilstyrelsen, hvor han blandt andet behandlede samværssager. Han husker ikke at have været på et kursus om dansk indfødsret den 12. november 2007. Han har heller ingen erindring om, at han skulle have modtaget den mail af 28. februar 2008 med et referat af teamledermøde den 26. februar 2008, som angiveligt er sendt til Indfødsretskontorets medarbejdere.

I Indfødsretskontoret sad han med ”en blandet landhandel”, herunder sager om statsløse. Der var forsvindende få sager om statsløse. De kaldte sagerne for ”statsløsesagerne”. De statsløse kunne have forskellig baggrund. I praksis var der primært tale om statsløse palæstinensere, men der kunne også være statsløse fra f.eks. de baltiske lande. De gjorde ikke forskel på sager om statsløse palæstinensere og andre statsløse.

Han kan vedstå sin forklaring til Statsløsekommissionen om, at han vil tro, at han fik kendskab til 1961-konventionen i begyndelsen af 2009.

På et tidspunkt sagde Vidne 1 og Person 8, som havde opdaget, at der var et problem, at ministeren havde sagt god for, at de fortsatte sagsbehandlingen, som de hidtil havde gjort. Han åndede lettet op og følte, at han havde sin ryg fri derefter. På dette tids-

punkt kendte han ikke fuldt ud til indholdet af Børnekonventionen og 1961-konventionen. Som han husker det, var Børnekonventionen nævnt i cirkulæret, så den havde de nogen-lunde styr på, bortset fra nogle betingelser, som ikke var lovlige. 1961-konventionen var ikke nævnt i cirkulæret. Niels Beckmann havde skrevet lidt om 1961-konventionen i den kommenterede indfødsretslov. Han kendte Niels Beckmanns bog dengang, men brugte den ikke så meget. Bogen lå i kontoret. Han husker ikke, hvornår han læste i bogen, og det kan også have været i det efterfølgende forløb, da denne sag ”eksploderede” . Det er muligt, at det var på sagsbehandlermødet den 25. februar 2009, at de fik at vide, at sagerne skulle behandles som hidtil.

Han kan genkende det anførte i artikelinterviewet af 23. oktober 2020 i Altinget om, at man gerne vil gøre det bedste for sin minister. Han kan derimod ikke genkende udsagnet om, at det er svært, når man får at vide, at man skal gøre noget, som man ved ikke er lov-ligt. Han var ung fuldmægtig på det tidspunkt, så han har svært ved at sætte sig ind i det, men han kan forestille sig, at det var svært som kontorchef. Han ville gerne gøre tingene rigtigt og lovligt.

Han kan ikke genkende den form for kommunikation, der er kommet til udtryk i mailkorrespondancen af 22. oktober 2009 mellem Vidne 2 og Vidne 3. Han ville aldrig selv bruge ordet ”palierne” .

Der var i ministeriet opmærksomhed på, at man skulle tækkes det parlamentariske grund-lag. Man vidste godt, hvad Dansk Folkeparti mente om palæstinensere. Set fra regeringens synspunkt var det et problem, at der var disse regler og en let adgang til at få statsborgerskab.

Person 8 opdagede, at der var et problem, og man orienterede på den baggrund Indfødsretsudvalget. Han mener, at det var i begyndelsen af 2010. Derefter ”r u llede” sagen.

Han husker ikke, at der i den periode, hvor man administrerede efter de almindelige regler, var nogen kommunikation om, at det skulle have noget med Dansk Folkeparti at gøre. Han vidste blot, at Person 1 havde sagt god for proceduren, og at ansvaret dermed

ikke var hans. Han har ikke behandlet sagerne anderledes ud fra en opfattelse af, hvad Dansk Folkeparti måtte ønske.

Vidne 3 har i Østre Landsrets sager B-2146-11 og B-3406-11 (optrykt i U2018.3230H) forklaret blandt andet, at:

”... han i 2000 blev ansat som fuldmægtig i Det Internationale Kontor i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, hvor han beskæftigede sig med forberedelse af rådsmøder, sager om udsendelse af afviste asylansøgere og terrorbekæmpelse. Han beskæftigede sig ikke med sager om indfødsret.

Den 1. september 2005 blev han udnævnt til ministersekretær i ministeriet. Som ministersekretær tog han sig af alle pressehenvendelser. Det var ikke en del af hans arbejdsopgaver som ministersekretær at rådgive om konkrete sager. I 2009 blev han udnævnt til kontorchef for ledelsessekretariatet.

Han havde hverken som fuldmægtig eller som ministersekretær arbejdet med vejledning af borgerne på ministeriets hjemmeside. Det var fagkontorerne, der udarbejdede vejledningerne på hjemmesiden www.nyidanmark.dk. Som han husker det, var hjemmesiden etableret, da Person 1 tiltrådte som minister.

Han fik først kendskab til FN's konvention fra 1961 om begrænsning af statsløshed og FN's konvention fra 1989 om barnets rettigheder i januar 2011.

Han kan ikke huske, hvornår berostillelse af de konkrete sager første gang blev drøftet, men han vil mene, at det var i starten af 2009. Som han husker det, var han ikke til stede på andre møder, hvor spørgsmålet om berostillelse blev drøftet. På mødet gjorde han sig ikke tanker om, at berostillelse kunne være retsstridigt.

Foreholdt sin forklaring til Statsløsekommissionen, beretningen, bind 8, side 2605, 2. afsnit, hvorefter han skulle have forklaret: »Han kan huske, at der var en drøftelse af mere generel karakter om berostillelse, og at der indgik de vendinger, der var omkring ombudsmanden og Metock.«, kan han ikke huske, hvilke vendinger der blev brugt.

Som han husker det, var baggrunden for, at mavebæltet af 20. februar 2009 blev skåret til, deres aftale om, at fortolkning af konventionerne skulle drøftes på det nordiske ministermøde. Det blev vurderet, at man ikke skulle gentage det, der var redegjort for i de tidligere mavebælter fra august 2008 og januar 2009.

Foreholdt sin forklaring til Statsløsekommissionen, beretningen, bind 8, side 2640, 3. afsnit, hvorefter han skulle have forklaret: »Sætningen var ikke i overensstemmelse med de instrukser, han havde givet videre.«, forklarede han, at

som ministersekretær var det alene hans funktion at give andres instrukser videre.

Han var bekendt med, at konsekvensen af at behandle sagerne efter de i februar 2009 gældende retningslinjer var, at nogle af ansøgerne ville få et afslag.”

Vidnet har vedstået forklaringen og har under denne sag under hovedforhandlingen den 17. januar 2022 supplerende forklaret blandt andet, at det var i spørgsmål fra Folketinget, at der blev spurgt ind til bestemte nationaliteters kriminalitetsmønstre og lign.

Vedrørende vidnets mailkorrespondance med Vidne 2 den 22. oktober 2009 har Vidne 3 for Statsløsekommissionen forklaret blandt andet, at:

”han synes, at hans arbejde var superspændende og interessant, hvis der var en politisk drøftelse i K-udvalget, som de skulle spille en rolle i. Forespurgt om der var noget i den konkrete sag, han syntes var spændende, forklarede vidnet, at det var endnu en spændende sag i Integrationsministeriet. Foreholdt Vidne 2: ”*spændende ja, hvis vi kan ophæve vores internationale forpligtelser:-(hvad vi i øjeblikket burde gøre på visse dele af indfødsretsområdet – særligt for rettigheder for statsløse som aldrig har været tiltænkt palierne*” og forespurgt, hvordan han reagerede på det, forklarede vidnet, at han reagerede ved at svare kækt og dumsmart til bage ”*Som ikke laver andet end ballade*”. Man vil le givet kunne finde en lang række mailvekslinger, hvor tingene kørte ”frisk fra fad”.

Det var et ministerium, hvor der var fuld knald på i døgndrift i forhold til alle mulige sager. De havde nogle forløb indimellem, der var så koncentreret og udmærkede, at de for at overleve og bevare deres gode humør var nødt til at have en veludviklet sort humor. Derfor kom der en masse friske bemærkninger, ”ha vne arbejderjargon”. Det var så ådan, det kørte mellem gode kollegaer. Det ville aldrig gå hos ministeren eller i mere seriøse lag. Forespurgt hvad han sigtede til med ”*Som ikke laver andet end ballade*”, forklarede vidnet, at det ved han ikke. Det var bare en friskfyragtig bemærkning. Der var ved forskellige lejligheder spurgt til bestemte menneskers kriminalitetsmønstre. Han vil ikke udelukke, at der i hans hoved var kommet en eller anden opfattelse af, at der kunne være noget ballade med nogle af de mennesker.”

Vidnet har vedstået forklaringen for Statsløsekommissionen og har supplerende forklaret, at mailkorrespondancen udsprang af et møde i K-udvalget, og det relaterede sig ikke til praksis om behandlingen af ansøgninger fra statsløse. Han ved ikke, hvorfor netop de statsløse palæstinensere blev nævnt. Han er ikke bekendt med, om ministeriet behandlede andre sager om statsløse end statsløse palæstinensere. Han kan ikke forestille sig, at han til Vidne 1

skulle have sagt, at det ikke var klogt at behandle sager med statsløse palæstinensere efter konventionen.

Han erindrer ikke, hvorfor Vidne 2 på et møde i september 2008 bragte spørgsmålet om de andre nordiske landes praksis op. Det har aldrig været et diskussionspunkt, om man skulle overholde internationale konventioner. Der var et vilkår. Det var heller ikke hans oplevelse, at ministeren blev udsat for et politisk pres på grund af Metock-dommen. Sagen var, at der siden begyndelsen af 1990'erne havde været en forkert praksis på statsløse-området, og da det kom op i 2008, følte man behov for at undersøge, hvordan man administrerede reglerne i de andre nordiske lande. Det var meget naturligt.

Han kan ikke redegøre for ministerens bevæggrunde. Ministeren har ikke givet udtryk for, at der lå et politisk pres bag ministerens ønske om en nærmere undersøgelse. Foreholdt mailkorrespondance, hvori det drøftes at lægge en kort vejledningstekst på hjemmesiden, og hvor vidnet svarede blandt andet, at det nok var "svært at komme uden om", har han forklaret, at han dermed mente, at det nok var en rigtig god idé at få gjort.

Han mener ikke, at fejlene i forbindelse med behandlingen af ansøgninger fra statsløse palæstinensere var udtryk for diskrimination.

Vidnet har under hovedforhandlingen den 2. april 2025 vedstået sine tidligere afgivne forklaringer og har supplerende forklaret blandt andet, at han som led i sit job som ministersekretær forelagde sager fra Indfødsretskontoret for Person 1. Hans opgave var at overbringe sagerne, som afdelingerne havde lavet. Han læste de sager, som han ek-spejerede videre. Hvis ministeren efter at have læst materialet i et mavebælte havde spørgsmål til det eller ønskede et møde, gik dette via ministersekretæren.

Han husker i dag ikke mavebæltet af 20. februar 2009. Han husker, at der var et forløb, hvor en sag gik frem og tilbage flere gange, og at der blev henvist til et tidligere mavebælte, men han husker ikke noget nærmere om det. Adspurgt, om det er ham, der har lavet påtegningerne med håndskrift på mavebæltet af 19. februar 2009, henviser han til sin forklaring for Statsløsekommissionen, der blev afgivet på et tidspunkt, hvor hans hukommelse var mere frisk. Han kan i det hele vedstå sig det, som han forklarede for Statsløsekommissi-

sionen, herunder også forklaringen om, hvad meningen var med bemærkningen ”kan udgøre et juridisk problem”. Han har ikke genlæst kommissionens beretning forud for retsmødet i dag, så han må generelt henvise til det, han forklarede dengang. Det er ikke usædvanligt, at en sag går frem og tilbage flere gange, og ministersekretæren er i den sammenhæng blot en slags postbud.

Forevist mavebælte af 16. februar 2009 med overstregning af et afsnit vedrørende konventionen og foreholdt sin forklaring til kommission om, at stregen ikke betød, at afsnittet skulle slettes, har han ingen erindring om dette i dag. Han må også for så vidt angår mave-bæltet af 19. februar 2009 henholde sig til sine tidligere forklaringer. Han tror ikke, at han på dette tidspunkt overvejede, om der fandt ulovlig sagsbehandling sted.

Han har ingen erindring om, hvorfra der var ønske om, at mavebæltet skulle skæres til på en bestemt måde. Han har ikke været sagsbehandler på indfødsretsområdet og har ikke haft selvstændige holdninger til sagsforelæggelserne. Han husker heller ikke, om han har haft samtaler med nogen om tilskæring af mavebæltet, eller hvorfor dette skulle ske. Han husker ikke i dag, hvad der skete i 2009. Han har heller ingen erindring om, hvorvidt det blev italesat, at man fortsatte sagsbehandlingen i strid med konventionen. Han deltog i mange forelæggelsessager og husker ikke mere, end det han allerede har forklaret.

Han har utvivlsomt haft samtaler med Person 1 om statsløse palæstinensere. Han har givetvis haft mange samtaler med hende, men har ikke drøftet konkrete indstillinger. Det er ikke ministersekretærens opgave, og han har ingen kompetencer på indfødsrets-området. Han læste først op på retsområdet i forbindelse med den redegørelse, der senere blev udarbejdet. Han husker ikke, om han drøftede politiske aspekter om statsløse palæstinensere med ministeren. Han har haft tætte samtaler med alle de ministre, han har arbejdet med gennem tiderne.

Det var ikke et politisk pres, at Dansk Folkeparti var regeringsbærende, og de oplevede det ikke på den måde. Han har ingen erindring om, at der skulle være en sammenkobling mellem statsløse og Dansk Folkeparti. Han husker heller ikke avisartiklerne om, at Person 1's politiske liv kunne være i fare på grund af pres fra Dansk Folkeparti. En minister er hele tiden udsat for politisk pres, og der er altid politisk pres på udlændingeom-

rådet. Der var givetvis mange overskrifter i aviserne, men det havde ikke noget med de statsløse at gøre. Der var ingen sammenhæng mellem Metock-sagen og sagsbehandlingsproblematikken på statsløseområdet. Person 1 gav ikke udtryk for at have en bekymring i relation til sagsbehandlingen af statsløse palæstinensere eller bekymring for sit politiske liv.

Vidne 1 har i Østre Landsrets sager B-2146-11 og B-3406-11 (optrykt i U2018.3230H) forklaret blandt andet, at:

”... hun tiltrådte som kontorchef i Indfødsretskontoret i september 2004. Der var i kontoret udarbejdet vejledninger om alle sagstyper.

I perioden fra september 2004 til februar 2008 var der næsten ingen ansøgninger, der skulle behandles efter konventionerne. Hun er overbevist om, at sagerne i den periode blev behandlet i overensstemmelse med konventionerne.

I februar 2008 kom hendes daværende souschef, Person 6, ind på hendes kontor og forelagde nogle sager, hvor der var truffet forkerte afgørelser over for statsløse. De undersøgte det nærmere og fandt ud af, at der var givet syv forkerte afslag. De udarbejdede et mavebælte til Vidne 2 i april 2008. De blev enige om, at problemstillingen skulle forelægges ministeren, hvilket skete i august 2008. De indstillede, at de med det samme skulle ændre deres praksis.

De fik at vide, at det var resolveret, at sagerne skulle behandles efter de hidtidige retningslinjer. I kontoret blev der udarbejdet en liste over de sager, der blev behandlet efter de hidtidige retningslinjer, således at det var nemt at finde de pågældende sager igen. Da de skulle undersøge, hvorledes de andre nordiske lande fortolkede konventionerne, fandt hun det ikke problematisk, at sagerne i den periode skulle behandles efter de hidtil gældende retningslinjer, uagtet at det var kontorets opfattelse, at der ikke var i tvivl om, hvorledes konventionerne skulle fortolkes.

Hvis det havde været op til hende, havde de fra februar 2008 behandlet sagerne i overensstemmelse med konventionerne. Ministeren havde besluttet, at spørgsmålet skulle undersøges nærmere. Det var derfor ikke muligt for hende at træffe en beslutning om, at sagerne fra det tidspunkt skulle behandles anderledes end hidtil. Hver gang de lagde et mavebælte op til ministeren, havde de indstillet, at sagerne skulle behandles efter konventionerne. Det var ministerens beslutning, at de skulle undersøge de andre nordiske landes praksis og fortolkning af konventionerne. Det fremgår af mavebælterne, hvad der blev indstillet, og hvad ministeren resolverede. Det var ministerens resolution, der blev ført ud i livet.

Det er fortsat hendes opfattelse, at der ikke var nogen tvivl om, hvordan konventionerne skulle forstås. Alligevel blev det besluttet, at rækkevidden af konventionerne skulle undersøges nærmere.

Hun skrev bemærkningen i e-mail af 27. januar 2011 om, at det ikke var politisk *comme il faut* at reklamere for regler om statsløses rettigheder, i forbindelse med deres drøftelser om, hvorfor der ikke tidligere var blevet udarbejdet en vejledning om statsløses rettigheder på ministeriets hjemmeside. Det var hendes opfattelse, at det i 2010 af hendes overordnede blev besluttet, at det kunne vente lidt med at udarbejde en sådan vejledning.”

Vidne 1 har under denne sag under hovedforhandlingen den 17. januar 2022 supplerende forklaret blandt andet, at hun kan vedstå sig forklaringen. Hun kan i øvrigt vedstå sig alt, hvad hun forklarede for Statsløsekommissionen. Hun stoppede som kontorchef i Indfødsretskontoret den 1. november 2012 for at blive kontorchef i Internationalt kontor. Hun er i dag pensionist. Hun antager, at al relevant mailkorrespondance blev sendt til Statsløsekommissionen.

Hun kan ikke svare på, hvornår eller hvorfor hun blev opmærksom på, at statsløse børn ikke skulle opfylde sprogkravene. Hun var i 2006 bekendt med statsløsekonventionen og børnekonventionen. Hun havde ikke beskæftiget sig med reglerne forud for sin ansættelse i 2004. Foreholdt et afslag på indfødsrets meddelelse fra januar 2008, der er begrundet i, at ansøgeren var sigtet for en overtrædelse af straffeloven, har vidnet forklaret, at det er en fejl, som hun også har forklaret om for Statsløsekommissionen. Hun var ikke opmærksom på, at vedkommende var født i Danmark, og det var heller ikke hendes opgave. Hun gik ud fra, at afslaget var korrekt. Det var ikke med vilje, at hun skrev under på et afslag, der var i strid med reglerne.

Hun kan generelt ikke huske baggrunden for den mailkorrespondance, samtaler og andet, der er foregået i blandt andet 2008, men hun kan skrive under på, at der ikke var nogen i Indfødsretskontoret, der på nogen måde bevidst har ønsket at diskriminere nogen befolkningsgrupper, heller ikke de statsløse palæstinensere.

Hun er fortsat af den opfattelse – som hun også har forklaret for Statsløsekommissionen – at regeringen ønskede at efterleve konventionerne, men det skulle foregå i det skjulte af

hensyn til Dansk Folkeparti, der var meget kritiske heroverfor. Statsløsekommissionen har imidlertid tilsidesat hendes forklaring herom.

Det er hendes opfattelse, at undersøgelserne af de andre nordiske landes praksis tog for lang tid, men der lå en saglig juridisk begrundelse til grund for undersøgelsen, da konventioner kan fortolkes på mange måder.

Hun kan ikke forklare baggrunden for, at der ikke var nogen beskrivelse af de særlige rettigheder for statsløse i politivejledningen fra 2003 eller fra 2008. Hun husker at have drøftet spørgsmålet med Vidne 2. Hun erindrer ikke, om hun gav nogen instruks om, at det skulle indsættes i vejledningen. Hun er heller ikke blevet bedt om at undlade at indsætte noget om rettighederne i vejledningen. Det var ikke hensigten at gøre livet besværligt for nogen.

Ministeren har aldrig givet udtryk for, at hun var udsat for et politisk pres. Ministeren sagde fra begyndelsen, at de skulle overholde alle konventioner.

Hun har ikke været involveret i korrespondancen mellem Vidne 3 og Vidne 2 den 22. oktober 2009, hvori der anvendes ord et ”paliere” .

Vidne 1 har under hovedforhandlingen den 2. april 2025 vedstået sine tidligere afgivne forklaringer og har supplerende forklaret blandt andet, at hun blev kontorchef for Indfødsretskontoret den 1. september 2004. Hun kom fra en stilling som kontorchef i Internationalt Kontor. Hun har ingen kommentarer til, om hun anså det som en forfremmelse. Hun husker ikke, om hun satte sig ind retsområdet, før hun tiltrådte som kontorchef i Indfødsretskontoret. Hun er bekendt med bog en ”Indfødsretsloven med kommentarer” af Birgit Kleis og Niels Beckmann, men husker ikke, om den blev brugt på kontoret. Hun husker ikke, om hun læste i bogen, da hun tiltrådte, men hun har set den senere. Hun husker ikke, om Niels Beckmann fortalte, at han havde fået udgivet bogen.

Hun erindrer ikke, om der på indfødsretskontoret frem til 2012 var en procedure for opbevaring af mails. Hun kan ikke forestille sig, at der er slettet noget som helst, men hun har ingen erindring om mails overhovedet. Det ville være usædvanligt at slette mails.

Det er rigtigt, at hun overværede en del af kommissionens afhøringer i Person 14-sagen, og at hun har udtalt sig i en artikel i Altinget. Adspurgt om, hvorvidt hun har udtalt til journalisten, at embedsmændene var underlagt et politisk pres, har hun forklaret, at de alle var underlagt et politisk pres. Hun henviser til det, der fremgår af kommissionens beretning herom. Som medarbejder er man forpligtet til at yde det bedste for sin minister. Man går langt for at overbevise ministeren om, hvordan tingene skal være efter reglerne. Spørgsmålet er, om de er gået langt nok i denne sag. Man er politisk presset, fordi man gerne vil gøre det godt og dermed overser faresignaler og lader det gå for længe. Man vil gerne prøve at hjælpe ministeren med at få gennemført det, ministeren vil, i overensstemmelse med loven. Hun husker ikke nærmere om, hvordan hun oplevede det politiske pres. Hun kan sagtens have sagt det, der er gengivet i artiklen om podcasten. Hun kan også genkende det, der er anført i artikelinterviewet i Altinget. Hun fik artiklen til gennemsyn og godkendelse.

Den fejl, hun refererer til i artiklen om podcasten, er, at de ventede for længe med at sætte hælene i over for praksisundersøgelsen. De lod den nordiske praksisundersøgelse stå på for længe, når de burde have sagt, at det ikke var nødvendigt med flere undersøgelser. Hun fik ingen forklaring på, hvorfor de skulle fortsætte den nordiske praksisundersøgelse i 2008-2009. Hun husker ikke, om hun spurgte om, hvorfor man skulle gennemføre praksisundersøgelsen. Det hele står i kommissionens beretning, og på daværende tidspunkt var hendes hukommelse bedre, end den er i dag. Hun husker ikke, om der forinden var udført en praksisundersøgelse i 2006. Hun har gjort, hvad hun kan for at glemme denne sag.

Foreholdt lydclip fra podcast af 23. oktober 2020 kan hun bekræfte, at det hende, der taler. Hun husker ikke præcist, hvad hun mente med at ”pakke noget ind, som man godt ved er ulovligt”, men det har noget at gøre med alt det andet, der fremgår af kommissionens beretning. Hun havde ikke tænkt på at gå til statsministeren i denne sag, eller om det ville få konsekvenser for hendes karriere. Interviewet var ikke konkret. Hun udtalte sig generelt om, hvornår nok er nok. Hun er født og opvokset i Justitsministeriet og er bundloyal, og det var aldrig hendes tanke at gå til statsministeren. Hun har efterfølgende overvejet, om de skulle have været mere ”oppe på dupperne” .

Det er korrekt, at hun udtalte til Altinget, at hun var rundet af kulturen i en grad, som hun ærgrer sig over i dag, og at hendes medarbejdere lækkede informationer om de ulovlige afslag til Information. Hun har som sagt godkendt artiklen i Altinget. Hun husker ikke, hvordan det efterfølgende møde med medarbejderne forløb, herunder om der var tale om dialog eller enetale. Hun husker ikke, om hun talte enkeltvis med medarbejderne, eller om de henvendte sig til hende. Hun husker ikke, hvad den omtalte diskussion om loyalitet kontra ytringsfrihed gik på.

Adspurgt til udtalelsen i podcasten om, at det er svært, når man får at vide, at man skal gøre noget, som ikke er lovligt, har hun forklaret, at hun blev bedt om at lave nogle yderligere undersøgelser, som hun syntes var unødvendige. Det gjorde de opmærksom på i et mavebælte. Hun kan ikke huske, hvordan de blev bedt om at komme med et nyt mavebælte. Der var et samarbejde hele vejen op i systemet. Som refereret i beretningen afviser hun, at der var tale om et bevidst ønske.

Hun kan garantere, at der ikke var nogen form for diskrimination i hendes kontor eller i ministeriet. Alle blev behandlet ens. Ministeriet sagde ikke til dem, at konventionerne ikke skulle overholdes. Ministeriet ville jo have, at konventionerne skulle overholdes.

Da hun for Statsløsekommissionen forklarede, at de statsløse ikke fyldte i kontoret, mente hun blot, at der ikke var ret mange statsløsesager. De udarbejdede de mavebælter, de blev bedt om at udarbejde. Desværre var der en manglende kobling mellem teori og praksis. Da de blev opmærksomme på, at der var administreret forkert, var der kun seks statsløsesager.

En af grundene til, at de ikke var opmærksomme på problemstillingen, var, at der var 11.000 sager på ventearkivet. De modtog rigtig mange sager. De forsøgte at finde statsløsesagerne og at skille dem ud. Hendes souschef fandt seks sager, hvor de havde administreret forkert. Sagerne var ikke blevet behandlet sådan for at diskriminere. Hun meddelte ministeren, at de administrerede forkert, og indstillede at de rettede op. Hun har mange gange bebrejdet sig selv for, at hun ikke bare rettede op med det samme.

Hun husker ikke postmappen med sager, der skulle forelægges for hende. Hun husker ikke præcis, hvordan sagsbehandlingen foregik, eller hvad hun havde bedt om.

Hun husker ikke i dag, hvorfor hun tidligere har forklaret, at det var hendes opfattelse, at det kunne vente med en vejledning om statsløses rettigheder på ministeriets hjemmeside. Hun kan ikke genkende, at hun under den tidligere hovedforhandling skulle have sagt, at det var Vidne 2, der sagde, at vejledningen kunne vente. Hun er blevet heglet igen-nem for sin tidligere kommentar om, at det ikke var politisk "comme il faut". Hun kan kun henvise til, at hun har sagt det, og at hun har haft den opfattelse. Hendes opfattelse er blevet afvist af statsløsekommissionen. Hun husker ikke, hvad hendes opfattelse kom af, da hun sagde det. Hun husker ikke, om hun talte med Vidne 2 om hjemmesiden.

Hun ved ikke, hvorfor hun i mailkorrespondancen af 2. marts 2010 skrev til Vidne 2, at det ikke var aftalepartierne ønske at hjælpe de statsløse.

Forevist artikel af 7. december 2020 med overskriften "De er Danmarks mest kriminelle", og hvori Person 1 udtaler "De skulle simpelthen aldrig have været her", har de ikke i ministeriet drøftet ministerens udsagn forinden. De har ikke i kontoret talt om, at statsløse mænd skulle være mere kriminelle end andre mænd.

Der var til stadighed 14-15.000 sager, der skulle behandles, og i kontoret gik de kun op i, om personerne opfyldte betingelserne for få indfødsret. De talte ikke om personernes kultur. Det har aldrig været et emne.

Hun var som tidligere forklaret ikke involveret i korrespondancen mellem Vidne 3 og Vidne 2, hvori der anvendes ordet "paliere", og hun kender ikke den form for kommunikation i øvrigt. Det er ikke en jargon, hun kan genkende. Der blev ikke på kontoret brugt øgenavne om nogen nationaliteter.

Da hun under hovedforhandlingen den 1. marts 2022 forklarede, at regeringen ønskede at efterleve konventionerne, men at det skulle ske i det skjulte, var det udtryk for, at Dansk Folkeparti var modstander af statsløsekonventionen. Dansk Folkeparti var en samarbejdspartner på det tidspunkt, og man forsøgte derfor at dæmpe diskussion om statsløsekonventionen. Hendes opfattelse er blevet tilsidesat af statsløsekommissionen.

Det var blot en fejl, at politivejledningen og hjemmesiden ikke indeholdt retningslinjer vedrørende statsløse.

Hun var ikke selv i tvivl om, hvordan konventionen skulle fortolkes, men en konvention kan fortolkes på mange måder, og det er jo ikke sikkert, at hendes fortolkning var rigtig. Hun husker ikke, om fastholdelsen af vandelskravet var begrundet i politiske hensyn.

5. Retsgrundlag

Af grundlovens § 44, stk. 1, fremgår, at ingen udlænding kan få indfødsret uden ved lov. I overensstemmelse hermed fastslår indfødsretslovens § 6, stk. 1, at indfødsret kan erhverves ved naturalisation i henhold til grundloven.

Danmark har tiltrådt tre folkeretlige konventioner, der har betydning for Danmarks pligt til at meddele statsløse personer født i Danmark dansk indfødsret: FN's konvention af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed, FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder og Den Europæiske Konvention om Statsborgerret af 6. november 1997.

5.1. 1961-konventionen

Folketinget meddelte ved beslutning af 22. april 1977 samtykke til, at Danmark kunne tiltræde FN's konvention fra 1961 om begrænsning af statsløshed (1961-konventionen), og Danmark ratificerede konventionen den 6. juni 1977.

Af 1961-konventionen fremgår blandt andet:

”Artikel 1

1. En kontraherende stat skal give statsborgerret til personer, der er født på dens territorium, og som ellers ville blive statsløse. Sådan statsborgerret skal gives
  - a) ved fødsel, i henhold til lov, eller
  - b) efter ansøgning, som af den pågældende selv eller på hans vegne indgives til vedkommende myndighed i den af landets lovgivning foreskrevne form. Medmindre andet følger af bestemmelserne i denne artikels stk. 2, kan sådan ansøgning ikke afslås.

En kontraherende stat, hvis lovgivning hjemler meddelelse af statsborgerret i overensstemmelse med punkt b) i dette stk., kan også meddele statsborgerret i henhold til lov under sådanne aldersmæssige og andre betingelser, som måtte være foreskrevet i den nationale lovgivning.

2. En kontraherende stat kan gøre meddelelse af statsborgerret i henhold til denne artikels stk. 1 b) afhængig af een eller flere af følgende betingelser: a) at ansøgning indgives inden for et af den kontraherende stat fastsat tidsrum, begyndende senest med 18-års alderen og ophørende tidligst med 21-års alderen, dog at der tilstås den pågældende mindst eet år, i løbet af hvilket han i henhold til lovgivningen kan indgive ansøgning på egne vegne uden at skulle indhente samtykke hertil; b) at den pågældende har haft fast bopæl på den kontraherende stats territorium i en af denne stat fastsat periode, der dog højst må være på fem år umiddelbart forud for ansøgningens indgivelse, eller på ti år ialt; c) at den pågældende ikke er fundet skyldig i nogen forbrydelse mod statens sikkerhed eller er blevet idømt fængselsstraf på fem år eller derover for en strafbar handling; d) at den pågældende altid har været statsløs.”

Danmark havde allerede ved lov nr. af 399 af 11. december 1968 om ændring af lov om dansk indfødsret bragt sin lovgivning i overensstemmelse med konventionen, idet personer omfattet af konventionen kunne få indfødsret ved erklæring efter indfødsretslovens § 3.

Af lovforslagets specielle bemærkninger til bestemmelsen (lovforslag nr. L 115 af 23. oktober 1968) fremgår blandt andet:

”Ændringsforslaget til denne bestemmelse er begrundet i ønsket om at foretage sådanne ændringer i indfødsretsloven, at den opfylder kravene i FN-konventionen om begrænsning af statsløshed.

Efter den nugældende bestemmelse i indfødsretslovens § 3, stk. 1, er det for, at en udlænding, der i et vist tidsrum har haft ophold her i landet, kan gøre krav på at erhverve dansk indfødsret ved at afgive erklæring herom, en betingelse, at vedkommende er født her i landet og har haft bopæl her fra fødslen indtil erklæringens afgivelse, som skal finde sted i tiden mellem hans 18. og 23. år. Ifølge FN-konventionens art. 1 påhviler det en kontraherende stat på visse nærmere vilkår at give statsborgerret til personer, som fødes på vedkommende stats territorium, og som ellers ville blive statsløse. Det står den kontraherende stat frit for *enten* at lade statsborgerrettens erhvervelse indtræde umiddelbart i kraft af selve fødslen på territoriet *eller* at gøre statsborgerrettens erhvervelse afhængig af, at den statsløse indgiver ansøgning herom.

Da det første alternativ fuldstændigt strider imod de hidtil fulgte principper for erhvervelse af statsborgerret i de nordiske lande, og da det andet alternativ med mindre ændringer lader sig indpasse i den bestående lovgivning, har det fælles-nordiske embedsmandsudvalg anbefalet, jfr. betænkningens side 18-21, at man

vælger sidstnævnte alternativ, og har udarbejdet det i betænkningen indeholdte lovforslag i overensstemmelse hermed.

Ifølge konventionens art. 1 skal ansøgeren opfylde følgende betingelser for at få ansøgningen bevilget; såfremt betingelserne er opfyldt, må ansøgningen ikke afslås.

1) Ansøgningen skal indgives indenfor et bestemt tidsrum, som ikke må begynde senere end ved ansøgerens fyldte 18. år, og som ikke må slutte tidligere end ved hans 21. år.

2) Ansøgeren skal vedblivende have haft bopæl i den pågældende stat i en periode, som sammenlagt ikke må være på mere end 10 år, og heraf højst 5 år umiddelbart før ansøgningens indgivelse.

3) Ansøgeren må ikke have begået visse forbrydelser.

4) Ansøgeren skal altid have været statsløs.

For at indfødsretslovens § 3, stk. 1, kan tilpasses til kravene i FN-konventionen, vil det således være nødvendigt at nedsætte det antal år, hvori ansøgeren skal have opholdt sig her i landet; dette har hidtil udgjort mindst 18 år, og må ifølge konventionen, som nævnt foran, højst udgøre i alt 10 år. Da konventionens bestemmelser imidlertid muliggør, at det kan forlanges, at de 10 års ophold her i landet skal have fundet sted under ansøgerens opvækst, medens han går i skole og i øvrigt får sin uddannelse, og i det hele i de år, hvor mulighederne for en indlevelse i danske forhold må antages at være størst, har man ikke fundet det betænkeligt at lempe bestemmelsen i overensstemmelse med konventionens krav. I konsekvens heraf og da den omstændighed alene, at en person er født her i landet, ikke kan antages at skabe nogen egentlig tilknytning til danske forhold, har man endvidere ikke fundet det nødvendigt at opretholde kravet om, at den pågældende skal være født her i landet. Ved bestemmelsens udformning har man også tillagt det vægt, at lempelserne ikke blot kommer til at gælde for personer, der er statsløse, men for enhver udlænding, idet erfaringerne fra praksis har vist, at det ofte er meget vanskeligt at afgøre, om en person er statsløs. I øvrigt foreslås - bortset fra ændringer af redaktionel karakter - ikke nogen ændringer i § 3, stk. 1; det foreslås således ikke, at ansøgeren skal opfylde visse vandelsbetingelser, og den hidtil bestående adgang til, at ansøgeren kan afgive erklæring i 2 år, efter at han er blevet 21 år - som er myndighedsalderen ifølge de fleste fremmede landes lovgivning - foreslås opretholdt."

Ved lov nr. 1102 af 29. december 1999 om ændring af lov om dansk indfødsret blev adgangen til at få indfødsret ved erklæring efter lovens § 3 forbeholdt personer, der var ustraffede og ikke sigtet for en lovovertrædelse.

Af lovforslagets specielle bemærkninger til bestemmelsen (lovforslag nr. L 151 af 9. december 1999) fremgår blandt andet:

"Særligt for så vidt angår statsløse personer kan oplyses, at Danmark har tiltrådt FN-konventionen af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed, hvorefter der i visse tilfælde skal meddeles statsborgerskab til statsløse perso-

ner. Det gælder for personer, som er født her i riget og altid har været statsløse. Hvis ansøgning om statsborgerskab indgives mellem det fyldte 18. og det 21. år, har en sådan person krav på at opnå dansk statsborgerskab, hvis vedkommende har haft fast bopæl her i riget i sammenlagt mindst 10 år, herunder 5 år umiddelbart forud for ansøgningens indgivelse. Det kan dog stilles som betingelse, at den pågældende ikke er fundet skyldig i nogen forbrydelse mod statens sikkerhed eller er blevet idømt fængselsstraf på 5 år eller derover for en strafbar handling.

Såfremt en statsløs person, der efter FN-konventionen har krav på at opnå statsborgerskab, ikke opfylder betingelserne i indfødsretslovens § 3, vil den pågældende i stedet blive medtaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse. Der kan i den forbindelse bl.a. henvises til, at en tilsvarende ordning allerede i dag er etableret for så vidt angår børn, der er født som statsløse i Danmark, idet disse børn efter retningslinierne for naturalisation altid kan optages på lovforslag om indfødsrets meddelelse. Denne ordning er etableret for at opfylde kravene i FN-konventionen fra 1989 om barnets rettigheder.”

Indfødsretslovens § 3 blev på ny ændret ved lov nr. 311 af 5. maj 2004 om ændring af indfødsretsloven, hvor adgangen til at opnå dansk indfødsret ved erklæring blev begrænset til kun at omfatte statsborgere fra de andre nordiske lande. Af lovforslagets almindelige bemærkninger (lovforslag nr. L 138 af 28. januar 2004) fremgår det vedrørende bestemmelsen blandt andet:

”D anmark ratificerede den 6. juni 1977 FN-konventionen af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed.

Danmark er efter konventionen forpligtet til under visse omstændigheder at give indfødsret til statsløse personer født her i landet. Det kan dog stilles som betingelse, at den pågældende altid har været statsløs, at ansøgning indgives mellem det fyldte 18. år og det fyldte 21. år, at den pågældende har haft fast bopæl i en nærmere fastsat periode, der højst må være 5 år umiddelbart før ansøgningens indgivelse eller 10 år i alt, og ikke er fundet skyldig i en forbrydelse mod statens sikkerhed eller er idømt fængselsstraf på 5 år eller derover for en strafbar handling.

Erklæringsbestemmelsen i indfødsretslovens § 3 tager bl.a. sigte på at opfylde Danmarks forpligtelser efter konventionen.

...

Den nugældende bestemmelse i § 3 tager bl.a. sigte på at opfylde Danmarks forpligtelser efter FN-konventionen af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed. Det følger af konventionen, at personer, der er født statsløse her i riget, under visse betingelser har krav på at opnå dansk indfødsret... Den foreslåede begrænsning af § 3 til nordiske statsborgere indebærer, at Danmarks forpligtelser efter konventionen skal opfyldes på anden måde. Integrationsministeriet vil derfor - efter forudgående orientering af Folketingets Indfødsretsudvalg - optage personer omfattet af konventionen på et lovforslag

om indfødsrets meddelelse, når de i konventionen nævnte betingelser er opfyldt. De statsløse personer (i alderen 21 til 23 år), som i dag er omfattet af erklæringsordningen uden at være omfattet af konventionen, vil få eventuelle ansøgninger om dansk indfødsret behandlet på sædvanlig vis i overensstemmelse med de gældende retningslinier for naturalisation.

Den nugældende bestemmelse i § 3 er udtryk for en lettere adgang til at erhverve dansk indfødsret. Efter Den europæiske konvention om statsborgerret af 6. november 1997 skal der gives en lettere adgang til erhvervelse af indfødsret til personer født i Danmark eller med ophold af en vis varighed inden det fyldte 18. år. Der stilles dog ikke udtrykkelige krav om, hvorledes denne lettere adgang skal udmøntes i praksis, og den kan således tilvejebringes både gennem lempede procedurer og gennem lempede materielle betingelser. Den foreslåede begrænsning af § 3 til nordiske statsborgere kan ikke antages at medføre behov for at indføre nye bestemmelser om lettere adgang til erhvervelse af dansk indfødsret. Danmarks forpligtelser efter konventionen må således antages at være opfyldt ved nugældende bestemmelser i indfødsrets aftalen, jf. cirkulæreskrivelse nr. 55 af 12. juni 2002 om nye retningslinier for optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse.”

5.2. Børnekonventionen

Danmark undertegnede den 26. januar 1990 FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder (børnekonventionen). Ved vedtagelse af beslutningsforslag B 22 af den 31. maj 1991 meddelte Folketinget samtykke til Danmarks ratifikation af børnekonventionen. Af beslutningsforslaget fremgår, at børnekonventionens artikel 7 om statsborgerskab ville blive opfyldt ved en ændring af cirkulæret om naturalisation. Danmark ratificerede konventionen den 5. juli 1991.

Af børnekonventionen fremgår blandt andet:

”Artikel 2

1. Deltagerstaterne skal respektere og sikre de rettigheder, der er fastsat i denne konvention, for ethvert barn inden for deres jurisdiktion uden forskelsbehandling af nogen art og uden hensyn til barnets eller dets forældres eller værges race, hudfarve, køn, sprog, religion, politiske eller anden anskuelse, national, etnisk eller social oprindelse, formueforhold, handicap, fødsel eller anden stilling.

2. Deltagerstaterne skal træffe alle passende forholdsregler for at sikre, at barnet beskyttes mod alle former for forskelsbehandling eller straf på grund af barnets forældres, værges eller familiemedlemmers stilling, virksomhed, udtrykte anskuelse eller tro.

...

Artikel 7.

1. Barnet skal registreres umiddelbart efter fødslen og skal fra fødslen have ret til et navn, ret til at opnå et statsborgerskab og, så vidt muligt, ret til at kende og blive passet af sine forældre.
2. Deltagerstaterne skal sikre gennemførelsen af disse rettigheder i overens-stemmelse med deres nationale lovgivning og deres forpligtelser ifølge de rele-vante internationale instrumenter på dette område, især hvis barnet ellers ville blive statsløs.”

Ved Indenrigsministeriets cirkulære nr. 11077 af 6. februar 1992 om dansk indfødsret ved naturalisation blev der indsat en bestemmelse om statsløse børn i § 3, stk. 2. Formuleringen af bestemmelsen blev ændret ved cirkulære nr. 132 af 3. oktober 1997.

I aftale om indfødsret fra 2002 blev bestemmelsen flyttet til § 17 og fik følgende ordlyd:

”I overensstemmelse med FN-konventionen af 1989 om barnets rettigheder kan børn, der er født statsløse i Danmark, optages på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, hvis de har bopæl her i lan det.”

5.3. 1997-konventionen

Europarådet vedtog den 6. november 1997 Den Europæiske Konvention om Statsborgerret (1997-konventionen). Af konventionen fremgår blandt andet:

”Artikel 4

Principper

Enhver kontraherende stats regler om statsborgerret skal baseres på følgende principper:

- a) enhver har ret til at besidde statsborgerret;
- b) statsløshed skal undgås;
- c) ingen kan fratages sin statsborgerret på et vilkårligt grundlag;

Artikel 5

Ikke-diskrimination

1. En kontraherende stats regler vedrørende statsborgerret må ikke indeholde forskelle eller omfatte praksis, der indebærer, at der finder forskelsbehandling sted på grund af køn, religion, race, hudfarve, national eller etnisk oprindelse. 2. Enhver kontraherende stat skal følge princippet om ikke at forskelsbehandle sine statsborgere, uanset om de har erhvervet indfødsret ved fødslen eller efter-følgende.

...

Artikel 6

Erhvervelse af indfødsret

...

2. Ifølge enhver kontraherende stats nationale lovgivning erhverves indfødsret af børn, der er født på den pågældende stats område, og som ikke ved fødslen erhverver indfødsret i en anden stat. Indfødsretten erhverves:

a) ved fødslen *ex lege*; eller

b) efterfølgende af børn, som er statsløse, efter ansøgning til den rette myndighed fra eller på vegne af det pågældende barn efter de i den kontraherende stats nationale lovgivning foreskrevne regler. Det kan bestemmes, at ansøgning kun kan indgives af personer, der har haft lovligt og fast ophold i det pågældende land i en periode på højst fem år umiddelbart forud for indgivelse af ansøgningen.”

Ved lov nr. 1018 af 23. december 1998 om ændring af blandt andet lov om dansk indfødsret gav Folketinget samtykke til, at Danmark ratificerede konventionen. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 69 af 28. oktober 1998) fremgår blandt andet:

”Lovforslaget har til formål at gennemføre Europarådskonventionen af 6. november 1997 om statsborgerret i dansk ret. Konventionen træder i kraft, når den er ratificeret af 3 af Europarådets medlemsstater. Konventionen, der indtil videre er ratificeret af Slovakiet og Østrig, er optrykt som bilag 2 til dette lovforslag i dansk oversættelse.

Ved vedtagelsen af lovforslaget giver Folketinget sit samtykke til, at Danmark ratificerer konventionen.

Efter færdigforhandlingen af den nye Europarådskonvention har Justitsministeriet foretaget en gennemgang af konventionen sammenholdt med gældende dansk ret. Denne gennemgang har vist, at en dansk ratifikation af konventionen forudsætter visse ændringer i den gældende lovgivning.

Lovforslaget er udarbejdet på baggrund af disse overvejelser, men indeholder også andre forslag til ændringer af indfødsretsloven. Disse forslag omfatter udover konsekvensændringer og sproglige ændringer bl.a. forslag til en ændring af lovens § 3 om adgangen til at opnå dansk indfødsret for unge mennesker, der er født eller opvokset her i landet, forslag om ligestilling af adoptivbørn med biologiske børn i statsborgerretlig henseende samt en tilsvarende ligestilling mellem børn født henholdsvis i og uden for ægteskab.”

6. Parternes anbringender

Sagsøgerne har i det væsentlige procederet i overensstemmelse med deres sammenfattende processkrift af 24. marts 2025, hvoraf fremgår:

”Denne individuelle sag vedrører 33 danske palæstinensere, der i strid med national ret og Danmarks internationale forpligtelser er blevet nægtet og/eller ikke har modtaget dansk statsborgerskab i tide.

Den tidligere Integrationsminister Person 1 (sagsøgte 2, ikke del af nærværende delhovedforhandling, jf. landsrettens retsbog for 29. juni 2020 ...) og Udlændinge- og Integrationsministeriet (sagsøgte 1, tidligere Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, tidligere Justitsministeriet – herefter benævnt ”sagsøgte”) blev ved stævning af 10. juli 2012 ... anmodet om at anerkende deres principielle erstatningspligt for økonomisk tab (jf. pkt. 6.3 i Integrationsministeriets redegørelse af 7. marts 2011 ...) og tortgodtgørelse, jf. erstatningsansvarslovens § 26, jf. tillige Den Europæiske Menneskerettigheds-konventions art. 41, m.v.

Begge sagsøgte har afvist erstatningsansvar udover hvad der fremgår af sagsøgte 1s påstandsdokument af 1. december 2021, hvorefter ministeriet har påstået frifindelse overfor sagsøger (3) og (23) mod betaling af 10.000 kr. og frifindelse overfor de øvrige sagsøgere.

Sagsøgernes påstandsbeløb er sammensat i henhold til Civilstyrelsens bevilling af 10. juli 2013 om fri proces således, at de 20.000 kr., der er enighed om som minimum skal tildeles sagsøgerne (3) og (23) lader de resterende 30.000 kr. være til fordeling imellem sagsøgerne, evt. efter landsrettens bestemmelse ifald ikke alle sagsøgere opnår tortgodtgørelse.

1. GENERELT OM DE PÅBERÅBTE RETSSTRIDIGE KRÆNKELSER.

1.1. Erstatningsansvarslovens § 26.

Det følger af erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, om tortgodtgørelse, at:

"Den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en andens frihed, fred, ære eller person, skal betale den forurettede godtgørelse for tort."

1.1.1. Ad de retsstridige krænkelse.

Det gøres gældende, at der er begået et antal retsstridige krænkelse overfor sagsøgerne af de sagsøgte.

Det juridiske og faktuelle grundlag herfor vil blive gennemgået nedenfor.

1.1.1.1. FNs konvention om begrænsning af statsløshed.

Danmark ratificerede konventionen d. 6. juni 1977. Der var på dette tidspunkt, jf. § 3 i lov nr. 399 af 11. december 1968 - såvel som nu, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 1, i lovforslag nr. 151 af 9. december 1999 – overensstemmelse mellem gældende dansk ret og statens forpligtelser efter FNs konvention for så vidt angår forholdene i nærværende sag.

Af konventionens art. 1, stk. 1 følger bl.a.:

" En kontraherende stat skal give statsborgerret til personer, der er født på dens territorium, og som ellers ville blive statsløse. "

Dette skal i Danmark ske ved ansøgning, hvilket er i overensstemmelse med konventionens art. 1, stk. 1, litra b.

Nærmere betingelser om ansøgerens alder, bopæl, vandel og statsløshed skal endvidere i henhold til konventionens art. 1, stk. 2, litra a til d, være opfyldte, såfremt den kontraherende stat har valgt dette.

Det er ikke lovligt muligt at fastsætte yderligere betingelser. Det fremgår ... sidste afsnit, at sagsøgte er enig heri:

"De almindelige betingelser for opnåelse af indfødsret indeholdt i de nævnte cirkulæreskrivelser gælder ikke for statsløse personer født i Danmark. Personer omfattet af FNs konvention om begrænsning af statsløshed har således siden Danmarks ratifikation af konventionen haft ret til at blive optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse uden at skulle opfylde de almindelige betingelser for at opnå dansk statsborgerskab."

Sagsøgerne gør gældende, at idet de opfylder samtlige krav i henhold til FNs konvention om begrænsning af statsløshed art. 1, stk. 1, litra b, er deres ret til statsborgerskab ikke respekteret, hvorfor der overfor dem er begået en retsstridig krænkelse, der i henhold til erstatningsansvarslovens § 26 berettiger til tortgodtgørelse.

1.1.1.2. FNs børnekonvention.

Danmark ratificerede FNs børnekonvention (konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder) d. 5. juli 1991, og implementerede den herefter i cirkulære om dansk indfødsret ved naturalisation af 6. februar 1992 med senere ændringer.

Af konventionens art. 7, stk. 1, følger:

"Barnet skal registreres umiddelbart efter fødslen og skal fra fødslen have ret til et navn, ret til at opnå et statsborgerskab og, så vidt muligt, ret til at kende og blive passet af sine forældre."

Sagsøgerne gør gældende, at idet de opfylder samtlige krav i henhold til FNs børnekonvention art. 7, stk. 1, er deres ret til statsborgerskab ikke respekteret, hvorfor der overfor dem er begået en retsstridig krænkelse, der i henhold til erstatningsansvarslovens § 26 berettiger til tortgodtgørelse.

1.1.1.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 8, herunder jf. art 14.

Det gøres gældende, at den retsstridige behandling af sagsøgernes sager udgjorde en krænkelse af sagsøgernes rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 8 om retten til respekt for bl.a. privat- og familie-liv, herunder jf. konventionens art. 14 om forbud imod diskrimination p.g.a. etnicitet, nationalitet, m.v. Sagsøgerne påberåber sig den i sagens bilag og forklaringer dokumenterede diskriminerende adfærd overfor bl.a. sagsøgerne som del af en bestemt befolkningsgruppe, som udgør et sårbart mindretal i bl.a. Danmark, og den deraf følgende retsstridige sagsbehandling (sagsoplysning, afslag, m.v.).

Det gøres gældende, at sagsøgte ministeriums uberettigede indhentelse og behandling af oplysninger om f.eks. uvedkommende strafbare forhold, m.v., udgjorde en selvstændig krænkelse af sagsøgernes ret til privatliv, jf. EMRK art. 8 samt dagældende persondataretlige regler, og dermed også danner selvstændigt grundlag for et godtgørelseskrav. Dette anbringende i sig selv kan indebære, at sagsøgerne skal have fuldt medhold i deres betalingspåstand.

Det samme gør sig gældende om den mangelfulde vejledning om deres konventionsrettigheder, idet den manglende oplysning og vejledning var motiveret af diskriminerende hensyn.

Højesteret havde ikke lejlighed til at tage stilling til disse anbringender i dom trykt i U 2018.3230 H (og således heller ikke i relation til spørgsmålet om vildledning frem for vejledning), og dommen indeholder følgelig og som bekendt ingen stillingtagen til kriterierne for udmåling af en sådan tortgodtgørelse i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 8, og ej heller nationalitets- og etnicitetsdiskrimination, jf. konventionens art. 14, som begge påberåbes under sagerne her so m ”nye” anbringender i forhold til Højesterets dom, bl.a. med henvisning til de under denne sag ”nye” bilag ... samt ... (herunder ..., hvor Vidne 2 og Vidne 3 bruger det nationalitetsdiskriminerende udtryk ”paliere” i en ligeledes nationalitetsdiskriminerende sammenhæng i en mailkorrespondance).

Der henvises endvidere bl.a. til følgende steder i Statsløsekommissionens beretning, som heller ikke under de tidligere afgjorte sager er påberåbt i så henseende: ....

Sagsøgerne opfatter Vidne 1's svar i ... som undvigende. Om dette vidnes forhold henvises i øvrigt til processkrift XIV af 14. marts 2025 ... samt ....

Der henvises til ... samt ... ang. vidnet Person 19, om hvem det efter enighed mellem parterne kan lægges til grund, at:

” For så vidt angår Person 19, der som anført i processkrift X forventes at forklare blandt andet om sagsbehandlingen, at man i hele forløbet var fuldt opmærksom på statsløsekonventionen, som blev anvendt jævnlige som en naturlig ting, oplyste Advokat 2, at Udlændinge- og Integrationsministeriet ikke vil bestride dette eller i øvrigt – som det også fremgår af Statsløse-

kommissionens beretning – bestrider, at det daværende Integrationsministerium i en periode havde behandlet ansøgninger om dansk statsborgerskab fra statsløse personer født i Danmark på en måde, som var i strid med de internationale regler for statsløse.”

Det fremgår – delvist sagligt – af ministeriets privat antagne advokats Proces-skrift B af 11. februar 2020 (... , andet materielle afsnit), at art. 8 ”...regulerer som altovervejende udgangspunkt ikke stats borgerforhold.” En fuldt saglig be-skrivelse af retsreglens indhold, som skal inddrage Den Europæiske Menneske-retlighedsdomstols praksis, skal inkludere en henvisning til dens betydning for retten til tortgodtgørelse, uanset bestemmelsens relation til selve retten til stats-borgerskab, jf. bl.a. U 2013.3328 H.

1.1.1.3.1. Supplerende ad sagsøgte løbende, positive kendskab til og be-vidsthed om de tilsidesatte konventionsrettigheder og retsstridige sagsbehand-ling.

I hvert fald siden 2002 har (medarbejderne i) Ministeriet for Flygtninge, Ind-vandrere og Integration og herunder Indfødsretskontoret positivt kendt til sag-søgenes og andre statsløses rettigheder efter FNs konvention om begrænsning af statsløshed og FNs børnekonvention. I december 2002 udarbejdede Indføds-retskontoret således et notat ... , hvoraf det fremgik, at Danmark har tiltrådt en række internationale konventioner, som har betydning for tildeling af statsbor-gerskab, herunder FN-konventionen fra 1961 og Den Europæiske Konvention om statsborgerret. Alligevel har samme ministerium i samme periode meddelt klart ulovlige afslag til bl.a. sagsøgerne i nærværende sag, og i øvrigt foretaget en klart ulovlig sagsbehandling.

Fire måneder efterfølgende udarbejdede Indfødsretskontoret en vejledning til politiet, som blev udleveret i maj 2003 .... Af vejledningen fremgår det ikke, at statsløse, som er født i Danmark, har ret til dansk statsborgerskab uden at bestå henholdsvis danskprøven og indfødsretsprøven.

Sagsøgte har hermed udarbejdet en vejledning til politiet, som var kendeligt egnet til at holde såvel politi som ansøgere og potentielle ansøgere i uvidenhed om konventionsrettighederne, og dermed forudsigeligt medførte, at sagsøger-nes sager blev behandlet ukorrekt. Dette udgør en selvstændig krænkelse i for-hold til de sagsøgere, hvis sager er blevet behandlet i strid med gældende ret på grundlag af dette dokument (og senere udgaver med samme mangler, jf. neden-for). Der henvises herunder til U 2018.3230 H, hvori ministeriet anerkendte, at en sagsøger, P8, tilkendtes godtgørelse som følge af retsstridigt afslag på dansk indfødsret.

Politiet står på dette tidspunkt for den indledende sagsbehandling af statsløse ansøgere, som ønsker at opnå dansk indfødsret, men får således ingen oplys-ning af sagsøgte om de særlige rettigheder som FNs konventioner medfører, og som politiet følgelig skal sagsbehandle efter, herunder i forbindelse med sager-nes faktuelle oplysning.

Udover ovennævnte notat, er der en række andre omstændigheder, der påviser at de sagsøgte havde positivt kendskab til konventionerne, men alligevel valgte ikke at 1) alligevel at gennemføre ulovlig sagsbehandling af de statsløses ansøgninger om indfødsret og 2) vejlede statsløse (herunder statsløse børn) om deres rettigheder. Dette processtof påberåbes til støtte for de overordnede, ”nye” anbringender om krænkelse af sagsøgernes rettigheder efter EMRK art. 8, herunder jf. art. 14.

Forneden er eksempler på dette anført.

1. Notater:

I juli 2003 blev Person 3 (den tidligere minister for Flygtninge, Indvandrere og Integration) i et notat ... orienteret om, at statsløse blev behandlet i strid med FNs konventioner. Notatet blev videregivet kort tid efter til de daværende indfødsretsordførere i Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti og Venstre, hvor Person 1 på daværende tidspunkt var Venstres ordfører.

I foråret 2007 modtog indfødsretsordførerne i Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti og Venstre et notat ... udarbejdet af Ministeriet med overskriften "Udredning af rækkevidden af De Forenede Nationers Konvention af 30. august om begrænsning af statsløshed".

I august 2008 udarbejdedes en skriftlig redegørelse ... med en indstilling til daværende minister Person 1 (et såkaldt "mavebælte", hvor embedsmændene overleverer en indstilling til deres minister om at given ulovlig praksis ændres, sagsbehandling omlægges o.s.v. o.s.v.). Indstillingen lød på, at unge statsløse, der er født og opvokset i Danmark skal have statsborgerskab, uden andre krav end dem, der fremgår i konventionerne. Redegørelsen blev overgivet fra den daværende kontorchef Indfødsretskontoret til afdelingschefen Udlændingefærdelingen, Vidne 2 og efterfølgende videregivet til departementschef Person 7. Efterfølgende blev redegørelsen overgivet til ministeren.

I januar 2009 udarbejdedes fra Indfødsretskontoret endnu et "mavebælte" ..., som afdækkede de nordiske landes fortolkninger af FNs konventioner, på efterspørgsel fra ministeriet i december 2008. Mavebæltet blev overgivet til ministeren efter samme procedure som ovennævnte mavebælte fra 2008. Den korrespondance mellem Danmark og de nordiske lande, der udgjorde baggrunden for redegørelsen er ligeledes fremlagt som bilag i sagen .... Statsløsekommisjonen fandt, at der ikke var rimelig juridisk tvivl om fortolkningen af FN-konventionen, og at det derfor var uberettiget at sætte bl.a. sagsøgernes sager i bero på afventen af oplysninger om de øvrige nordiske landes praksis ....

I januar 2010 udarbejdedes der endnu et "mavebælte" .... Sagsøgte 2 skrev efterfølgende i januar 2010 under på et brev til indfødsretsudvalget, hvoraf det fremgår, at Indfødsretskontoret ikke har overholdt konventionerne ....

2. Lovforslag og politiske aftaler:

I 2004 blev indfødsretsloven ændret. I lovbemærkningerne ... er anført:

"Integrationsministeriet vil derfor - efter forudgående orientering af Folketingets Indfødsretsudvalg - optage personer omfattet af konventionen (red. FN-konventionen af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed) på et lov-forslag om indfødsrets meddelelse, når de i konventionen nævnte betingelser er opfyldt."

Det fremgår helt tydeligt, at Integrationsministeriet positivt havde kendskab til konventionerne og de heri opstillede betingelser for opnåelse af statsborgerskab. Ved lovændringen blev bestemmelsen om, at statsløse, der var født og opvokset i Danmark, på linje med alle andre unge i samme situation kunne få statsborgerskab med en erklæring til statsamtterne (... , § 3 og ... , note 9) slettet og lovens tekst refererede fremover kun til statsborgere i Finland, Norge, Is-land eller Sverige (... , § 3 og ... , note 9).

Efterfølgende uarbejdede Indfødsretskontoret igen en vejledning til politiet, som blev udleveret i oktober 2004. I vejledningen fremgår det ubestridt ikke, at statsløse, som er født i Danmark har ret til dansk statsborgerskab udenom de almindelige retningslinjer.

I 2008 blev der indgået en ny politisk aftale ved navn "Metock-forliget" mellem Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti og Venstre, hvor konventionerne igen blev omtalt. Igen blev der efterfølgende af Indfødsretskontoret uarbejdet en vejledning til politiet, som blev udleveret i november 2008 .... I vejledningen fremgår det igen ikke, at statsløse, som er født i Danmark, har ret til dansk statsborgerskab udenom de almindelige retningslinjer. Sagsøgte var vidende om, at politiets indledende sagsbehandling ville finde sted i overensstemmelse med dette dokument.

3. Cirkulæreskrivelser:

I politivejledningen fra henholdsvis 2003 ... og 2004 står det anført, at vejledningerne er udarbejdet på grundlag af cirkulæreskrivelse nr. 55 af 12. juni 2002 .... I cirkulæreskrivelsen står følgende anført om de statsløses mulighed for at opnå indfødsret:

Kapitel 3, Ophold. § 7: "Statsborgere fra de nordiske lande kan optages på et lovforslag om indfødsrets meddelelse efter 2 års uafbrudt ophold. Personer, der er anerkendt som flygtninge, personer, der må sidestilles hermed, og statsløse personer, kan optages på et lovforslag om indfødsrets meddelelse efter 8 års uafbrudt ophold. Andre udlændinge kan optages efter 9 års uafbrudt ophold."

Kapitel 4, Naturalisation af børn, § 17: "I overensstemmelse med FN-konventionen af 1989 om barnets rettigheder kan børn, der er født statsløse i Danmark, optages på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, hvis de har bo-pæl her i landet."

Ovenstående bestemmelser er i overensstemmelse med de internationale konventioner om statsløshed. De statsløse og de statsløse børn fritages dog ikke fra

cirkulærets øvrige krav vedr. kriminalitets fra vandel (kapitel 5), forfalden gæld til det offentlige (cirkulærets kapitel 6) samt danskkundskaber og kendskab til samfundsforhold mv. (kapitel 7), som alle er i strid med FNs konvention om begrænsning af statsløshed samt FNs børnekonvention. Ministeriets cirkulære er dermed i strid med FNs konventioner, hvilket sagsøgte var positivt vidende om på tidspunktet og efterfølgende.

I politivejledningen fra november 2008 ... står det anført, at vejledningen er udarbejdet på grundlag af cirkulæreskrivelse nr. 61 af 22. september 2008 ... I cirkulæreskrivelsen er § 7 og § 17 fra cirkulæreskrivelse nr. 55 fra d. 12. juni 2002 bevaret ordret. Ligeledes fritages de statsløse og de statsløse ikke fra cirkulærets øvrige krav om kriminalitets vandel (cirkulæreskrivelsens kapitel 5), forfalden gæld til det offentlige (kapitel 6) samt danskkundskaber og kendskab til samfundsforhold mv. (kapitel 7), som alle er i strid med FNs konvention om begrænsning af statsløshed samt FNs børnekonvention. Ministeriets cirkulære fra 2008 er dermed også i strid med FNs konventioner, hvilket sagsøgte var positivt vidende om på tidspunktet og efterfølgende.

4. "Håndbogen":

Tidligere kontorchef i Indfødsretskontoret, Birgit Kleis, og tidligere special-konsulent for Indfødsretskontoret, Niels Bachmann, udgav bogen "Indfødsrets-loven, med kommentarer" i 2004 (...). I bogen kan betydningen af FNs konvention fra 1961, om begrænsning af statsløse og FNs børnekonvention læses på s. 19 – 22 (...). Eftersom bogens forfattere var centrale embedsmænd i Indfødsretskontoret, må kendskabet til konventionernes betydning for dansk ret og myndighedernes vejledning samt sagsbehandling af de statsløse positivt have været kendt i Indfødsretskontoret og dermed også sagsøgte bekendt. Forfatterne har i bogens forord anført:

"Vi takker medarbejderne i Integrationsministeriets Indfødsretskontor, som har hjulpet med at finde forarbejder og and et relevant materiale..."

De ovennævnte notater, redegørelser, politiske aftaler og skrifter påviser, at både ministeren, ministeriet og Indfødsretskontoret har haft kendskab til den ulovlige sagsbehandling af de statsløses ansøgninger i flere år. Bruddene på FNs børnekonvention, FNs konvention om begrænsning af statsløshed og Den Europæiske Konvention om statsborgerret udgør en retsstridig krænkelse af sagsøgernes rettigheder, som var bevidst fra sagsøgte side.

Det har endvidere betydning for en vurdering af, om vejledningspligten selv-stændigt eller som del af et samlet hele kan føre til tortgodtgørelse, at denne retsstridige krænkelse i form af undladelse af at vejlede om rettighederne har fundet sted, mens – og efter sagsøgernes opfattelse: som udslag af – en diskriminerende adfærd fandt sted i ministeriet, og således i strid med sagsøgernes rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 8, jf. art. 14.2

1.1.1.4. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 3.

Det følger af art. 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at:

"Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf."

De sagsøgte retsstridige nægtelse af statsborgerskab til sagsøgerne udgør en nedværdigende behandling i konventionens forstand, herunder når der sammenholdes med de diskriminerende udtalelser fhv. integrationsminister Person 1 fremkom med ..., mens sagsøgenes ansøgninger blev behandlet retsstridigt. Der henvises om betydningen af den form for udtalelser i den givne kontekst til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis i f.eks. dom af 17. juli 2008 i sagen Orsus m.fl. mod Kroatien, præmis 38:

"The Court does not in principle exclude that treatment based on prejudice against an ethnic minority may fall within the ambit of Article 3. In particular, the feelings of inferiority or humiliation triggered by discriminatory segregation based on race in the field of education could, in the exceptional circumstances of an individual pupil, amount to treatment contrary to the guarantees of Article 3 of the Convention."

Det gøres gældende, at denne nedværdigende behandling, der er en direkte følge af den stedfundne ulovlige sagsbehandling, indebærer, at der begås endnu en retsstridig krænkelse (af EMRK art. 3), og der opstår således et yderligere selvstændigt grundlag for torterstatning, jf. erstatningsansvarslovens § 26.

De sagsøgte har endvidere i overensstemmelse med menneskerettighedskonventionens generelle effektivitetsprincip en positiv pligt til at undgå krænkelse af art. 3.

De sagsøgte er også af denne grund sagsøgerne tortgodtgørelse skyldig.

1.1.2. Ad krænkelse af frihed, fred, ære eller person.

De sagsøgte nægtelse af anerkendelse af ret til statsborgerskab for danske palæstinensere i tide og i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser udgør et groft overgreb på sagsøgenes frihed og selvfølelse, og indebærer en særdeles mærkbar forstyrrelse af sagsøgenes forhold.

Personer, der er vokset op i Danmark, men som har måttet leve uden statsborgerskab, underlægges indgribende begrænsninger deres muligheder for at tage del i det demokratiske samfund og i deres livsmuligheder i øvrigt.

Sagsøgerne har i visse tilfælde ikke haft valgret og ikke været valgbare i forbindelse med folketingsvalg og europaparlamentsvalg, og har således ikke kunnet udøve den demokratiske medindflydelse, som udgør grundstenen i et civiliseret retssamfund. Manglende anerkendelse af ret til statsborgerskab medfører endvidere, at de af sagsøgerne, der er fyldt 18 år, bl.a. ikke har valgret til

Folketinget, jf. grundlovens § 29, stk. 1, ikke har været valgbar til Folketinget, jf. grundlovens § 30, stk. 1, m.v. De er således afskåret fra at deltage i de pro-cesser, som et demokratisk samfund bygger på i sin inderste kerne.

Den tort, der har været lidt af sagsøgerne som følge af de sagsøgte retsstridige krænkelser, bliver særligt stærk i de tilfælde, hvor der ligefrem er meddelt et ulovligt afslag på meddelelse om statsborgerskab, jf. tillige U 2018.3230 H.

Gruppen af statsløse personer har som følge af regler om pas og en række tred-jelandes praksis for ikke-udstedelse af visum, m.v., ofte heller ikke mulighed for at tage på bestemte udlandsophold med deres familie, venner, kæreste, fol-keskole, fritidsklub, m.v., jf. paslovens § 1. Dette omfatter også besøg hos fa-milie, som har bopæl i et sådant tredjeland. Der findes en ordning, jf. bkg. nr. 475 af 12. maj 2012, hvorefter der kan udstedes såkaldte "fremmedpas" til per-soner, som ikke i øvrigt kan få et pas. Ordningen med regler for fremmedpas indebærer imidlertid i mange tilfælde, at vedkommende alligevel ikke kan få adgang til pågældende tredjeland i forbindelse med f.eks. ovennævnte ophold. Sagsøgerne har imidlertid haft krav på at få udstedt pas som danske statsborge-re efter indgivelse af deres respektive ansøgninger, jf. paslovens § 1.

Sagsøgerne er ved den retsstridige nægtelse og/ eller manglende modtagelse af statsborgerskab i tide blevet udsat for en ydmygende behandling og følelser af utryghed og usikkerhed, ligesom de har været udsat for et diskriminatorisk ind-greb i deres rettigheder efter EMRK art. 8, herunder jf. art. 14. Særligt vedr. EMRK art. 8, herunder jf. art. 14, er dette som nævnt et "nyt" anbringende, Hø-jesteret ikke havde lejlighed til at tage stilling til, heller ikke i relation til spørgsmålet om udmåling af tortgodtgørelse.

Det fremgår tillige af FNs Børnekonvention, art. 8, stk. 1, at statsborgerskab skal henregnes til et barns identitet.

Det fremgår endvidere af Højesterets dom i U 2002.1789 H, at besiddelse af statsborgerskab af myndigheder kan tillægges betydning som afgørende for til-ladelse til at opnå arbejde.

2. KONKRET AD HVER ENKELT SAGSØGERS FORHOLD.

Det gøres overordnet gældende, at sagsøgerne er blevet behandlet i strid med deres rettigheder efter EMRK art. 8, jf. art. 14.

2.1. Sagsøgere udsat for krænkelser af rettigheder efter både FNs konvention om begrænsning af statsløshed og FNs børnekonvention.

Sagsøgerne Sagsøger 1 (1), Sagsøger 2 (2), Sagsøger 3 (3), Sagsøger 8 (8), Sagsøger 14 (14), Sagsøger 20 (20) og Sagsøger 23 (23) gør videre gældende at være blevet behandlet i strid med FNs konvention om begrænsning af statsløshed og FN's børnekonvention.

Ad FNs konvention om begrænsning af statsløshed.

Sagsøgte, det tidligere Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration krævede af ovennævnte sagsøgere, at de opfyldte kravene om en bestået indfødsretsprøve og danskprøve (og at de dermed skulle søge om statsborgerskab efter de almindelige retningslinjer). Dette er og var i strid med FNs konvention om begrænsning af statsløshed fra 1961. Selvom sagsøgerne i dag har fået tilkendt indfødsret/statsborgerskab har ovennævnte sagsøgere ikke fået statsborgerskab rettidigt. Forsinkelsen af statsborgerskabet udgør en retsstridig krænkelse og som følge heraf et erstatningsgrundlag, herunder for tort. Endvidere udgør kravet om bestået indfødsretsprøve samt danskprøve en retsstridig krænkelse og som følge heraf også et erstatningsgrundlag. Som anført ovenfor udgør det ligeledes et erstatningsgrundlag, at sagsøgerne har været udsat for diskriminerende adfærd i forbindelse med deres sagers forløb.

Ad FNs børnekonvention.

FNs børnekonventions art. 7 sikrer, at børn født i Danmark umiddelbart efter fødslen skal have ret til at opnå statsborgerskab. Endvidere står det anført i Eu-roparådets konvention om Statsborgerskab fra 1997, i art. 6, stk. 2, litra b, at børn født i landet, som ellers ville være blevet statsløse, skal erhverve indfødsret:

"(...) efter ansøgning til den rette myndighed fra eller på vegne af det pågældende barn efter de i den kontraherende stats nationale lovgivning foreskrevne regler. Det kan bestemmes, at ansøgning kun kan indgives af personer, der har haft lovligt og fast ophold i det pågældende land i en periode på højst fem år umiddelbart forud for indgivelse af ansøgningen."

Det fremgår af bestemmelsen, at statsløse børn, som er født i Danmark har ret til dansk statsborgerskab efter maksimalt 5 år. Dette står ikke beskrevet i ministeriets politivejledninger af 2003, 2004, 2007 eller 2008, som sagsøgte vidste, at politiet ville udføre den indledende sagsbehandling efter. Denne sagsbehandling blev herefter retsstridig. Derimod kan det læses i vejledningerne, at unge, der søger om naturalisation formodes "(...) normalt at være personer, som er fyldt 18 år". Hertil skal det bemærkes, at sagsøgerne ikke er sagsbehandlet efter, at de kunne søge om dansk statsborgerskab, før de var fyldt 18 år efter særligt lempede regler, men i adskillige tilfælde det modsatte, og at dette har baggrund i sagsøgtes diskriminerende adfærd. Selvom det kan læses i cirkulære-skrivelserne fra 2002 til og med 2008 om indfødsret, art. 17, at statsløse børn født i Danmark kan optages på et lovforslag om indfødsret, må det formodes, at politiet har vejledt de statsløse i overensstemmelse med de vejledninger, som sagsøgte sendte til politiet.

Den manglende og fejlagtige sagsbehandling, som har taget udgangspunkt i, at statsløse først kan søge om dansk statsborgerskab, når ansøgeren er fyldt 18 år, frem for efter 5 år udgør en retsstridig krænkelse, idet statsborgerskabet ikke er opnået rettidigt, og idet den bevidste vildledning af sagsøgerne (og politiet) om deres konventionssikrede rettigheder havde baggrund i diskriminerende ad-

færd. Retsstridigheden udgør et erstatningsgrundlag efter erstatningsansvarslovens § 26, herunder jf. EMRK art. 41.

2.2. Sagsøgere udsat for krænkelse af rettigheder alene efter FNs børnekonvention.

Sagsøgerne Sagsøger 4 (4), Sagsøger 5 (5), Sagsøger 6 (6), Sagsøger 7 (7), Sagsøger 9 (9), Sagsøger 10 (10), Sagsøger 11 (11), Sagsøger 12 (12), Sagsøger 13 (13), Sagsøger 15 (15), Sagsøger 16 (16), Sagsøger 17 (17), Sagsøger 18 (18), Sagsøger 19 (19), Sagsøger 21 (21), Sagsøger 22 (22), Sagsøger 24 (24), Tidl. navn 2 [Sagsøger 25] (25), Sagsøger 26 (26), Sagsøger 27 (27), Sagsøger 28 (28), Sagsøger 29 (29), Sagsøger 30 (30), Sagsøger 31 (31), Sagsøger 32 (32) og Tidl. navn 3 [Sagsøger 33] (33) er blevet behandlet i strid med FNs børnekonvention.

Sagsøgerne har fået statsborgerskab i overensstemmelse med FNs konvention om begrænsning af statsløse, men deres sager er ikke blevet behandlet efter, at de har kunnet søge om statsborgerskab 5 år efter deres fødsel i Danmark, hvilket er i strid med FNs børnekonvention. Dette udgør en retsstridig krænkelse og et erstatningsgrundlag jf. erstatningsansvarslovens § 26, herunder jf. EMRK art. 41.

2.3. Ikke forældelse:

Det gøres i denne sag gældende, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at ingen af sagsøgernes krav er forældede. Der henvises herunder til det anførte ovenfor om den diskriminerende adfærd, sagsøgerne gør gældende at have været udsat for.

2.4. Særligt ang. gebyr i naturalisationssager:

Sagsøgerne ønsker ikke at frafalde anbringendet, men noterer sig, at Højesteret har truffet afgørelse herom i U 2018.3230 H. Det kan imidlertid vise sig nødvendigt, hvis sagsøgerne skal kunne gøre kravet gældende som en del af en klage til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at sagsøgerne kan dokumentere at have gjort kravet gældende i den nationale arena forud herfor.

Det indebærer imidlertid også, at der hverken under forelæggelse, afhøringer eller procedure vil ske nogen udførlig behandling heraf. Der henvises i stedet til de enkelte sagsøgernes fremsatte krav herom, jf. de relevante dele af replikkens pkt. 3.2 ....

2.5. De enkelte sagsøgernes forhold fra og med indgivelse af ansøgning om indfødsret.

...

Sagsøger 1: Sagsøger 1.

Sagsøgeren blev født Dato 1 1986.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 22. april 2002 (...).

Ved ministeriets behandling af sagsøgerens ansøgning udsatte ministeriet behandlingen af sagsøgerens ansøgning, under henvisning til, at sagsøgeren ikke kunne ansøge uden en forælder, jf. skrivelse af d. 30. januar 2004 (...):

"Personer under 18 år kan normalt ikke få dansk indfødsret, medmindre en af forældrene samtidig søger ... "

Ministeriets afgørelse er fejlagtig i sagsøgers tilfælde og i strid med både FNs Børnekonvention og Europarådets Konvention om statsløse fra 1997.

Sagen blev genoptaget, da sagsøgeren fyldte 18 år. Denne gang blev der i ministeriets behandling af sagsøgerens ansøgning stillet krav om dokumenterede dansk kundskaber d. 23. juni 2004 ....

Ministeriet fremsendte d. 19. august 2004 afslag til sagsøgeren, hvoraf det fremgår, at sagsøgeren ikke kan blive dansk statsborger idet klienten ikke har dokumenteret sine dansk kundskaber ....

Ministeriets krav om dokumentation og afgørelse af 19. august 2004 er i strid med både FNs børnekonvention og FNs konvention om begrænsning af statsløse fra 1961.

Ministeriet fremsender d. 27. september 2004 ... en skrivelse om genoptagelse af sagsøgerens ansøgning, idet sagsøgeren har fremsendt sit afgangsbrev for 9. klasse.

Ved ministeriets fornyede behandling blev sagsøgers dokumentation ikke anset som værende tilstrækkelig. Konkret anførte ministeriet i en ny afvisningsskrivelse af d. 20. april 2005 ...:

"Indfødsretsudvalget har således ikke fundet, at der på det foreliggende grundlag i Deres tilfælde kan dispenseres fra kravet om dokumentation for dansk kundskaber m.v. i retningslinjernes § 25, jf. vedlagte cirkulæreskrivelse nr. 55 af 12. juni 2002."

Sagsøgerens daværende Advokat 3 ringer d. 18. december 2009 til indfødsretskontoret, hvorefter sagsøgeren får sin sag genoptaget og i skrivelse af d. 15. februar 2010 fremgår det, at klienten nu genoptages i "gen-optagerpakken".

Sagsøgte skrev til sagsøgeren d. 15. februar 2010:

"Integrationsministeriet har foretaget en gennemgang af behandlingen af ansøgninger om dansk indfødsret ved naturalisation. Ministeriet er i den forbindelse blevet opmærksom på, at behandlingen af ansøgninger fra statsløse personer, der er født i Danmark, og som har indgivet ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation mellem det fyldte 18. og det fyldte 21. år, er sket i overensstemmelse med de almindelige retningslinjer for behandling af sager om dansk indfødsret vedr. naturalisation (..)"...

Ovennævnte afsnit dokumenterer klart, at der er sket en fejlbehandling, og at både sagsøgte og sagsøgeren er enige om, at sagsøgeren er blevet behandlet i strid med FNs konvention om begrænsning af statsløse fra 1961, i det sagsøgte er blevet behandlet i overensstemmelse med de "almindelige retningslinjer" for udlændige, der søger om dansk statsborgerskab.

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab med virkning fra d. 28. december 2010 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 24 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 8 år og 8 måneder.

I perioden, hvor sagsøgeren var uretmæssigt statsløs, havde sagsøgeren ikke samme muligheder som danske statsborgere. Hertil kan det anføres, at sagsøgte ikke havde mulighed for at deltage i og stemme til Folketingsvalget d. 8. februar 2005 og d. 13. november 2007 og til Europaparlamentsvalget d. 7. juni 2009, selvom sagsøgeren var aldersmæssigt stemme- og opstillingsberettiget.

Sagsøger 2.

Sagsøgeren blev født Dato 2 1991.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter tilfyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 28. april 2009 .... Til mødet blev opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr .... Den 5. maj 2009 fremsendte ministeriet er afslag til sagsøgeren, hvor det stod anført ...:

"De kan ikke blive dansk statsborger nu. Begrundelsen herfor, er at De ikke har indsendt bevis for bestået indfødsretsprøve ... "

Afgørelsen var i strid med FNs børnekonvention og FNs konvention om begrænsning af statsløse fra 1961.

Efter bestået indfødsretsprøve i december 2009 ... modtog sagsøgeren den 23. februar 2010 en skrivelse fra Ministeriet om, at hun ville blive optaget på lov-forslag i slutningen af oktober 2010 .... Sagsøgeren modtog statsborgerskab med virkning fra d. 28. december 2010 .... På dette tidspunkt var sagsøger 19 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 2 år og 8 måneder.

Sagsøger 3.

Sagsøgeren blev født Dato 3 1991.

Sagsøgeren anmodede statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter sit fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 19. december 2008 ...

Ved ministeriets behandling fremsendte ministeriet en skrivelse af d. 13. febru-ar 2009, hvor det stod anført:

"Da De er født Dato 3 1991 og dermed er fyldt 18 år inden loven stadfæ-stes, vil De ikke kunne optages på et lovforslag om indfødsrets meddelelse i medfør af cirkulæreskrivelsens § 17, og Deres ansøgning vil der for blive be-handlet efter de almindelige retningslin jer." ...

Ministeriet meddelte således sagsøgeren, at hun var for gammel til at være om-fattet af FNs børnekonvention. Efterfølgende fremsendte ministeriet et afslag d. 11. juni 2009, på baggrund af manglende dokumentation for bestået indføds-retsprøve ....

Ministeriets krav om bestået indfødsretsprøve var i strid med både FNs Børne-konvention og FNs konvention om begrænsning af statsløse fra 1961.

Sagsøgeren anmodede d. 7. januar 2010 om genoptagelse af ansøgning om dansk indfødsret efter bestået indfødsretsprøve d. 9. december 2009 .... I skri-velsen d. 12. januar 2010 ... blev der stillet krav om dokumenterede dansk-kundskaber i form af 9. klasses afgangsbetis.

Ministeriet fremsendte d. 26. januar 2010 endnu et afslag ... til sagsøgeren, hvor det står anført:

"De kan fortsat ikke blive dansk statsborger. Begrundelsen herfor er, at De ik-ke har indsendt Deres dokumentation for dansk kundskaber i originalt eksem-p lar eller bekræftet kopi. ..."

Afgørelsen var igen i strid med både FNs børnekonvention og FNs konvention om begrænsning af statsløse fra 1961.

Sagsøgte skrev til sagsøgeren d. 15. februar 2010:

"Integrationsministeriet har foretaget en gennemgang af behandlingen af an-søgninger om dansk indfødsret ved naturalisation. Ministeriet er den forbindel-se blevet opmærksom på, at behandlingen af ansøgninger fra statsløse perso-ner, der er født i Danmark, og som har indgivet ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation mellem det fyldte 18. og det fyldte 21. år, er sket i overens-

stemmelse med de almindelige retningslinier for behandling af sager om dansk indfødsret vedr. naturalisation { ... }"...

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab med virkning fra d. 28. december 2010 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren næsten 20 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 2 år.

I perioden, hvor sagsøgeren var uretmæssigt statsløs havde, sagsøgeren ikke samme muligheder som danske statsborgere. sagsøgeren ikke havde mulighed for at Europaparlamentsvalget d. 7. juni 2009, aldersmæssigt stemme- og opstillingsberettiget.

Sagsøger 4.

Sagsøgeren blev født Dato 4 1999.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 19. december 2008 .... Ved ansøgning blev der opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab med virkning fra d. 23. december 2009 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren næsten 11 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 1 år.

Sagsøger 5.

Sagsøgeren blev født Dato 5 1997.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 29. oktober 2008 .... Ved ansøgning blev der opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Ved ministeriets behandling af sagsøgerens ansøgning om dansk statsborgerskab blev der stillet krav om dokumenterede dansk kundskaber. Konkret anførte ministeriet i deres skrivelse d. 26. februar 2009 ...:

"Det er en betingelse for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at ansøgere dokumenterer dansk kundskaber ved bevis for en af de prøver, der er angivet i bilag 3, som supplerer bestemmelsen i retningslinjernes § 24, stk. 1, jf. vedlagte cirkulæreskrivelse nr. 9 (...)"

Sagsøgeren fremsendte herefter en udtalelse fra sin skole, som dokumenterede dennes dansk kundskaber overensstemmelse med ministeriets krav. Brevet blev modtaget af ministeriet d. 6. marts 2009 ...

Først herefter modtog sagsøgeren dansk statsborgerskab med virkning fra d. 23. december 2009 ..., men kun fordi sagsøgeren opfyldte ministeriets retsstridige krav om dansk kundskaber, som ellers var i strid med FNs børnekonvention. Sagsøgeren blev behandlet ud fra "de almindelige retningslinjer" for udlændinge, der ønsker at søge dansk statsborgerskab. På tidspunktet hvor sagsøgeren modtog statsborgerskab var hun 12 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 1 år og 2 måneder.

Sagsøger 6.

Sagsøgeren blev født Dato 6 1995.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag, som der består ret til efter de materielle krav i FNs børnekonvention. Sagsøgeren påbegyndte sin ansøgning hos politiet d. 29. oktober 2008 .... Ved ansøgning blev der opkrævet og betalt kr. 1.000 administrationsgebyr ....

Ved ministeriets behandling af sagsøgerens ansøgning om dansk statsborgerskab blev stillet krav om dokumenterede dansk kundskaber. Konkret anførte ministeriet i et brev d. 10. februar 2009 ...:

"Det er en betingelse for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at ansøgeren dokumenterer dansk kundskaber og kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie ved bevis for en af flere nærmere angivne prøver."

Ministeriet fremsendte herefter en skrivelse til sagsøgerens skole d. 26. februar 2009 med en forespørgsel om dokumentation for klientens dansk kundskaber .... Sagsøgerens skole fremsendte herefter en udtalelse, som dokumenterede dennes dansk kundskaber i overensstemmelse med ministeriets krav. Brevet blev modtaget af ministeriet d. 9. marts 2009 ...

Først herefter modtog sagsøgeren dansk statsborgerskab med virkning fra d. 23. december 2009 ..., men kun fordi sagsøgeren opfyldte ministeriets krav om dansk kundskaber, som ellers var i strid med FNs børnekonvention.

Sagsøgeren blev behandlet ud fra "de almindelige retningslinjer" for udlændinge, der ønsker at søge dansk statsborgerskab. På tidspunktet for statsborgerskabet er sagsøgeren 14 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde 1 år og 2 måneder.

Sagsøger 7.

Sagsøgeren blev født Dato 7 1993.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter tilfyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 29. maj 2009 .... Til mødet blev opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab med virkning fra d. 23. december 2009 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 16 år. Behandlingstiden for at mod-tage statsborgerskab udgjorde ca. 7 måneder.

Sagsøger 8

Sagsøgeren blev født Dato 8 1989.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 4. juli 2006 .... Ved ansøgning blev der opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Ved ministeriets behandling af sagsøgerens ansøgning om dansk statsborger-skab blev der stillet krav om dokumenterede dansk kundskaber og bestået ind-fødsretsprøve, som ellers var i strid med både FNs børnekonvention og FNs konvention om begrænsning af statsløse fra 1961. Dette blev anført i en skriveelse fra ministeriet d. 16. november 2006 ... og i en skrivelse d. 19. marts 2007 ....

Efter bestået indfødsretsprøve i maj 2007 ... og meddelelse om optagelse på lovforslag d. 1. juni 2007 ..., meddeler ministeriet ved skrivelse d. 18. januar 2008 ...:

"I forbindelse med færdiggørelsen af et nyt lovforslag er det imidlertid konstateret, at De den 14. november 2007 er sigtet for overtrædelse af straffeloven. De kan derfor ikke blive dansk statsborger nu."

Som anført i de indledende afsnit i nærværende processkrift, var det i strid med både FNs børnekonvention og FNs konvention om begrænsning af statsborger-skab at stille kriminalitets-vandelskrav, som anført for oven. De to nævnte konventioner hjemler kun mulighed for at afskære retten til statsborgerskab, hvis ansøgeren er dømt for overtrædelse af straffelovens kap. 12 og 13 eller dømt for forhold, med straf over 5 år. Dette er ikke tilfældet, hvorfor afslaget var i strid med konventionerne.

Sigtelsen af sagsøgeren frafaldt d. 27. marts 2008, hvorefter sagsøgeren i en skrivelse d. 3. april 2008 ønskede at genoptage sin ansøgning om statsborger-skab ....

Sagsøgeren modtog statsborgerskab med virkning fra d. 23. december 2009 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 20 år. Behandlingstiden for at modtage stats-borgerskab udgjorde ca. 3 år og 5 måneder.

I perioden, hvor sagsøgeren var uretmæssig statsløs, havde sagsøgeren ikke samme muligheder som danske statsborgere. Hertil kan det anføres, at sagsøge-ren ikke havde mulighed for at deltage og stemme til Folketingsvalget d. 13.

november 2007 og til Europaparlamentsvalget d. 7. juni 2009, selvom sagsøgeren var aldersmæssigt stemme- og opstillings berettiget.

Sagsøger 9.

Sagsøgeren blev født Dato 34 1991.

Sagsøgeren påbegyndte sin ansøgning i forbindelse med sin mors ansøgning, Person 20, om statsborgerskab hos politiet d. 29. maj 2000 .... I forbindelse med ministeriets behandling af sagsøgerens mors ansøgning har ministeriet ikke oplyst, at sagsøgeren selvstændigt kunne ansøge om statsborgerskab.

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab med virkning fra d. 3. januar 2004 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 12 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 3 år og 7 måneder.

Sagsøger 10.

Sagsøgeren blev født Dato 10 1996.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter sit fyldte 5. år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FN's Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning i forbindelse med sin mors ansøgning, Person 20, om statsborgerskab hos politiet d. 29. maj 2000 ....

I forbindelse med ministeriets behandling af sagsøgerens mors ansøgning har ministeriet ikke oplyst, at sagsøgeren selvstændigt kunne ansøge om statsborgerskab.

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab med virkning fra d. 3. januar 2004 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren næsten 8 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 3 år og 7 måneder.

Sagsøger 11.

Sagsøgeren blev født Dato 11 1993.

Sagsøgeren indgav sin ansøgning i forbindelse med sin mors ansøgning, Person 20, om statsborgerskab hos politiet d. 29. maj 2000 ....

I forbindelse med ministeriets behandling af sagsøgerens mors ansøgning har ministeriet ikke oplyst, at sagsøgeren selvstændigt kunne søge statsborgerskab.

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab med virkning fra d. 3. januar 2004 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 10 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 3 år og 7 måneder.

Sagsøger 12.

Sagsøgeren blev født Dato 12 1994.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 4. maj 2009 ....

Til mødet blev opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab med virkning fra d. 23. december 2009 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 15 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 7 måneder.

Der fremlægges som ... dels Generel Helbredsattest af 23. maj 2022 ..., dels resultat af møde i rehabiliteringsteam d. 1. maj 2018 ..., der underbygger det af hende anførte om sine psykiske lidelser under sin partsforklaring ....

Sagsøger 13.

Sagsøgeren blev født Dato 13 1995.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 4. maj 2009 .... Ved ansøgning blev der opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab med virkning fra d. 23. december 2009 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 14 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 7 måneder.

Sagsøger 14.

Sagsøgeren blev født Dato 14 1994.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 10. juli 2006 .... Ved ansøgning blev der opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Ved ministeriets behandling af sagsøgerens ansøgning om dansk statsborgerskab blev der stillet krav om dokumenterede dansk kundskaber. Konkret anførte ministeriet d. 16. november 2006 ...:

"Fo r så vidt angår ansøgere mellem 12 og 18 år, der endnu ikke har aflagt en af folkeskolens afgangsprøver, skal danskundskaber m.v. dokumenteres ved en ud talelse fra ansøgerens skole."

Kravet om danskundskaber var i strid med FNs konventioner om statsløshed.

Sagsøgeren modtog statsborgerskab med virkning fra d. 13. juni 2007 .... På dette tidspunkt var sagsøger 13 år. Behandlingstiden for at modtage statsbor-gerskab udgjorde ca. 9 måneder.

Sagsøger 15.

Sagsøgeren blev født Dato 15 1987.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøg-ning til politiet d. 18. august 2005 .... Til mødet blev opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Ved ministeriets behandling af sagsøgerens ansøgning om statsborgerskab blev der stillet krav om dokumentation for danskundskaber. Konkret skrev ministe-riet d. 17. oktober 2005 ...:

"Det er en betingelse for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at ansøgeren dokumenterer danskundskaber og kendskab til danske samfunds-forhold, dansk kultur og historie ved bevis for en af flere nærmere angivne prøver."

Ovenstående krav var i strid med FNs konventioner om statsløshed. I skrivelse fra ministeriet af d. 27. marts 2007 anmodede ministeriet om erklæring om af-kald på sagsøgerens hidtidige statsborgerskab ....

Sagsøgeren indsendte derefter denne erklæring ....

Sagsøgeren modtog statsborgerskab med virkning fra d. 13. marts 2008 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 20 år. Behandlingstiden for at modtage statsbor-gerskab udgjorde ca. 2 år og 6 måneder.

I perioden, hvor sagsøgeren har været uretmæssigt statsløs, havde sagsøgeren ikke samme muligheder som danske statsborgere. Hertil kan det anføres, at sagsøgeren ikke havde mulighed for at deltage og stemme til Folketingsvalget d. 13. november 2007 selvom sagsøgeren var aldersmæssigt stemme- og opstil-tingsberettiget.

Sagsøger 16.

Sagsøgeren blev født Dato 16 2001.

Sagsøgeren indgav sin ansøgning i forbindelse med sin fars ansøgning, Person 21, om statsborgerskab hos politiet d. 22. november 2005 ....

I forbindelse med ministeriets behandling af sagsøgerens fars ansøgning har ministeriet ikke oplyst, at sagsøgeren selvstændigt kunne ansøge om statsborgerskab.

Sagsøgeren modtog, sammen med sin far, først statsborgerskab med virkning fra d. 13. marts 2008 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 6 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 2 år og 4 måneder.

Sagsøger 17.

Sagsøgeren blev født Dato 17 1998.

Sagsøgeren indgav sin ansøgning i forbindelse med sin fars ansøgning, Person 21, om statsborgerskab hos politiet d. 9. august 2001 ....

I forbindelse med ministeriets behandling af sagsøgerens fars ansøgning har ministeriet ikke oplyst, at sagsøgeren selvstændigt kunne ansøge om statsborgerskab.

Sagsøgeren modtog, sammen med sin far, først statsborgerskab med virkning fra d. 13. marts 2008 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 10 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 6 år og 7 måneder.

Sagsøger 18.

Sagsøgeren blev født Dato 18 1999.

Sagsøgeren indgav sin ansøgning i forbindelse med sin fars ansøgning, Person 21, om statsborgerskab hos politiet d. 9. august 2001 ....

I forbindelse med ministeriets behandling af sagsøgerens fars ansøgning har ministeriet ikke oplyst, at sagsøgeren selvstændigt kunne ansøge om statsborgerskab.

Sagsøgeren modtog, sammen med sin far, først statsborgerskab med virkning fra d. 13. marts 2008 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren næsten 9 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 6 år og 7 måneder.

Sagsøger 19

Sagsøgeren blev født Dato 19 1992.

Sagsøgeren indgav sin ansøgning i forbindelse med sin fars, Person 22, ansøgning om statsborgerskab hos politiet d. 20. marts 2000

...

I forbindelse med ministeriets behandling af sagsøgerens fars ansøgning har ministeriet ikke oplyst om, at sagsøgeren selvstændigt kunne ansøge om statsborgerskab.

Sagsøgeren modtog, sammen med sin far, statsborgerskab med virkning fra d. 22. april 2002 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 9 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde 2 år og 1 måned.

Sagsøger 20.

Sagsøgeren blev født Dato 20 1990.

Sagsøgeren anmodede først om statsborgerskab mellem sin 18. og 21. års fødselsdag, jf. de materielle krav i FNs konvention om begrænsning af statsløse fra 1961.

Sagsøgerens ansøgning om statsborgerskab indgav sin ansøgning hos politiet d. 18. marts 2010 .... I forbindelse med ansøgningen blev der betalt kr.

1.000 i administrationsgebyr .... Sagsøgeren tilmeldte sig forinden til indfødsretsprøven d. 10. december 2008 ... og da sagsøgeren ikke bestod fremsendte hun en e-mail til ministeriet d. 15. august 2009 .... I mailen spørger sagsøgeren om vejledning til, hvordan hun skal ansøge om statsborgerskab, når hun ikke har bestået indfødsretsprøven. Sagsøgeren tilmelder sig på ny indfødsretsprøven d. 9. december 2009 ..., som sagsøgeren består.

I ministeriets svar på sagsøgerens e-mail af 15. august 2009 ... bliver det konkret anført, at ministeriet er bekendt med at:

"De og Deres lillesøster begge er statsløse".

Ministeriet henviser dog udelukkende til de almindelige retningslinjer for behandling af sager om dansk indfødsret ved naturalisation.

Sagsøgeren modtog statsborgerskab med virkning fra d. 28. december 2010 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 20 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 9 måneder.

I perioden, hvor sagsøgeren var uretmæssig statsløs, havde sagsøgeren ikke samme muligheder som danske statsborgere. Hertil kan det anføres, at sagsøgeren ikke havde mulighed for at deltage og stemme til Europaparlamentsvalget d. 7. juni 2009, selvom sagsøgeren var aldersmæssigt stemme- og opstillingsberettiget.

Sagsøgeren havde heller ikke mulighed for at deltage på en planlagt studietur til Serbien i perioden november-december 2010, da hun som statsløs ikke kunne opfylde kravene til at få godkendt indrejse af den Serbiske ambassade og politi ....

Sagsøger 21.

Sagsøgeren blev født Dato 21 1994 og lider af Down's syndrom.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 27. maj 2010 .... Til mødet blev der opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Forinden fremsendte sagsøgerens søster, Sagsøger 20, d. 15. august 2009 en e-mail til ministeriet, hvori søsteren efterspørger vejledning til, hvor-dan sagsøgeren skal ansøge om statsborgerskab .... I ministeriets svar af sagsøgerens søsters mail d. 16. februar 2010 anføres det ...:

"Ministeriet kan for så vidt angår Deres lillesøster oplyse, at såfremt en ansøger er mindreårig, følger det af retningslinjernes § 18, at et barn kun kan optages selvstændigt som hovedperson - i overensstemmelse med retningslinjernes almindelige regler - på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, hvis barnet ikke har mulighed for at blive optaget på et lovforslag som biperson til en af forældrene."

Sagsøgerens søster, Person 15, fremsender en e-mail d. 3. marts 2010 ..., hvorefter søsteren og sagsøgeren først d. 8. marts 2010 bliver oplyst af ministeriet om retningslinjerne for statsløse børn, jf. § 17 i cirkulæreskrivelse om naturalisation fra 2008 ....

Sagsøgeren modtog statsborgerskab med virkning fra d. 28. december 2010 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 16 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 7 måneder.

Sagsøger 22.

Sagsøgeren blev født Dato 22 2000.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 19. december 2008 .... Ved ansøgning blev der opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab med virkning fra d. 23. december 2009 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 9 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 12 måneder.

Sagsøger 23.

Sagsøgeren blev født Dato 23 1991.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøg-

ning til politiet d. 14. marts 2007 .... Ved ansøgning blev der opkrævet og be-talt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Ved ministeriets behandling af sagsøgerens ansøgning om statsborgerskab blev der stillet uretmæssigt krav om dokumenterede danskkundskaber og bestået indfødsretsprøve, hvilket konkret blev krævet i ministeriets skrivelse af 25. juni 2007 ...:

"Ministeriet kan oplyse, at det blandt andet er en betingelse for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at ... De dokumenterer danskkundskaber ved bevis for en nærmere angivet prøve, og ... at De dokumenter kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie ved bevis for en særlig ind-fødsretsprøve".

Ovennævnte krav var i strid med både FNs børnekonvention og FNs konventi-on om begrænsning af statsløse.

Sagsøgeren var i perioden fra d. 14. december 2007 til d. 26. marts 2009 ... flyttet til Libanon og d. 14. oktober 2008 fremsendte ministeriet derfor et afslag til sagsøgeren ....

Afsalget var i strid med FNs konvention om begrænsning om statsløshed samt FNs børnekonvention, idet sagsøgeren sammenlagt har boet i Danmark i mere end 10 år.

Efter anmodning fra sagsøgeren d. 14. april 2009 fremsendte ministeriet d. 16. april 2009 en skrivelse om genoptagelse af sagsøgerens ansøgning om dansk indfødsret ....

Efterfølgende fremsendte ministeriet d. 7. maj 2009 endnu et afslag, hvor det stod anført ...:

"De kan ikke blive dansk statsborger nu. Grunden er, at De ikke har tidsube-grænset opholdstilladelse ... Det fremgår af Deres sag, at De er meddelt en tidsbegrænset opholdstilladelse, der er gyldig til den 22. april 2012."

Afgørelsen var i strid med både FNs børnekonvention samt FNs konvention om begrænsning af statsløshed fra 1961.

Sagsøgeren anmodede på ny d. 16. oktober 2009 ... om genoptagelse af ansøg-ning om dansk indfødsret. Ministeriet fremsendte d. 27. november 2009 et nyt afslag med begrundelsen ...:

"De kan forsat ikke blive dansk statsborger. Begrundelsen herfor er, at De ikke opfylder de gældende krav om dokumentation for danskkundskaber, ligesom De ikke har indsendt bevis for, at De har bestået indfødsretsprøven ved en se-nere prøvetermin end juni 2008"

Afgørelsen var igen i strid med både FNs Børnekonvention og FNs konvention om begrænsning af statsløse fra 1961.

Sagsøgte skrev til sagsøgeren d. 15. februar 2010:

"Integrationsministeriet har foretaget en gennemgang af behandlingen af ansøgninger om dansk indfødsret ved naturalisation. Ministeriet er i den forbindelse blevet opmærksom på, at behandlingen af ansøgninger fra statsløse personer, der er født i Danmark, og som har indgivet ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation mellem det fyldte 18. og det fyldte 21. år, er sket i overensstemmelse med de almindelige retningslinjer for behandling af sager om dansk indfødsret vedr. naturalisation (...)" ...

Ovennævnte afsnit dokumenterer klart, at der er sket en fejlbehandling, og at både sagsøgte og sagsøgeren er enige om, at sagsøgeren er blevet behandlet i strid med FNs konvention om begrænsning af statsløse fra 1961, i det sagsøgeren er blevet behandlet i overensstemmelse med de "almindelige retningslinjer" for udlændige, der søger om dansk statsborgerskab. Sagsøgeren modtog først statsborgerskab med virkning fra d. 28. december 2010 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren næsten 20 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 3 år og 9 måneder.

I perioden, hvor sagsøgeren var uretmæssigt statsløs, havde sagsøgeren ikke samme muligheder som danske statsborgere. Hertil kan det anføres, at sagsøgeren ikke havde mulighed for at deltage og stemme til Europaparlamentsvalget d. 7. juni 2009, selvom sagsøgeren var aldersmæssigt stemme- og opstillings-berettiget.

Sagsøger 24.

Sagsøgeren blev født Dato 24 1990.

Sagsøgeren anmodede først om statsborgerskab mellem sagsøgerens 18. og 21.-års fødselsdag, jf. de materielle krav i FNs konvention om begrænsning af statsløse fra 1961. Sagsøgeren indgav sin ansøgning hos politiet d. 20. januar 2011 .... Til mødet blev der opkrævet og betalt kr. 1000 i administrationsge-byr.

Sagsøgeren modtog først d. 25. marts 2011 ... bekræftelse på, at hun ville blive optaget på et lovforslag om indfødsret i januar måned 2012.

I perioden, hvor sagsøgeren har været uretmæssigt statsløs, havde sagsøgeren ikke samme muligheder som danske statsborgere. Hertil kan det anføres, at sagsøgeren ikke havde mulighed for at deltage og stemme til Folketingvalget d. 15. september 2011 selvom sagsøgeren var aldersmæssigt stemme- og opstillingsberettiget.

Tidl. navn 2 [Sagsøger 25].

Sagsøgeren blev født Dato 25 1990.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 17. januar 2008 .... Ved ansøgning blev der opkrævet og be-talt kr. 1.000 i administrationsgebyr.

Sagsøgeren er statsløs selvom sagsøgerens mor har libanesisk statsborgerskab. Libanesisk lovgivning følger systemet jus sanguinis, hvorefter et barn som udgangspunkt kun erhverver libanesisk statsborgerskab, når barnets far har libanesisk statsborgerskab. Der findes få undtagelser, hvor der tildeles libanesisk statsborgerskab til børn, hvis fædre er statsløse, som kun kan finde anvendelse, hvis barnet er født på libanesisk territorium jf. ministeriets eget notat ....

I dette tilfælde er sagsøgerens far statsløs og sagsøgeren er født i Danmark, hvilket udelukker, at sagsøgeren har eller kan gøre krav på libanesisk statsborgerskab af den grund.

Ved ministeriets behandling af sagsøgerens ansøgning om dansk statsborgerskab rådførte ministeriet sig med Den Danske Ambassade i Beirut, som d. 11. marts 2009 fremsendte svar, hvori det fremgik, at sagsøgeren ikke kunne blive libanesisk statsborger ...:

"... at et barn født i Danmark af en libanesisk mor og af en statsløs far (eller i det mindste har en far, hvis statsborgerskab er ukendt) under ingen omstændigheder kan gøre krav på libanesisk statsborgerskab"

Alligevel fremsendte ministeriet samme dag et afslag til sagsøgeren, hvori der blev stillet krav om dokumentation for dansk kundskaber, som ellers var i strid med både FNs børnekonvention og FNs konvention om begrænsning af statsløse fra 1961. Konkret anførte ministeriet i en afslaget afd. 11. marts 2009 ...:

"De kan ikke blive dansk statsborger nu. For at blive dansk statsborger skal ansøger dokumentere kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og hi-storie ved bevis for en særlig indfødsretsprøve."

Sagsøgeren bestod indfødsretsprøven d. 15. december 2009 ... og ministeriet modtog herefter d. 11. januar 2010 en anmodning om genoptagelse af ansøgning af dansk indfødsret ....

Ministeriet fremsendte efterfølgende d. 23. februar 2010 ... en skrivelse til sagsøgeren, hvori hun blev opfordret til at kontakte Folkeregisteret og registrere sig som statsløs, da sagsøgeren var registreret som libanesisk statsborger og ikke statsløs, som angivet sin genoptagelsesansøgning.

Dertil oplyser ministeriet om den gældende libanesiske lovgivning, som ikke gjorde det muligt for sagsøgeren at blive libanesisk statsborger, eftersom hen-

des far var statsløs. Ministeriet oplyste ikke sagsøgeren om de særlige rettigheder, som hun havde som statsløs.

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab med virkning fra d. 28. december 2010 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 20 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 2 år og 9 måneder.

I perioden, hvor sagsøgeren var uretmæssig statsløs, havde sagsøgeren ikke samme muligheder som danske statsborgere. Hertil kan det anføres, at sagsøgeren ikke havde mulighed for at deltage og stemme til Europaparlamentsvalget d. 7. juni 2009 selvom sagsøgeren var aldersmæssigt stemme- og opstillingsberettiget.

Sagsøger 26.

Sagsøgeren blev født Dato 26 1994.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter tilfyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FN's Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 12. marts 2009 .... Ved ansøgning blev der opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Sagsøgeren modtog statsborgerskab med virkning fra d. 23. december 2009 .... På det tidspunkt var sagsøgeren 15 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 9 måneder.

I perioden, hvor sagsøgeren var uretmæssig statsløs, havde sagsøgeren ikke samme muligheder som danske statsborgere. Sagsøgeren havde ikke mulighed for at besøge sin familie i Libanon i sommeren 1997, idet sagsøgeren sammen med sin mor og søster blev sendt tilbage til Danmark af de libanesiske myndigheder .... Sagsøgeren havde heller ikke mulighed for at tage med sin skole på studietur til England, idet hun var statsløs ....

Sagsøger 27.

Sagsøgeren blev født Dato 27 1996.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter tilfyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FN's Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 12. marts 2009 .... Til mødet blev der opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Sagsøgeren modtog statsborgerskab med virkning fra d. 23. december 2009 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 13 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 9 måneder.

Sagsøger 28.

Sagsøgeren blev født Dato 28 2000.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 12. marts 2009 .... Til mødet blev opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Sagsøgeren modtog statsborgerskab med virkning fra d. 23. december 2009 (bilag 144). På dette tidspunkt var sagsøger 9 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 9 måneder.

Sagsøger 29.

Sagsøgeren blev født Dato 29 1998.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag og efter til fyldte 5 år, hvorefter sagsøgeren også havde ret til at opnå statsborgerskab efter de materielle krav i FNs Børnekonvention. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til politiet d. 12. marts 2009 .... Til mødet blev der opkrævet og betalt kr. 1.000 i administrationsgebyr ....

Sagsøgeren modtog statsborgerskab med virkning fra d. 23. december 2009 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 11 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde 9 måneder.

Sagsøger 30.

Sagsøgeren blev født Dato 30 1990.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag, som består ret til efter de materielle krav i FNs børnekonvention. Sagsøgeren påbegyndte sin ansøgning i forbindelse med sin fars ansøgning, Person 23, om statsborgerskab hos politiet i juni 1997 .... I forbindelse med ministeriets behandling af sagsøgerens fars ansøgning har ministeriet ikke oplyst, at sagsøgeren selvstændigt kunne ansøge om statsborgerskab.

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab, sammen med sin far, med virkning fra d. 27. december 1999 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 9 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 2 år og 6 måneder.

Sagsøger 31.

Sagsøgeren blev født Dato 31 1988.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag, som består ret til efter de materielle krav i FNs børnekonvention. Sagsøgeren påbe-

gyndte sin ansøgning i forbindelse med sin fars ansøgning, Person 23, om statsborgerskab hos politiet i juni 1997 ....

I forbindelse med ministeriets behandling af sagsøgerens fars ansøgning har ministeriet ikke oplyst, at sagsøgeren selvstændigt kunne ansøge om statsborgerskab.

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab, sammen med sin far, med virkning fra d. 27. december 1999 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 11 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 2 år og 6 måneder.

Sagsøger 32.

Sagsøgeren blev født Dato 32 1987.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag, som består ret til efter de materielle krav i FNs børnekonvention. Sagsøgeren påbegyndte sin ansøgning i forbindelse med sin fars ansøgning, Person 23, om statsborgerskab hos politiet i juni 1997 .... I forbindelse med ministeriets behandling af sagsøgerens fars ansøgning har ministeriet ikke oplyst, at sagsøgeren selvstændigt kunne ansøge om statsborgerskab.

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab, sammen med sin far, med virkning fra d. 27. december 1999 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 12 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 2 år og 6 måneder.

Sagsøger 33: Tidl. navn 3[Sagsøger 33].

Sagsøgeren blev født Dato 33 1991.

Sagsøgeren anmodede om statsborgerskab inden sin 18. års fødselsdag, som består ret til efter de materielle krav i FNs børnekonvention. Sagsøgeren påbegyndte sin ansøgning i forbindelse med sin fars ansøgning, Sagsøger 34, om statsborgerskab hos politiet d. 10. oktober 1995 ....

I forbindelse med ministeriets behandling af sagsøgerens fars ansøgning har ministeriet ikke oplyst, at sagsøgeren selvstændigt kunne ansøge om statsborgerskab.

Sagsøgeren modtog først statsborgerskab, sammen med sin far, med virkning fra d. 3. juli 1998 .... På dette tidspunkt var sagsøgeren 7 år. Behandlingstiden for at modtage statsborgerskab udgjorde ca. 2 år og 9 måneder.

3. Særligt ang. processkrift XII og XII samt sagens bilag ...:

Ved processkrift XII af 5. november 2021 fremsatte sagsøgerne følgende opfordring:

*” Sags øgte **opfordres** hermed til at meddele, hvilke andre befolkningsgrupper, udover palæstinensere, sagsøgte har behandlet ansøgninger fra.*

Det er for sagsøgerne tilstrækkeligt til besvarelse af opfordringen, at der nævnes to eksempler på sådanne andre befolkningsgrupper.”

Som det fremgår af ..., meddelte ministeriets daværende to advokater, at det bl.a. ville tage for lang tid at besvare opfordringen, hvilket har været bestridt siden processkrift XIII af 15. november 2021 ....

Der henvises i øvrigt til processkrift XII af 5. november 2021 ... og XIII af 15. november 2021 ....

Opfordringen er ikke i de forgangne mere end tre år blevet besvaret indholds-mæssigt af sagsøgte, heller ikke selvom der f.eks. er hengået to år siden sagen blev berammet på ny ved forberedende retsmøde afholdt d. 15. maj 2023.

Det må på nuværende tidspunkt lægges til grund, at sagsøgte ikke har viljen til at besvare opfordringen, til trods for, at det er en naturlig forpligtelse for en offentlig myndighed at medvirke til en sags oplysning, jf. U 1998.16 H:

” Det forhold, at en imødekommelse af begæringen vil nødvendiggøre gennemgang af et større antal sager vedrørende behandlingen i Danmark af forslag til EF – retsakter, kan ikke tillægges afgørende betydning i en sag af den foreliggende karakter. Der må herved også lægges vægt på, at indstævnte som offentlig myndighed har en naturlig forpligtelse til at medvirke til sagens oplysning.”

Denne retsstridige nægtelse skal komme sagsøgte processuelt til skade, således at det lægges til grund, at der har fundet diskrimination sted i forbindelse med behandlingen af sagsøgernes sager hos sagsøgte, hvilket udgør et selvstændigt grundlag for sagsøgernes betalingspåstand.

...

HOVEDANBRINGENDER - OVERSIGT

Til støtte for sagsøgernes betalingspåstand om tortgodtgørelse og erstatning for tab gøres gældende:

- at (1) sagsøgerne opfyldte betingelserne for opnåelse af dansk statsborgerskab efter national ret, som implementerer FNs konvention om begrænsning af statsløshed art. 1, stk. 1, litra b, og FNs børnekonvention art. 7,
- at (2) sagsøgerne desuagtet er blevet nægtet og/eller ikke har modtaget statsborgerskab i tide, og/eller i øvrigt har været udsat for retsstridig sagsbehandling, herunder som følge af diskriminerende adfærd,
- at (3) sagsøgte herved er ansvarlig for retsstridige krænkelser af sagsøgernes forhold og rettigheder,

at (4) de sagsøgte derfor er sagsøgerne tortgodtgørelse skyldig, jf. erstatningsansvarslovens § 26, jf. EMRK art. 41, og

at (5) de sagsøgte endvidere er sagsøgerne erstatning skyldig for økonomiske tab opstået som følge af den ulovlige administration.”

Udlændinge- og Integrationsministeriet har i det væsentlige procederet i overensstemmelse med sit påstandsdokument af 24. marts 2025, hvoraf fremgår:

”3. ANBRINGENDER

Det gøres overordnet gældende, at de principper, der finder udtryk i Højesterets dom af 20. juni 2018, UfR2018.3230H ..., i en helt tilsvarende sag mellem Ud-lændinge- og Integrationsministeriet og 17 erstatningssøgende, skal anvendes på sagsøgernes forhold i denne sag, både hvad angår spørgsmålet om, hvad der udgør forsinket opnåelse af statsborgerskab, og spørgsmålet om forældelse af fremsatte krav. Dommen skal ligeledes lægges til grund ved udmåling af even-tuel godtgørelse.

For overskuelighedens skyld havde sagsøgte til brug for den sidste hovedfor-handling opsummeret påstande og begrundelser i støttebilag ..., hvortil der og-så henvises. Nedenfor uddybes de enkelte forhold.

3.1 Vejledningspligt

Det bestrides som urigtigt, at sagsøgte har været forpligtet til af egen drift at gøre sagsøgerne opmærksom på de særlige regler om statsløses adgang til at opnå dansk indfødsret. Der er ingen holdepunkter i gældende ret for en sådan forpligtelse. Højesteret afviste da også tortgodtgørelseskrav vedrørende perio-den frem til ansøgningstidspunktet allerede af denne grund i afgørelsen refere-ret i UfR2018.3230H ....

Det kan i øvrigt fremhæves, at det af den af sagsøgerne påberåbte bestemmelse i Europarådets Konvention om Statsborgerskab, artikel 6, stk. 2, litra b, udtryk-ke ligt fremgår, at statsborgerskab kan erhverve s ”efter ansøg ning til den rette myndighed fra eller på vegne af det pågældende barn efter de i den kontrahe-rende stats nationale f oreskrevne regler.”

Det bestrides dog samtidigt, at eventuel manglende, utilstrækkelig eller endda forkert vejledning fra politiets (eller andres) side vedrørende børnekonventio-nen eller statsløsekonventionen skulle kunne ud- gøre et selvstændigt erstat-ningsgrundlag. Sagsøgerne har (replikken, side 7) anført, at adskillige unavn-givne sagsøgere omfattet af børnekonventionen hos politiet skulle være vejledt om, at de ikke kunne søge dansk indfødsret, før de fyldte 18 år. Dette kan dog ikke lægges til grund som bevist eller i øvrigt godtgjort i sagen. Eftersom alle sagsøgerne ikke desto mindre har indgivet ansøgninger om erhvervelse af dansk indfødsret, gøres det gældende, at den påståede (og udokumenterede)

mangelfulde vejledning under alle omstændigheder må anses for at have været konkret uvæsentlig i alle sager.

3.2 Uretmæssig forsinkelse af dansk statsborgerskab

Modsat de resterende af sagsøgerne må det lægges til grund, at sagsøgerne Sagsøger 23 (sagsøger 23), Sagsøger 3 (sagsøger 3), Sagsøger 1 (sagsøger 1), Sagsøger 2 (sagsøger 2), Sagsøger 8 (sagsøger 8) og Tidl. navn 2 [Sagsøger 25] (sagsøger 25) kunne have erhvervet dansk statsborgerskab tidligere end tilfældet blev, såfremt deres ansøgninger var behandlet i overensstemmelse med de internationale regler for statsløse.

Det bemærkes i denne henseende, at det på det foreliggende grundlag er tvivlsomt, om Sagsøger 15 (sagsøger 15) har fået sit statsborgerskab forsinket, idet sagsbehandlingstiden har været lang, uden at der dog fremgår noget i sagen om uretmæssige krav vedrørende prøver, vandel eller andet. Det kan således ikke lægges til grund, at Sagsøger 15's opnåelse af statsborgerskab er blevet forsinket. En længere sagsbehandlingstid er i sagens natur ikke i sig selv ansvarspådragende.

Tilsvarende gør sig gældende for Sagsøger 20 (sagsøger 20), såfremt det lægges til grund, at hun oprindeligt havde indgivet ansøgning den 14. november 2008, hvilket der dog ikke er det fornødne grundlag i sagen for at gøre. For så vidt angår Sagsøger 20, bemærkes det dog for det tilfælde, landsretten måtte lægge til grund, at hun indgav en ansøgning den 14. november 2008, at hun, uanset Udlændinge- og Integrationsministeriets urigtige vejledning vedrørende krav om dansk kundskaber og indfødsretsprøve i brev af 16. februar 2010 (...), allerede på eget initiativ havde gennemført indfødsretsprøven, før ministeriets brev forelå, hvorfor ministeriets sagsbehandlingsfejl ikke har haft materielle konsekvenser for hende, og er allerede af den grund ikke ansvarspådragende.

Til støtte for påstanden over for Sagsøger 23 (sagsøger 23) og Sagsøger 3 (sagsøger 3) gøres det gældende, at disse ikke er berettiget til en godtgørelse på over kr. 10.000,00 som følge af, at deres statsborgerskab uretmæssigt er blevet forsinket, jf. herved UfR2018.3230H. Disse sagsøgere situation er sammenlignelig med henholdsvis sagsøger P7 og P4 i UfR2018.3230H, hvor Højesteret fastsatte godtgørelsen til kr. 10.000,00. I overensstemmelse med præmisserne i ovennævnte højesteretsdom gøres det samtidigt gældende, at Udlændinge- og Integrationsministeriet ikke herudover har handlet ansvarspådragende over for Sagsøger 23 og Sagsøger 3.

For så vidt angår sagsøgerne Sagsøger 1's (sagsøger 1), Sagsøger 2's (sagsøger 2), Sagsøger 8's (sagsøger 8) og Tidl. navn 2 [Sagsøger 25's] (sagsøger 25) krav, samt Sagsøger 15's (sagsøger 15) eventuelle krav, gøres det gældende, at disse i deres helhed er forældede. Disse sagsøgere sagsforløb kan gengives som følger:

Sagsøger 1 (sagsøger 1) fik afslag fra Udlændinge- og Integrationsministeriet den 20. april 2005 ....

Sagsøger 2 (sagsøger 2) fik afslag fra Udlændinge- og Integrationsministeriet den 5. maj 2009 ....

Sagsøger 8 (sagsøger 8) fik afslag fra Udlændinge- og Integrationsministeriet den 18. januar 2008 ....

Tidl. navn 2 [Sagsøger 25] (sagsøger 25) fik afslag fra Udlændinge- og Integrationsministeriet den 11. marts 2009 ....

Sagsøger 15 (sagsøger 15) blev dansk statsborger pr. 6. marts 2008 ..., hvorfor ethvert muligt krav er stiftet forud herfor.

Denne retssag er anlagt ved stævning stemplet indgået i Københavns Byret den 10. juli 2012, og ethvert krav stiftet før den 10. juli 2009 er således forældet, jf. forældelseslovens § 3.

Hertil bemærkes, at det forhold, at de pågældende har været i en retsvildfarelse om eksistensen af deres krav, ikke i sig selv udgør en undtagelse, som begrunder suspension af forældelsesreglerne, jf. også præmisserne i UFR2018.3230H.

3.3 Ikke grundlag for erstatning- eller tortgodtgørelse

For de øvrige sagsøgers vedkommende er der ikke grundlag for erstatning eller tortgodtgørelse som følge af Udlændinge- og Integrationsministeriets sagsbehandling af sagsøgernes ansøgning om erhvervelse af dansk indfødsret.

Over for sagsøgerne Sagsøger 4 (sagsøger 4), Sagsøger 7 (sagsøger 7), Sagsøger 12 (sagsøger 12), Sagsøger 13 (sagsøger 13), Sagsøger 20 (sagsøger 20), Sagsøger 21 (sagsøger 21), Sagsøger 22 (sagsøger 22), Sagsøger 24 (sagsøger 24), Sagsøger 26 (sagsøger 26), Sagsøger 27 (sagsøger 27), Sagsøger 28 (sagsøger 28), Sagsøger 29 (sagsøger 29), Sagsøger 30 (sagsøger 30), Sagsøger 31 (sagsøger 31), Sagsøger 32 (sagsøger 32) og Tidl. navn 3 [Sagsøger 33] (sagsøger 33) gøres det gældende, at de pågældendes ansøgninger om dansk statsborgerskab er behandlet i overensstemmelse med alle nationale og internationale regler, idet der ikke er stillet krav til de pågældende i strid med konventionerne. Der er allerede af den grund ikke handlet ansvarspådragende over for disse sagsøgere.

Sagsøger 24 (sagsøger 24) oplyste under sin vidneforklaring, at hun henvendte sig til politiet for at ansøge om dansk statsborgerskab i sommeren 2008 (retsbog af 1. marts 2022, side 5). Dette er udokumenteret og kan ikke lægges til grund. Der foreligger da heller ingen dokumentation for, at hun har ansøgt om dansk indfødsret forud for den 20. januar 2011 (...).

Sagsøger 20 oplyste under sin vidneforklaring, at både hun og Sagsøger 21 (sagsøger 21) første gang ansøgte om dansk indfødsret i november 2008 (retsbog af 1. marts 2022, side 4-5). Dette kan ikke lægges til grund. Det fremgår af sagsøgernes påstandsdokument, ..., at Sagsøger 20 og Sagsøger 21 indgav deres ansøgninger til politiet hhv. den 18. marts 2010 og den 27. maj 2010 med henvisning til afhøringsrapporten af 18. marts 2010 ... og afhøringsrapporten af 27. juni 2010 .... Ministeriet har ikke modtaget ansøgning fra sagsøgerne i november 2008, og på det foreliggende grund-lag kan det derfor heller ikke lægges til grund, at de har indgivet ansøgninger på dette tidspunkt.

Over for sagsøgerne Sagsøger 5 (sagsøger 5), Sagsøger 6 (sagsøger 6) og Sagsøger 14 (sagsøger 14) gøres det gældende, at uagtet disse sagsøgere med urette er afkrævet danskprøve/dokumentation for dansk kundskaber og evt. indfødsretsprøve, er de optaget på samme lovforslag om indfødsrets meddelelse, som de i forhold til tidspunktet for deres indgivelse af ansøgning om dansk statsborgerskab ville være optaget på, hvis deres ansøgninger var behandlet udelukkende i overensstemmelse med de internationale regler for statsløse. Udlændinge- og Integrationsministeriets sagsbehandlingsfejl har således ikke haft materielle konsekvenser for disse sagsøgere, og er af den grund ikke ansvarspådragende.

Over for sagsøgerne Sagsøger 16 (sagsøger 16), Sagsøger 17 (sagsøger 17), Sagsøger 18 (sagsøger 18) og Sagsøger 19 (sagsøger 19) gøres det gældende, at uagtet de i overensstemmelse med deres fædres ønsker blev behandlet som bipersoner til fædrenes ansøgninger om indfødsret, har disse sagsøgere ikke godtgjort, at de ved selvstændige ansøgninger kunne have opnået indfødsret på et tidligere tidspunkt end samtidig med fædrene. Udlændinge- og Integrationsministeriets undladelse af at vejlede familierne om, at børnene kunne indgive selvstændige ansøgninger, har således ikke haft materielle konsekvenser for disse sagsøgere, og er allerede af den grund ikke ansvarspådragende.

Vedrørende sagsøgerne Sagsøger 9 (sagsøger 9), Sagsøger 10 (sagsøger 10) og Sagsøger 11 (sagsøger 11) gøres det gældende, at uagtet de pågældendes opnåelse af indfødsret formentlig er blevet forsinket som følge af de krav, der blev stillet til deres mors optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse, har Udlændinge- og Integrationsministeriets undladelse af at vejlede familien om, at børnene kunne indgive selvstændige ansøgninger, ikke været en fejl af en sådan karakter, at den kan anses som ansvarspådragende.

3.3.1 Vedrørende det økonomiske tab

Det bestrides, at sagsøgerne har krav på tilbagebetaling af gebyr for ansøgning om dansk statsborgerskab. Gebyrerne er opkrævet med rette ved indgivelse af ansøgning, og de sagsøgere, der indledningsvis, i strid med internationale konventioner, er meddelt afslag på optagelse på lovforslag om indfødsrets meddelelse, har alle fået deres sager genoptaget uden betaling af nyt gebyr. Der består således intet økonomisk tab i den anledning.

3.3.2 Vedrørende tortgodtgørelse

Det bestrides som udokumenteret, at der i forbindelse med behandlingen af sagsøgernes ansøgninger om dansk indfødsret er sket en overtrædelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 (eller nogen anden bestemmelse i konventionen). Det forhold, at der er sket en tilsidesættelse af Danmarks internationale forpligtelser i konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder (herefter ”børnekonventionen”) eller FN’s konvention af 1961 om begrænsning af statsløshed i forbindelse med behandlingen af disse ansøgninger om erhvervelse af dansk indfødsret, udgør ikke en praksis, som har haft til formål at nedværdige eller været egnet til at give anledning til en følelse af at være nedværdiget, jf. også præmisserne i UfR2018.3230H (materialesamlingen side 48).

Ligeledes gøres det gældende, at sagsøgernes rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke er krænket i de hændelsesforløb, som er sagens genstand. Artikel 8 angår retten til privat- og familieliv, og regulerer som altovervejende udgangspunkt ikke statsborgerforhold. Det bestrides, at nogen fortolkning af menneskerettighedskonventionen kan føre til en konklusion om, at sagsøgernes rettigheder efter artikel 8 er blevet krænket. For så vidt angår de sagsøgere, som rent faktisk har fået deres indfødsret forsinket, gøres det gældende, at forsinkelsen ingen betydning har haft for deres adgang til privat- og familieliv, hvorfor artikel 8 allerede af den grund ikke er krænket.

Endeligt er der ikke på baggrund af sagens oplysninger holdepunkter for sagsøgernes synspunkt om, at der i forbindelse med sagsøgernes ansøgninger om erhvervelse af dansk indfødsret skulle være indgået usaglige hensyn, herunder at sagsøgerne skulle være blevet udsat for diskrimination på baggrund af deres nationalitet. Det af sagsøgerne fremsatte anbringende herom, jf. processkrift VI, VII, VIII bestrides således som urigtigt og udokumenteret.

Særligt over for Sagsøger 20 (sagsøger 20) bestrides det som udokumenteret, at hun er meddelt afslag på indrejse i Serbien specifikt som følge af status som statsløs. Udlændinge- og Integrationsministeriet har i sin duplik af 8. maj 2013 opfordret sagsøgeren til at fremlægge dokumentation for afslaget fra de serbiske myndigheder. Sagsøgeren har ikke efterkommet dette, og det må herefter lægges til grund, at Sagsøger 20 ikke er blevet meddelt afslag på indrejse i Serbien som følge af sin daværende status som statsløs. Hertil kommer, at afskærelse af deltagelse i en kortvarig rejse hverken udgør et indgreb af en intensitet eller karakter, som i sig selv berettiger til tortgodtgørelse.

Særligt over for Sagsøger 26 (sagsøger 26) bestrides det som udokumenteret, at hun blev afskåret fra at besøge Libanon i 1997. Idet sagsøgerens opmærksomhed henledes på, at retssproget er dansk, jf. retsplejelovens § 149, kan det fremlagte bilag 138 ikke tjene som dokumentation for den påberåbte afvisning. Det bestrides ligeledes som udokumenteret, at sagsøgeren på et ikke nærmere angivet tidspunkt har været afskåret fra at deltage i en skolerejse

til England som følge af sin status som statsløs. Udlændinge- og Integrationsministeriet gør videre gældende, at afskærelse af deltagelse i en skolerejse og afvisning fra indrejse i Libanon som 3-årig ikke udgør et indgreb af en sådan intensitet, at tortgodtgørelse kan kræves.

Selv hvis der forelå en krænkelse i denne henseende, ville konstateringen af dette ved dom (og ikke en godtgørelse) være tilstrækkelig oprejsning, jf. også Højesterets dom i UfR2017.2929H.

Såfremt landsretten måtte finde, at betingelserne for at yde sagsøgerne godtgørelse for en sådan krænkelse, gøres det i anden række gældende, at beløbet, der tilkommer sagsøgeren i godtgørelse, bør fastsættes til samlet kr. 10.000,00 dog således, at den samlede godtgørelse til alle sagsøgere i sagen højst kan udgøre kr. 50.000,00, jf. den af sagsøgerne nedlagte påstand.

3.3.3 Forældelse

Som anført under afsnit 3.2 gøres det, for så vidt angår sagsøgerne Sagsøger 1's (sagsøger 1), Sagsøger 2's (sagsøger 2), Sagsøger 8's (sagsøger 8) og Tidl. navn 2 [Sagsøger 25's] (sagsøger 25) krav samt Sagsøger 15's (sagsøger 15) eventuelle krav, gældende, at disse uanset hvad er forældede.

For så vidt angår sagsøgerne Sagsøger 4 (sagsøger 4), Sagsøger 5 (sagsøger 5), Sagsøger 6 (sagsøger 6), Sagsøger 9 (sagsøger 9), Sagsøger 10 (sagsøger 10), Sagsøger 11 (sagsøger 11), Sagsøger 14 (sagsøger 14), Sagsøger 16 (sagsøger 16), Sagsøger 17 (sagsøger 17), Sagsøger 18 (sagsøger 18), Sagsøger 19 (sagsøger 19), Sagsøger 20 (sagsøger 20), Sagsøger 21 (sagsøger 21), Sagsøger 24 (sagsøger 24), Sagsøger 30 (sagsøger 30), Sagsøger 31 (sagsøger 31), Sagsøger 32 (sagsøger 32) og Tidl. navn 3 [Sagsøger 33] (sagsøger 33) gøres det tilsvarende i anden række til det ovenfor anførte gældende, at deres krav under alle omstændigheder er forældet, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1.

Denne retssag er anlagt ved stævning stemplet indgået i Københavns Byret den 10. juli 2012, og ethvert krav stiftet før den 10. juli 2009 er således forældet, jf. forældelseslovens § 3.

Om disse sagsøgers sagsforløb henvises til det af Udlændinge- og Integrationsministeriets under den første hovedforhandling indleverede støttebilag A. Ethvert af disse sagsøgers eventuelle krav er stiftet før den 10. juli 2009. Sagsøgeres krav er derfor forældet. Hertil bemærkes, at det forhold, at de pågældende har været i en retsvildfarelse om eksistensen af deres eventuelle krav, ikke i sig selv udgør en undtagelse, som begrunder suspension af forældelses-reglerne, jf. også præmisserne i UfR2018.3230H.

...”

7. Landsrettens begrundelse og resultat

Sagen angår, om sagsøgerne har krav på godtgørelse og erstatning for følger af forsinket erhvervelse af dansk indfødsret, herunder navnlig om Udlændinge- og Integrationsministeriet herved og ved sin sagsbehandling i øvrigt har krænket sagsøgernes rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, artikel 8 og artikel 14 sammenholdt med artikel 8.

Ved Højesterets dom af 20. juni 2018 (gengivet i UfR 2018.3230 H), der vedrørte 17 lignende sager, fastslog Højesteret, at der ikke var sket krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 i forbindelse med behandlingen af de pågældende personers ansøgninger om dansk indfødsret. Endvidere skulle spørgsmålet om godtgørelse som følge af forsinket erhvervelse af dansk indfødsret – uanset den mangelfulde generelle vejledning om 1961-konventionen – vurderes med udgangspunkt i det tidspunkt, hvor ministeriet modtog ansøgning herom i det enkelte tilfælde. Det blev under sagen lagt til grund, at sagsbehandlingstiden for ansøgninger om statsborgerskab generelt udgjorde fra 16 måneder til 2 år, og det følger af Højesterets dom, at de ansøgere, der opnåede dansk indfødsret inden for denne sagsbehandlingstid, blev behandlet i overensstemmelse med de internationale regler for statsløse. De ansøgere, der kunne have opnået dansk indfødsret tidligere end sket, hvis deres ansøgninger var blevet behandlet i overensstemmelse med de internationale regler for statsløse, havde krav på en godtgørelse på 10.000 kr. I et konkret tilfælde, hvor der var meddelt afslag, og retssagen var anlagt mere end 3 år efter modtagelsen af afslaget, fandt Højesteret, at der forelå en retsvildfarelse, men at der ikke forelå sådanne særlige omstændigheder, at retsvildfarelsen undtagelsesvis kunne begrunde suspension af forældelsen i henhold til forældelseslovens § 3, stk. 2. Endelig fastslog Højesteret, at der var hjemmel til at opkræve gebyr i naturalisationssager.

Vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

I den foreliggende sag har sagsøgerne gjort de samme synspunkter gældende som sagsøgerne i UfR 2018.3230 H om, at Udlændinge- og Integrationsministeriets retsstridige sagsbehandling udgør nedværdigende behandling omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Landsretten finder, at sagsøgerne i den foreliggende sag ikke er fremkommet med oplysninger, der giver landsretten grundlag for at foretage en anden vurdering af de omhandlede synspunkter end den ved UfR 2018.3230 H foretagne vurdering. Der foreligger derfor heller ikke i den foreliggende sag oplysninger om forhold, som kan danne grundlag for at statuere krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og artikel 14 sammenholdt med artikel 8

Sagsøgerne har med baggrund i Statsløsekommissionens beretning og de afgivne vidneforklaringer om sagsbehandlingen og de generelle forhold i Udlændinge- og Integrationsministeriet gjort gældende, at ministeriet ved behandlingen af sagsøgernes ansøgninger om dansk indfødsret har udsat sagsøgerne for diskrimination på baggrund af deres etnicitet og nationalitet mv., hvilket efter sagsøgernes opfattelse er en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og artikel 14 sammenholdt med artikel 8.

Uanset det oplyste om ministeriets generelle sagsbehandling, som den bl.a. er kommet til udtryk i de fremlagte mavebælter og den interne korrespondance mellem medarbejdere i ministeriet samt den konkrete sagsbehandling, som for visse af sagsøgerne var urimelig lang og i strid med Danmarks folkeretlige forpligtelser, finder landsretten ikke tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at ministeriets sagsbehandling indebar en forskelsbehandling af sagsøgerne på grundlag af etnicitet og nationalitet mv. i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14 sammenholdt med artikel 8. Den omstændighed, at ministeriet ikke har opfyldt den ved sagsøgernes processkrift 12 af 5. november 2021 fremsatte opfordring til at oplyse hvilke andre befolkningsgrupper udover palæstinensere, som ministeriet har behandlet ansøgninger fra, kan ikke føre til en anden vurdering.

Sagsøgerne har gjort gældende, at de i strid med national ret og Danmarks internationale forpligtelser er blevet nægtet dansk indfødsret eller ikke har modtaget dansk indfødsret i tide. Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Udlændinge- og Integrationsministeriets indhentelse og behandling af oplysninger om bl.a. strafbare forhold er en krænkelse af sagsøgernes ret til privatliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og dagældende persondataretlige regler. Sagsøgerne har anført, at det samme gør sig

gældende for så vidt angår den mangelfulde vejledning om sagsøgernes konventionsbaserede rettigheder, idet den manglende vejledning var motiveret af diskriminerende hensyn.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har anerkendt, at sagsøgerne Sagsøger 3 og Sagsøger 23 kunne have fået dansk indfødsret tidligere end sket, hvis deres ansøgninger var blevet behandlet i overensstemmelse med de internationale regler for statsløse. Udlændinge- og Integrationsministeriet har på den baggrund anerkendt, at der er grundlag for at yde de pågældende godtgørelse for den indtrådte forsinkelse, og at godtgørelsen passende kan fastsættes til 10.000 kr.

Herefter, og da landsretten ikke finder grundlag for efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, at tilkende de pågældende sagsøgere yderligere beløb, jf. herved også UfR 2018.3230 H, fastsætter landsretten godtgørelsen for tort til hver af disse sagsøgere til 10.000 kr.

Vedrørende sagsøgerne 4) Sagsøger 4, 5) Sagsøger 5, 6) Sagsøger 6, 7) Sagsøger 7, 12) Sagsøger 12, 13) Sagsøger 13, 21) Sagsøger 21, 22) Sagsøger 22, 24) Sagsøger 24, 26) Sagsøger 26, 27) Sagsøger 27, 28) Sagsøger 28 og 29) Sagsøger 29 lægger landsretten efter bevisførelsen til grund, at ansøgningerne fra disse sagsøgere blev behandlet uden forsinkelse i forhold til andre ansøgere, og landsretten finder, at ansøgningerne således blev behandlet i overensstemmelse med de internationale regler for statsløse. Det kan i denne henseende ikke føre til en ændret vurdering, at der for nogle af sagsøgerne blev stillet krav om blandt andet dokumentation for dansk kundskaber og bevis for bestået indfødsretsprøve, jf. herved UfR 2018.3230 H. Der er herefter ikke grundlag for at yde disse sagsøgere godtgørelse for tort.

Vedrørende Sagsøger 20 lægger landsretten efter bevisførelsen til grund, at hun indgav ansøgning om statsborgerskab den 14. november 2008, og at hun først erhvervede indfødsret den 28. december 2010. Den samlede sagsbehandlingstid udgjorde dermed mere end to år, og henset til det ovenfor anførte om den generelle sagsbehandlingstid finder landsretten, at Sagsøger 20 kunne have fået dansk indfødsret tidligere end sket, hvis hendes ansøgning var blevet behandlet i overensstemmelse med de

internationale regler for statsløse. Sagsøger 20 har derfor krav på godtgørelse for tort for den indtrådte forsinkelse, der passende kan fastsættes til 10.000 kr., idet landsretten ikke finder grundlag for efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, at tilkende Sagsøger 20 yderligere beløb.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har anerkendt, at sagsøgerne 1) Sagsøger 1, 2) Sagsøger 2, 8) Sagsøger 8 og 25) Sagsøger 25 kunne have fået dansk indfødsret tidligere end sket, hvis deres ansøgninger var blevet behandlet i overensstemmelse med de internationale regler for statsløse, men ministeriet har gjort gældende, at disse sagsøgere krav er forældede.

Landsretten bemærker, at denne sag er anlagt den 10. juli 2012, og ethvert krav stiftet før den 10. juli 2009 er dermed som udgangspunkt forældet, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1, medmindre betingelserne for suspension efter forældelseslovens § 3, stk. 2, er opfyldt.

Det kan lægges til grund, at sagsøgerne 1) Sagsøger 1, 2) Sagsøger 2, 8) Sagsøger 8 og 25) Sagsøger 25 alle modtog afslag på dansk indfødsret mere end 3 år forud for denne sags anlæggelse, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1, og det må lægges til grund, at de ved modtagelsen af deres respektive afslag var uvidende om, at afslaget var i strid med konventionen fra 1961 om begrænsning af statsløshed. Selv om der således forelå en retsvildfarelse, finder landsretten, at der ikke er oplyst om sådanne særlige omstændigheder, der undtagelsesvis kan begrunde suspension af forældelsen i henhold til forældelseslovens § 3, stk. 2, jf. herved UfR 2018.3230 H. Det kan i denne henseende ikke føre til en ændret vurdering, at der for nogle af sagsøgerne blev stillet krav om blandt andet dokumentation for danskkundskaber, bevis for bestået indfødsretsprøve og straffri vandel, herunder ved indhentelse af oplysninger om strafbare forhold. Kravene er derfor forældede, og der er herefter ikke grundlag for at give disse sagsøgere medhold i påstanden om godtgørelse for tort.

Sagsøgerne 9) Sagsøger 9, 10) Sagsøger 10, 11) Sagsøger 11, 14) Sagsøger 14, 15) Sagsøger 15, 16) Sagsøger 16, 17) Sagsøger 17, 18) Sagsøger 18, 19) Sagsøger 19, 30) Sagsøger 30, 31) Sagsøger 31, 32) Sagsøger 32 og 33) Sagsøger 33 har alle opnået dansk ind-

fødsret mere end 3 år forud for denne sags anlæggelse. Da et eventuelt krav på godtgørelse for tort vil være stiftet forud for opnåelsen af dansk indfødsret, er disse sagsøgers eventuelle krav på godtgørelse for tort som udgangspunkt forældede, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. Da der heller ikke for disse sagsøgers vedkommende er oplyst om sådanne særlige omstændigheder, der undtagelsesvis kan begrunde suspension af forældelsen i henhold til forældelseslovens § 3, stk. 2, er der allerede derfor ikke grundlag for give disse sagsøgere medhold i påstanden om godtgørelse for tort. Om Sagsøger 20 bemærkes, at hun erhvervede indfødsret den 28. december 2010, og at hendes tortgodtgørelseskrav som følge heraf ikke er forældet.

Endelig findes der ikke grundlag for at fastslå, at den manglende vejledning om sagsøgers konventionssikrede rettigheder var motiveret af diskriminerende hensyn.

Vedrørende påstanden om erstatning af gebyr betalt ved indgivelse af ansøgning om dansk indfødsret

Sagsøgerne har rejst krav om erstatning for det af dem erlagte gebyr ved indgivelse af ansøgning om dansk indfødsret. Udlændinge- og Integrationsministeriet, der ikke i denne henseende har gjort forældelse gældende, har anført, at gebyrerne er opkrævet med rette ved indgivelse af ansøgning.

Som fastslået ved UfR 2018.3230 H er opkrævningen af gebyr i naturalisationssager hverken sket i strid med indfødsretslovens § 12, stk. 1, eller de i medfør af bestemmelsen udstedte bekendtgørelser, og opkrævningen har ikke været uforenelig med de konventionsbestemmelser, som sagsøgerne har påberåbt sig. Der er herefter ikke grundlag for at give sagsøgerne medhold i den del af deres påstand, som vedrører erstatning for erlagt gebyr.

Konklusion og sagsomkostninger

På baggrund af det ovenfor anførte giver landsretten Sagsøger 20 medhold i den nedlagte påstand om betaling af godtgørelse for tort med et beløb på 10.000 kr. Desuden tager landsretten Udlændinge- og Integrationsministeriets påstand om frifindelse mod betaling af 10.000 kr. i godtgørelse for tort overfor sagsøgerne Sagsøger 3 og Sagsøger 23 til følge. I øvrigt frifindes Udlændinge- og Integrationsministeriet for sagsøgernes påstand.

Ved afgørelsen af spørgsmålet om sagsomkostninger har landsretten lagt vægt på, at det på den ene side for sagsøgerne Sagsøger 3, Sagsøger 20 og Sagsøger 23 har været nødvendigt at anlægge sagen, og at sagen på den anden side må anses for tabt for langt størstedelen af sagsøgerne, jf. retsplejelovens § 312, og at ministeri-et allerede den 6. december 2019 tilbød sagsøgerne Sagsøger 3 og Sagsøger 23 godtgørelse på hver 10.000 kr., hvilket er i overensstemmelse med det ovenfor anførte resultat. Landsretten finder på denne baggrund og henset til sagens karakter, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger til nogen anden part.

Sagen har som anført tidligere været hovedforhandlet i 2021 og 2022, men blev – efter at sagen var optaget til dom – fordelt til andre dommere i landsretten som følge af inhabilitet.

Da det således beror på landsrettens forhold, at sagen har måttet gå om, finder landsretten, at statskassen i medfør af retsplejelovens § 320 skal erstatte Udlændinge- og Integrationsministeriets udgifter, som ministeriet uden egen skyld er blevet påført som følge heraf, hvilket passende kan fastsættes til 50.000 kr. inkl. moms. Da sagsøgerne som følge af den fri proces ikke er påført udgifter som følge af, sagen har måttet gå om, tilkendes sagsøgerne ikke erstatning i medfør af retsplejelovens § 320.

Th i k e n d e s f o r r e t :

Udlændinge- og Integrationsministeriet skal inden 14 dage betale 10.000 kr. med tillæg af procesrente fra den 23. november 2012 til hver af sagsøgerne Sagsøger 3, Sagsøger 20 og Sagsøger 23.

Udlændinge- og Integrationsministeriet frifindes for den del af påstanden, der i øvrigt er nedlagt af sagsøgerne.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger til nogen anden part.

Statskassen skal inden 14 dage betale 50.000 kr. til
et. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

(